

Giới thiệu Vật Trong Ao

Truyện Vật Trong Ao, câu chuyện kể về một chiếc ao vô danh, bên trong có cá, có cua, có tôm, điều bất thường duy nhất là lũ cá, cua, tôm này là một đám yêu tinh, nhí nhố, nặng nề, dễ thương

Đó là câu chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn của đám yêu tinh ham hư vinh, thích tự sướng. Cả chặng đường đời giống như một cuộc hành trình thường lắm, cái đẹp không xuất phát từ quá trình theo đuổi sự thỏa mãn của thị giác, mà là sự tròn vẹn tâm hồn.

Và bạn sẽ nhận ra rằng, điều vĩ đại nhất chính là điều giản dị, chân lý của cuộc đời luôn xuất phát từ những thứ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lần đầu tiên khi gặp được Cá Chép, Cá Chuối đang rất buồn rầu. Nó không biết rõ vì cái gì cơ thể mình lại đầy vảy cá, còn nữa, vì cái gì mà rõ ràng mình là cá, lại muốn ăn cá... Nó hi vọng có thể thay đổi vận mệnh của mình, thế là, nó bắt đầu tu đạo. Ba trăm năm sau, rốt cục cũng đến lúc nó không phải ăn cá nữa, nó lại bắt đầu sinh ra nỗi buồn mới --- thế đến cùng là nên ăn cái gì?

Nó huyền hóa thành một thiếu niên, ngồi ở bên bờ ao, đem chân ngâm trong nước, nhìn bầu trời mà thở dài. Đúng lúc này, có người vỗ vai nó một cái. Đó là một thiếu niên có đôi mắt sáng ngời, cười hết sức ngây thơ.

Thiếu niên cười, hỏi: "Chào ngươi, ta gọi là Lý Tử ~~ ngươi có biết ở đây chỗ nào bán bánh đậu không?"

Về mặt nó lập tức đàn ra hỏi thăm xem cái gì là bánh đậu.

Cá Chép rất có kiên nhẫn ngồi xuống, dùng một nhánh cây vẽ trên mặt đất. "Đơn giản mà nói, chính là một thứ mà "con người" ăn, ngọt ngào, mềm mại các kiểu ~~ "

Nghe xong câu nói này, Cá Chuối rốt cuộc cũng hiểu rõ, thiếu niên trước mặt này cùng một dạng với nó, đều là một loại tồn tại có tên là "yêu tinh". Nó đột nhiên có cảm giác hận là gặp nhau quá muộn, nó hỏi Cá Chép tại sao phải làm yêu tinh. Cá Chép rất dứt khoát đáp lại: "Vì để đến ao bên cạnh buôn chuyện ~~ "

Thế là, nó đem cái vẽ mặt dần dần như cũ hỏi cái gì là buôn chuyện.

Cá chép lại rất có kiên nhẫn ngồi xuống giải thích tiếp...

Cứ như vậy, đến tối...

Cứ như vậy, Cá Chuối ăn cái bánh đậu đầu tiên trong đời. Rốt cuộc nó cũng hiểu, cái gì gọi là "Ngọt". Đó là một thứ mùi vị có thể khiến linh hồn cũng tan chảy, hơi mềm mại tinh tế ấm áp...

Cứ như vậy, Cá Chuối quen với Cá Chép. Vì đuổi kịp trào lưu, nó học theo bộ dáng Cá Chép, đem tên đổi thành "Hắc Tử", mặc quần áo vải, búi tóc lên, đến chợ của nhân loại mua bánh bao nhân đậu, sau đó, cầm bánh bao đi đến bên ao nghe buôn chuyện... Đương nhiên, là đi cùng với Cá Chép ...

Cá Chuối không buồn lại nữa. Cuối cùng nó đã biết, thì ra, nếu không muốn ăn cá, còn có thể ăn bánh đậu ~~

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chuyện sau đó...

Cá Chuối cáo biệt ao của mình, đi đến ao của Cá Chép. Nơi đó rất náo nhiệt, có con Cá Nheo đạo hạnh có vẻ rất cao, thích dùng câu "Ta đã từng" để

mở đầu câu chuyện. Còn có một con Tôm Sông rất khinh bỉ loài cá, lấy chuyện thành tiên làm mục tiêu. Còn có một con Cua mới thành hình người chưa lâu, thường xuyên quên biến mất râu. Còn có một thắm thắm cá Trích hiền lành, Đại thúc Tôm Hùm nghiêm nghị.... Đứng là một nơi rất là náo nhiệt, ấm áp như đốt lửa trại vậy, khiến những kẻ có thói quen cô độc không tự giác mà tham gia vào đó.

Cá Chuối không thích cô độc, cho nên nó không chút do dự chen bước vào. Nghe xong chuyện xưa khi Cá Chuối và Cá Chép quen nhau, Tôm Sông khinh thường nói: "Xời! Chỉ vì một cái bánh bao nhân đậu liên chuyển nhà, chỉ số thông minh của loài Cá quả nhiên thấp!"

"A —— kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chuối và Cá Chép theo thói quen cùng nhau hô to như vậy, đây là một loại ăn ý rất khó hiểu, tự nhiên như gió thổi hoa rơi vậy.

"A a ~ nói đến kỳ thị chủng tộc ~ ta đã từng.." Cá Cheo chậm rãi mở miệng.

"Lão Niêm, đừng có lạc đề!" Chúng yêu trăm miệng một lời, đây cũng là sự ăn ý rất khó hiểu, kịch liệt giống như chớp giật mưa rơi vậy.

"Nhưng mà, không phải Hà Tử cũng cảm thấy bánh bao nhân đậu ăn rất ngon hay sao?" Con Cua nói nhỏ nhỏ.

Tôm Sông liếc mắt một cái trừng con Cua. "Ta đang nói vấn đề là chỉ số thông minh có cao hay không, chứ không phải vấn đề bánh bao nhân đậu ăn có ngon hay không."

"A —— kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chuối và Cá Chép lại một lần lớn tiếng kêu.

"Thật ra cũng không có gì ~" Cá Nheo cười tít mắt (nếu như cá biết cười), "Có biết con Hồ Ly ở núi bên cạnh không? "

"Ồ ~ chính là con Hồ Ly ngàn năm đạo hạnh kia~" trong mắt Tôm Sông lóe lên ánh sáng kích động.

"Đúng. Nó tu luyện thêm vài năm nữa là có thể thành tiên ~" Cá Nheo sờ sờ râu mép, "Nhưng mà, đương nhiên..."

"Lão Niêm, không được nói lạc đề!"

"Ách... Ta không phải muốn nói lạc đề ~" Cá Nheo âm ức nói, "Ta đang muốn nói, chỉ vì có một đứa bé trai đã đưa cho nó một cái bánh bao xanh, nó liền vì để thành người mà liều mạng tu luyện. Sau, đứa bé trai kia nhập đạo tu tiên, nó cũng bỏ yêu đạo, bước vào tu tiên..."

"Ồ ~ Bánh bao xanh ăn rất ngon a ~" Cá Chép và Cá Chuối nắm tay đối phương, cảm động nói.

"Đần độn! Nó không phải vì cái bánh bao xanh, là bởi vì nó thích người đó! Cá thật ngu!" Tôm Sông khinh bỉ nói.

"A —— kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chuối và Cá Chép nước mắt lưng tròng hô to.

"Vì sao lại thích như? Bởi vì một cái bánh bao xanh sao?" Con Cua quơ quơ cái càng, ngây thơ hỏi.

"Chuyện này ta không biết ~" Cá Cheo đơng đưa cái đuôi, đáp.

"Mà người đó là ai?" Chúng yêu hiểu kỳ.

"Chính là chủ nhân đạo quan trên núi bên kia, Quý Du đại sư ~" Cá Nheo đáp.

= = |||

"Chính là Quý Du đại sư bắt yêu rất lợi hại sao?" Tôm sông cắn râu, sợ hãi hỏi.

"Còn có Quý Du nào nữa?" Cá Nheo nói như lẽ đương nhiên.

= = |||

"Bánh bao xanh ăn thật ngon a..." Tôm sông nhìn đóa hoa sen trên ao, cảm khái.

"Đúng, không sai không sai..." Cá Chép ra sức gật đầu.

"Ăn quá ngon..." Con Cua khẳng định.

"Ăn ngon hơn so với bánh đậu sao?" Cá Chuối ước mơ hỏi thăm.

"A Cái... Nói đến ăn ngon ~ ta đã từng.." Cá Nheo mở miệng.

"Lão Niêm đừng có lạc đề!!!"

= = #

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lại nói khi Ly tới làm Thủy Quan trong hồ nước nhỏ này, đã là chuyện của hai trăm năm sau.

Ngày hôm đó cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm, Cá Chép và Cá Chuối nằm trên mặt lớp bùn nhão ở đáy ao mà phơi nắng. Đúng lúc này, có một luồng ánh sáng trắng bất thình vào trong ao, nháy mắt, xung quanh cái ao trong rừng trúc nhỏ đầy những đóm lấp lánh.

"Ồ ~ Sao Sao ~" Cá Chuối không nhìn rõ tình hình chỉ cảm thấy cảnh đẹp trước mắt.

"Ừ ~ mau cầu nguyện ~" Cá Chép say mê hưởng ứng theo.

"A... Ta bị đê trúng ——" Con Cua thông khổ rên rỉ.

"Bàng Bàng, ngại không sao chứ!" Tôm Sông dùng cái càng lôi Con Cua ra, quan tâm nói.

Cá Chuối và Cá Chép lấy lại tinh thần, cẩn thận nghiên cứu con Ly đang chân tay luống cuống kia một chút, lại nhìn nhìn Con Cua, quyết định vì dân trừ hại!

"Này!" Hai con Cá trăm miệng một lời giảng, "Thần Lăn tinh to gan, lại dám đến nơi này làm loạn!"

Ly chớp mắt mấy cái, "Cái này, ta không phải thần..."

"Bớt nói lời thừa đi! Hắc Tử, lên!" Cá Chép lòng đầy căm phẫn.

Ly vô tội nói, "Ta, ta không phải..."

"Yêu tinh to gan, chó ngụy biện!" Cá Chuối học bộ dạng hát hí khúc, lớn tiếng nói.

Ly ôm móng vuốt, "Nhưng mà, ta không phải..."

"Hắc Tử, không cần nói lời thừa với nó, chúng ta lên!"

"Được, huynh đệ đồng tâm, được lợi chia tiền!"

"Ta thực không phải..."

"Nó không phải là Thần Lăn! Cá đàn!" Tôm sông phát điên hét!

"A —— Kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chuối và Cá Chép kêu lên.

Rất không dễ dàng mới có cơ hội nói chuyện, Ly nỗ lực mở miệng: "Ta không phải Thần Lăn, ta là Ly Long, ta đến đây để làm Thủy Quan."

"Chao ôi ~ là Long a ~" chúng yêu ước mơ kêu.

"Long cũng có thể thành tinh sao?" Cá Chuối hiếu học hỏi.

"Bất cứ cái gì cũng thể thành tinh, Hắc Tử!" Cá chép hiền từ đáp.

"Lý Tử, hiểu biết của ngươi thật rộng ~" Cá Chuối vẻ mặt sùng bái.

"Xin ngươi, Long trời sinh chính là Thần Thú, căn bản không cần thành tinh! Cá thật đàn!" Tôm Sông lạnh lùng nói.

"A —— kỳ thị chủng tộc —— "

"Ừm... Tên ngươi là gì? Thủy Quan đại nhân?" Cá Nheo bơi tới, hỏi một đề tài nghiêm túc.

Ly nghĩ nghĩ, "À, mọi người gọi ta là Bạch Ly, bởi vì ta có màu trắng..."

"Bạch Si (ly)?" = = ||| (nghe nhầm thành Ngu Ngốc)

"Tên hay! Nói thẳng dễ hiểu, khiến người ta tỉnh ngộ!" Cá chép cảm khái.

"Lập luận rất sắc sảo, nói năng có khí phách!" Cá Chuối nói tiếp.

"Trước không có ai, sau không ai có!" Cá Chép tiếp tục.

"Kính thể hải tặc, có một không hai!" Cá Chuối bổ sung.

"..."

Chính lúc hai con cá đang tự biến tự diễn thì một đồng tiền bay vào trong nước, nện trúng đầu Cá Chép, Cá Chép lập tức lăn ngửa ra phơi bụng trắng hếu.

Cá Nheo ngẩng đầu, thấy có một đám thôn dân thiện lương mới rồi nhìn thấy ánh sáng, nghĩ là điềm lành, nên nhao nhao đem theo tiền đồng ném vào trong nước, để cầu may.

"Trời phạt a..." Tôm Sông cười nhạo nói.

"Lý Từ, Lý Từ, nguoi thế nào rồi???" Cá Chuối khăn trương nói.

"Hắc Từ, ta chết, nguoi sẽ nhớ đến ta chứ?" Cá Chép vẫn ngửa cái bụng trắng, hỏi.

"Sẽ, ta sẽ, Lý Từ!" Cá Chuối rung rung. "... Không đúng, chao ôi, Lý Từ, nguoi chết rồi, ta còn sống làm cái gì? Ta cũng chết!" Nói xong, Cá Chuối cũng lật bụng trắng hếu.

"Hắc Từ! Đúng là huynh đệ tốt của ta~~ "

"Lý Từ!"

"Hắc Từ!"

"Lý Từ!"

...

Ly ôm móng vuốt, xem tình huống khó hiểu trước mắt.

Tôm Sông nhướng mày, vẻ mặt gặp chuyện lạ mà không thấy lạ.

Con Cua gắng sức lượm tiền đồng trong ao.

Cá Nheo cảm khái nhìn con mưa tiền rơi đầy xuống hồ.

"A! Tiền giả!" Con Cua đột nhiên kêu to, "'Khai', 'Thông', 'Chỉ', 'Bảo'! Cái này là tiền giả rồi!" Con Cua đọc chữ trên đồng, hỏi thăm.

"Cái gì? Tiền giả!" Cá Chép và Cá Chuối đồng thời khôi phục tư thế, sợ hãi kêu.

"Lại còn dám ném tiền giả!" Tôm Sông phẫn nộ.

"A a ~~ lại nói đến tiền giả, ta đã từng..." Cá Nheo không nhanh không chậm mở miệng.

"Lão Niêm! Đừng có mà lạc đề!"

= = #

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Rốt cục, Cá Chuối và Ly cũng nhìn thấy con Hồ Ly chỉ vì một cái bánh bao xanh liền rơi vào bể tình.

Nó cùng lắm chỉ lớn bằng con mèo nhà, lông màu đỏ, một tiểu Hồ Ly bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nó nằm cạnh bờ ao, lăn lộn trên một bãi cỏ Linh Lăng dày.

"A ~~~ thật nhớ nơi này quá ~~~ Côn Luân chán muốn chết ~~~" Hồ Ly ôm một đóa hoa cỏ Linh lăng, hờn dỗi.

"Ồi chào? Hồ Ly, người đi Côn Luân sao? Làm gì vậy?" Cá Chép nhô đầu ra, hỏi.

"Học thuật biến hóa ~~~" Hồ Ly cười.

"Thuật biến hóa? Thật lợi hại ~~~" chúng yêu cảm thán.

Khi sinh linh tu luyện thành yêu, liền có được hình người, hình dạng con người này cũng chỉ cố định một kiểu, muốn tùy ý biến hóa thì phải cần đạo hạnh và linh lực rất cao. Đối với bọn cá trong ao mỗi ngày chỉ biết nghe buồn chuyện mà nói, căn bản là không có khả năng.

Hồ Ly đắc ý cười lớn, "Đó là đương nhiên ~~~" nháy mắt, nó biến ảo thành một nữ tử kiều mỵ, tay cầm đóa hoa mỉm cười.

"A ~~~ "

"Còn có ~~~" nó lại biến ảo thành thiếu niên tuấn tú, tiếp theo là ông lão già nua, đứa bé đang chập chững...

"Hồ Ly! Chúng ta sùng bái người ~~~" chúng yêu tán thưởng.

"A a a a ~~~" Hồ Ly càng đắc ý ~~~

"Này, Hồ Ly, vì cái gì mà người muốn học thuật biến hóa a? Chân thân của người không đẹp sao?" Cá Chuối nghĩ nghĩ, hỏi.

"Không phải a ~~~" Hồ Ly huyễn hóa ra chân thân, là một thiếu nữ xinh đẹp khả ái, cười ngây thơ, "Là bởi vì nguyên hình của ta quá lớn, không thể chui qua lỗ chó ở đạo quan ~~~ học biến hóa thuật thì tốt rồi, có thể biến thành con kiến nga ~~~ đúng rồi, vừa rồi bộ dáng tiểu hồ ly kia của ta thật ra cũng là biến hóa ra ~~~ "

= = || |

"Tại sao lại muốn chui qua lỗ chó ở đạo quan?" Ly chớp mắt, không hiểu.

"Còn không phải đi nhìn Quý Du đại sư của nó." Tôm Sông thở dài.

"Vì cái gì muốn nhìn Quý Du đại sư?" Ly vẫn là không minh bạch.

"Bởi vì yêu a..." Chúng yêu than thở.

"Vì cái gì lại yêu..." Ly vẫn là không hiểu.

"Không hổ danh là đồ Bạch Si (ly) ..." Tôánhông và Cá Chép lần đầu tiên thống nhất quan điểm.

"Ai nha, các người không được nói, ta sẽ ngượng ~~~" Hồ Ly ngồi trong bụi hoa, ra vẻ thẹn thùng.

"Tiểu Hồ Ly, người học làm người nhưng vẫn là học không xong." Cá Nheo nổi lên, lời nói thăm thía.

"Có sao?" Hồ Ly sờ sờ mặt mình.

Đột nhiên, từ trong rừng trúc đi ra một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, vừa ngẩng đầu thấy Hồ Ly, liền giật mình.

Chúng yêu trong ao lập tức ngậm miệng, nhìn sự tình trước mắt.

"Hoàn toàn bị vẻ đẹp của ta rung động ~~~" Hồ Ly nhỏ giọng nói với Cá Nheo .

Cá Nheo thở dài.

"Yêu tinh!" Thiếu niên lấy lại tinh thần, chỉ vào Hồ Ly hô to.

"Làm sao mà lập tức bị lộ được!!!" Hồ ly chấn kinh.

"Ta đã nói người học không xong mà." Cá Nheo tiếp tục thở dài.

"Người chính là con Hồ Ly Tinh thường xuyên đến đạo quan trộm bánh bao xanh!" Thiếu niên lòng đầy căm phẫn, từ trong lồng ngực móc ra phù chú.

"Người người người nhận sai Hồ Ly... Không, nhận sai người rồi!" Hồ Ly giải thích.

==|||

"Không cần ngại biện, cái đuôi của người thò ra ngoài kìa!" Thiếu niên ném ra phù chú.

==|||

Cá Nheo lắc đầu, "Ta đã nói nó học người mà học không giống mà."

"Đạo hạnh của nó thực sự rất cao sao?" Chúng yêu than thở một hơi.

Mắt nhìn phù chú sắp chạm đến tay áo, Hồ Ly liền vung tay lên, phù chú nhao nhao rơi xuống đất.

Thiếu niên nhú nhú mày, vừa định ra chiêu. Chỉ nghe Hồ Ly khinh quát một tiếng: "Định."

Thiếu niên đứng ngay tại chỗ, toàn thân cứng ngắt, đành phải hùng hăng nhìn chằm chằm Hồ Ly.

"Này, tiểu quý, người không nên quá đáng! Nói về quan hệ của ta và sư phó người Quý Du, có thể ngược dòng về tám trăm năm trước, Đó là một ngày cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm....."

Một lúc lâu sau

"Cho nên, người làm sao có thể tấn công ta như vậy? Đúng chưa? Phân biệt đối xử, có thể ta sẽ là sư mẫu của người nhé ~" Hồ Ly vui vẻ nói.

Chúng yêu ngáp, nhìn thấy cảnh chiều hôm bắt đầu lan tràn.

"Xi." Thiếu niên khinh thường.

"Không tin?!" Hồ Ly vén lên tay áo, chuẩn bị tiếp tục chính mình luận đề.

Đúng lúc này, trong ao dâng lên một đạo bạch quang, khi quang mang tan hết, một thiếu nữ thanh lệ mặc áo trắng đứng cạnh bờ ao, vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ.

"Giải." Thiếu nữ hơi nghiêng đầu, mở miệng, "Hồ Ly, người không nên bắt nạt hần nữa."

Hồ Ly gãi đầu, "Người là?"

Thiếu nữ cười, "Ta là Bạch Ly a."

Hồ Ly và thiếu niên sững sốt, "Bạch Si (ly)?"

"Nó là Thủy Quan ở đây ~ là Long nga ~" Cá Chuối và Cá Chép lập tức thanh minh, "Là Ly Long ~"

"À ~" Hồ Ly và thiếu niên giật mình hiểu ra, đột nhiên nhìn nhau, bắt đầu lấy mắt giết người.

"Mọi người đều là người tốt, không nên cãi nhau." Ly kéo tay Hồ Ly và thiếu niên, nói.

Mặt thiếu niên lập tức đỏ lên, "... Được..."

Hồ Ly thở dài, "Thủy quan đại nhân đã nói như vậy, thôi, không cùng người so đo."

Ly cười, "Chính là thế, mọi người đều là bạn tốt ~"

"Đúng là Bạch Si (ly)." Cá Chép tán thưởng.

"À Bạch thật lợi hại!" Cá Chuối cảm động.

"Thủy Quan đúng là có phong cách của Thủy Quan." Tôm Sông gật gật đầu.

"Bạch Ly tỷ tỷ chân thân thật xinh đẹp ~" Con Cua vui vẻ đạo.

"Cái gì nha! Nhớ kỹ, Bàng Bàng, làm yêu tinh muốn sống lâu thì đừng nổi bật, chân thân càng bình thường càng tốt!" Cá Chép mở miệng.

"Vì cái gì?"

"Nếu quá xinh đẹp, rất dễ dàng bị nhận ra là không phải người thường, rất nhanh sẽ có đạo sĩ đến tóm!" Tôm Sông thở dài, bổ sung.

"Nhưng mà, đạo sĩ cũng không bắt thần tiên nha."

"Đàn, cái bộ dáng Bạch Si (ly) mà đi trên phố, nhất định sẽ có người nói 'Tiên nữ hạ phàm', thân phận không phải bại lộ sao?" Cá Chép nghiêm túc nói.

"Ồ ~ "

"Lý Tử, người thật hiểu biết ~" Cá Chuối kính nể.

"Đúng vậy, ta là ai chứ ~" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

Thiếu niên đứng ở trên bờ mở to hai mắt, nhìn tình huống hỗn loạn trong ao, "Quá, quá nhiều yêu tinh..."

"Ồ, cậu nhóc! Ta là Cá Nheo, mọi người gọi ta là Lão Niêm" Cá Nheo sờ sờ râu mép, chào hỏi.

"Cá Nheo mà cũng là yêu tinh?" Thiếu niên kinh ngạc.

"A a ~ lại nói Cá Nheo mà cũng là yêu tinh, ta đã từng.." Cá Nheo vui vẻ đáp.

"Lão Niêm, đừng có lạc đề đi!"

= = |||

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Không biết vì sao, Cá Chuối lại thích bánh bao xanh. Nhưng mà, không phải mùa nào cũng có bánh bao xanh...

Cá Chuối về mặt ưu sầu nằm ở trên thảm cỏ, nhìn bầu trời tựa như bánh bao xanh.

"Hắc Tử, người không cần như vậy ~" Cá Chép cũng hóa thành hình người đi lên bờ, "Được rồi, ta với người cùng nhau đến đạo quan trộm nhé?"

"Chỉ dựa vào đạo hạnh của hai người?" Tôm Sóng bò lên tảng đá bên bờ, vung cái cang phơi nắng.

"Người không phải cũng thích Quý Du GG giống ta chứ?" Hồ Ly cực kỳ hoảng sợ, kêu lên.

Cá Chuối than thở một hơi, "Ta nghĩ, đại khái là ta chỉ thích bánh đậu..."

"Ha ha, nói đến bánh đậu, ta đã từng.." Cá Nheo nổi lên mặt nước, mở miệng.

"Lão Niêm, đừng có lạc đề!"

= =#

Đột nhiên, chúng yêu lập tức an tĩnh lại, xung quanh thật yên tĩnh chỉ có âm thanh gió thổi qua lá trúc.

Cá Chuối và Cá Chép không kịp trở lại ao, chỉ có thể giữ nguyên tư thế, nhìn người từ trong rừng trúc đi ra.

Đó là một nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, một thân áo trắng, mái tóc đen nhánh buộc hờ hững một dọi dây màu xanh sẫm, diện mạo trong mắt của đám yêu đã quen nhìn mỹ nhân thì cũng là bình thường, nhưng mà đôi mắt rất thần kỳ, đen thăm thẳm, trong vắt lạ lùng.

"Thực xin lỗi, ta bị lạc đường..." Hắn gỡ gỡ tóc, cười vói về mặt vô tội.

"Ừa." Cá Chuối và Cá Chép đồng thời gật đầu đáp lại.

Nam tử ngẩn người, "Thật ra, ta đang hỏi đường..."

Cá Chuối và Cá Chép liếc nhau một cái, "Hỏi đường à ~~ người muốn đi đâu?"

"Chỉ cần đi ra khỏi cánh rừng này là được rồi." Nam tử cười, nhìn hai thiếu niên trước mắt không biết đang mặc y phục của triều đại nào nữa.

"Xử lý thế nào đây, Hắc Tử? Ta không biết, lần nào ta cũng boi." Cá Chép mở miệng nói nhỏ.

"Ta ở đây không lâu, ta cũng không rõ. Xử lý thế nào đây, Lý Tử?" Cá Chuối cũng mở miệng trả lời nhỏ.

Sau nửa nén hương, hai tên đồng thời nước mắt lưng tròng nhìn mà về phía Tôm Sông đang phơi nắng.

Tôm Sông miễn cưỡng gờ cái cang lên, chỉ về phía Bắc.

"Nga, người cứ theo hướng Hà Tử chỉ đi, cứ...." Cá Chuối lời nói còn chưa nói xong, liền bị Cá Chép hung hăng "ngắt" lời.

Cá Chép một bên giẫm xuống chân Cá Chuối, một bên vẻ mặt tươi cười nói: "Hướng bắc, đi về hướng bắc thì có thể đi ra~ "

Nam tử nhìn thấy tình cảnh trước mắt, có chút mờ ám, nhưng lập tức cười. "Cám ơn."

Lời hắn nói còn chưa dứt, đã thấy bầu trời đột nhiên tối sầm. Một con bạch sắc Ly Long hiện ra, quật lên một trận gió không nhỏ.

Trong miệng Ly Long ngậm một gói lá sen, mơ hồ không rõ nói gì, "Hắc Tử, a ua o uoi ột ái ánh ao anh!" (Hắc Tử, ta mua cho người một cái bánh bao xanh!)"

Cá Chép và Tôm Sông đồng thời dùng tay - càng che trán, Tôm Sông dùng tiếng người khóc không ra nước mắt mà kêu: "Bạch Si!" (Đồ ngu)

Cá Chuối lập tức từ trên mặt đất đứng dậy, "Cám ơn người ~~ "

Cá Chép tức khắc lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, gạt ngã hắn lần nữa.

Còn chưa nhận ra tình huống trước mắt Bạch Ly huyền hóa thành hình người, mang theo bánh bao chạy đến, "Cho người, Hắc Tử!"

Nam tử kia chớp mắt mấy cái, nụ cười trên thêm một phần quý dị.

Cá Chuối đầu toàn bánh bao nhưng rốt cuộc cũng không dám đưa tay nhận lấy.

Cá Chép trừng Bạch Ly, dùng ngón tay chỉ nam tử bên cạnh nàng.

Bạch Ly quay đầu, lập tức cười, "Chào người, người là Cá Trắm ở ao bên cạnh à. Đã lâu không gặp ~~ "

Tiếp theo đó nam tử liền nghe đến các loại có vẻ như là tiếng thở dài.

"Bạch si! Hắn là người, là người hiểu chưa!" Cá Chép rốt cục cũng không thể nhẫn nại, "Cá Trắm tỉnh ao bên cạnh là một đại thúc hiểu chưa! Người nhìn hắn xem, hai con mắt một cái mũi một cái miệng, không có vây cũng không có vây cũng không có đuôi, hắn là người, là người!"

Bạch Ly sững sờ gạt đầu, "Ồ. Chào người, con người, ta là Thủy Quan ở cái ao này, ta tên là Bạch Ly..."

Tiếng gió thổi qua rừng trúc vang lên những âm thanh khác nhau nhưng cùng một cảm giác yên tĩnh.

Nam tử đột nhiên cười rộ lên, "Thì ra là như vậy a ~~ "

Chúng yêu nhìn thấy phản ứng của hắn không bình thường, lại nghi hắn bị kinh sợ quá độ, thần kinh có vấn đề.

"Này, người đừng kêu đạo sĩ đến bắt chúng ta ..." Cá Chuối ằng ặc nước mắt, nho nhỏ cầu xin.

"Ha ha, ta không rảnh đến mức đi tìm đạo sĩ đâu ~~" hắn quay người ngồi xuống, ngửa đầu nhìn bầu trời trong suốt lạ thường.

Tôm Sông hóa thành hình người, chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy cô gái áo xanh tóc buộc, eo giắt đoản đao, Cá Chép và Cá Chuối lui liền mấy bước.

"Hà Tử muốn đại khai sát giới sao?" Cá Chuối sợ hãi hỏi.

"Không biết, đã lâu không thấy Hà Tử hiện ra hình người..." Cá Chép lui ở một bên, thanh âm run rẩy.

"Người định làm cái gì?" Tôm Sông nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng.

"Ta gọi là m Minh." Hấn không hề sợ hãi cười, "Kết giao bằng hữu đi ~ "

"Được ~" Bạch Ly đồng ý, lập tức liền bị chúng yêu nhìn chăm chăm.

"Người biết rõ mình đang nói cái gì sao?" Tôm Sông cười lạnh một cái, tay trái xoa eo.

"Không được sao?" Hấn khoanh chân ngồi xuống, khuỷu tay chống trên đầu gối, nâng gò má, "Là người thì không thể gia nhập sao? Ta sẽ không nói với đạo sĩ đâu ~ "

"Hà Từ, không cần dữ như vậy ~ đều là người tốt mà ~" Bạch Ly đi lên, kéo tay Tôm Sông.

"Tối rồi, Đòn tấn hữu nghị Bạch Si (ngu ngốc)..." Cá Chép và Cá Chuối trằm miệng một lời.

"Đúng đúng, ta là người tốt ~" hấn lập tức gạt đầu, "Có muốn cùng nhau uống một chén không?" Hấn xách bầu rượu trong tay lên, cười ngây thơ.

"Được được!" Cá Nheo bằng một tốc độ kinh người từ trong ao nhảy ra, hóa thành hình người, phóng thẳng đến bầu rượu.

"Ta còn có bánh bao xanh, có thể nhắm rượu ~" Bạch Ly cũng ngồi xuống thăm cỏ, cười.

"Bánh bao xanh là của ta!" Cá Chuối giật lấy gói lá sen.

"Cũng là của ta!" Cá Chép đi lên, cùng với Cá Chuối bảo vệ thức ăn.

Tôm Sông nhũm mày, than thở một hơi, "Cóc thêm lo cho các người! Rồi sẽ bị đạo sĩ hốt hết thôi! Hừ!"

Tôm Sông thở phì phì đang chuẩn bị về ao, lại bị gọi lại.

"Tên, người còn chưa nói cho ta biết ~ mọi người đều là bằng hữu mà, phải không?" Hấn nháy mắt mấy cái, cười nói.

"Hà Từ!" Cá Chép và Cá Chuối trong miệng nhồi bánh bao xanh, hô.

"Nói bậy!" Tôm sông kêu lên, "Ta đã nói, ta tên là Hạ Hà!"

"Không muốn, gọi Hà Từ nghe thân thiết hơn nhiều ~" Cá Chép và Cá Chuối cầu xin.

"Là Tôm Sông cho nên gọi là Hạ Hà, cũng giống như ta gọi là Bạch Ly, có phải lý do như vậy không?" Bạch Ly nghiêng đầu, hỏi.

"Không phải, chỉ là trùng hợp..."

"A a, nói đến cái tên Hạ Hà này, ta đã từng..." Cá Nheo uống rượu, mở miệng.

"Lão Niêm, đừng có lạc đề!"

= =#

Đề tài? Tạm thời đại khái là không nói tiếp đi ~

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hình người của Con Cua là một bé trai hai má phúng phính, chừng bảy, tám tuổi. Dựa theo quy củ trong ao, trước ba trăm tuổi, cho dù là yêu tinh gì, cũng phải đi vào trong thành của nhân loại học tập. Nói theo lời của Cá Nheo, đây là vì sinh tồn trong tương lai mà tu hành ~ cũng bởi vì như vậy, Con Cua phải đi đến trường nên không được ăn bánh bao xanh. Con Cua ngồi tại bờ ao, bấu môi tức giận.

"Này... Bàng Bàng, không nên tức giận ~" Cá Chép và Cá Chuối bơi đến bên cạnh ao, mở miệng.

"Hừ!" Con Cua quay mặt đi.

"Ai nha, không cần như vậy ~ ăn sạch bánh bao xạch là chúng ta không đúng, lần sau chúng ta mua cho người ~" Cá Chép quấy quấy cái đuôi.

"Hừ!" Con Cua hậm hực mở sách vở ra, không thèm nói.

"Bằng Bằng ~" hai con cá bơi qua bơi lại, làm các động tác khôi hài.

"Các người thật đáng ghét!" Con Cua ngân ngân nước mắt đứng lên, nhặt một tảng đá trên mặt đất ra về muốn ném.

"Cứu mạng nha ~ giết cá kia ~" Cá Chép và Cá Chuối ôm chặt lấy nhau, hô to.

Đúng lúc này, Hồ Ly lấy tốc độ ánh sáng từ trong rừng xông ra, chạy vội đến bên cạnh ao, nháy mắt biến thành một con ốc nước ngọt, nhảy xuống đáy ao.

Chúng yêu sững sờ nhìn hành động của nó, sau một hồi lâu cũng không lấy lại tinh thần. Mãi đến khi, thiếu niên của ngôi đạo quan cầm theo cây chổi, thở hồng hộc từ trong rừng đi ra, mới có điểm hiểu rõ.

"Chết, Hồ Ly chết tiết... Người ra, lăn ra đây cho ta!" Thiếu niên đứng tại bờ ao, dựng cây chổi thở sâu.

"Ốc nước ngọt" nhẹ nhàng thay đổi vị trí một chút, lại tiếp tục giả chết.

"Chạy đâu rồi..." Thiếu niên nhìn bốn phía, nhíu mày. Lập tức, hắn nhìn thấy con Cua đang nước mắt lưng tròng.

"Em sao vậy?" Thiếu niên nhìn Con Cua, hỏi thăm.

"... Ô... Bánh bao, bánh bao xanh... Ta một cái cũng không được ăn..." Vừa có người hỏi, Con Cua liền không nén nổi thương tâm.

Thiếu niên bị nó khóc đến mức không biết phải làm sao, hắn ngồi xuống, từ trong lồng ngực lấy ra một gói gì đó. "Ta không có bánh bao xanh —— đã bị con Hồ Ly trộm đi rồi, mứt táo có được không? Rất ngọt đấy ~" hắn cười, đem mứt táo đưa tới.

Con Cua hít hít cái mũi, cầm lấy một miếng mứt táo, bỏ vào trong miệng, nháy mắt, nín khóc mỉm cười: "... ngọt quá..."

"Đúng vậy." Thiếu niên cười, "Em là con nhà ai? Muộn như vậy sao còn chưa về nhà? Ở đây rất nguy hiểm..."

Trong ao nhao nhao truyền tới thanh âm ngả ngửa.

"Ta là con Cua ở trong hồ nước..." Con Cua hồi đáp, "Mọi người gọi ta là Bằng Bằng, nhưng mà thầy giáo thì gọi ta là Bằng Tiếp... rất khó giải thích..."

Thiếu niên sắc mặt đột biến, hắn vuốt mặt thở dài, "Bảo sao... mình ngu thật..."

"Ca ca người sao vậy? Người tên là gì?" Con Cua kéo kéo ống tay áo hắn, mở to đôi mắt vô tội hỏi.

"Thính Thông." Thiếu niên miễn cưỡng hồi đáp.

"Cái tên thật là kỳ quái nha." Con Cua vừa ăn mứt táo vừa gật gù.

"Đây là do sư phụ ta đặt." Thính Thông đứng lên, xem xem bốn phía, "Đúng rồi, người có nhìn thấy một con Hồ Ly không?"

"Có, nó biến thành ốc nước ngọt, trốn ở trong hồ kia." Con Cua cười đáp lời.

"Oa!!! Như vậy mà người cũng bán đứng ta, con cua chết tiết!!!" Hồ Ly hiện hình, kêu to.

"Nhưng mà, mứt táo rất ngọt a ~" con Cua cười về mặt hạnh phúc.

"Đây chính là Mỹ Thực Thu Yêu Đại Pháp trong truyền thuyết của Quý Du, chúng ta chỉ nên xem thôi, không nên bị trúng kế ha..." Cá Nheo sờ sờ râu, giáo dục đám tiểu yêu đứng phía sau.

"Vì một chút mứt táo, mà người liền bán đứng ta!" Hồ Ly đứng trên bờ, hướng về phía con Cua dậm chân.

"Người trốn rất giỏi a..." Thính Thông híp mắt, vỗ cây chổi trong tay.

"... Làm cái gì! Chỉ là trộm cái bánh bao xanh thôi, làm gì mà dữ như vậy!" Hồ Ly tiếp tục dậm chân.

"Nhưng cũng không cần phải ngày nào cũng đến trộm đi!" Thính Thông cả giận nói.

"Chỉ vì được gặp Quý Du GG thôi ~ "

"Vẫn cái lý do đó! Hôm nay nhất quyết kết thúc luôn đi!"

"Tới đây tới đây! Sợ người chặc! Mạo Cung, Ngôn Tông, Thị Minh, Thính Thông, Tư Duệ, nghe tên của người liền biết rõ người chẳng qua chỉ xếp hàng thứ hai đếm ngược trong ngũ đại đệ tử của Quý Du GG thôi! Mạo Cung muốn đối phó với ta còn không được, người liệu được hay không a!"

"Người —— "

Một bên, con Cua vẻ mặt vẫn hạnh phúc ăn mút táo.

"Hôm nay Bạch Ly không ở đây à?" Cá Chép ghé vào trên đám rong, ngốc ngốc hỏi.

"Cùng đi dạo phố với Hà Tử rồi..." Cá Chuối cũng ghé vào trên đám rong, ngốc ngốc trả lời.

"Như vậy à..."

Ngốc ——

Ngay lúc một người một yêu chuẩn bị động thủ, con Cua đột nhiên bước vào.

"Thính Thông ca ca, ngày mai người cũng tới chơi sao?"

"Ta không phải tới chơi, ta phải..." Thính Thông vừa định thuyết minh về công việc chính nghĩa của mình, lại bị ánh mắt lóng lánh của con Cua đánh bại, "... À, ừ."

"Thật sao? Ngày mai ta sẽ đào con giun cho người ăn thử, rất ngon ~ "

= = || |

"Không cần, ta sẽ mang vài thứ..." Thính Thông vỗ vỗ đầu con Cua, khước miệng co quắp.

"Bánh bao xanh!" Hồ ly lập tức xông lên, nắm tay Thính Thông.

"Đừng hòng!" Thính Thông lập tức lạnh lùng từ chối.

"Vì cái gì?" Hồ Ly không phục.

"Cái mùa này chỗ nào còn bánh bao xanh! Đã thế người còn không biết gì ngày nào cũng tới trộm!" = = #

"5555555555555555 người ta thích ăn mà!" Hồ Ly nháy mắt biến trở về bộ dáng Hồ Ly, nằm trên mặt đất lăn lộn.

"Ăn vạ cũng vô ích! Không có là không có!" Thính Thông ngồi xuống, chỉ vào Hồ Ly khiển trách.

"Không chịu ~ không chịu ~ không chịu ~" ToT

"Người một vừa hai phải thôi!" = = #

"A ~ nói đến một vừa hai phải, ta đã từng..."

"Lão Nheo, đừng có lạc đề!"

= = #

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Người là yêu quái gì?" Thính Thông trong tay mang theo bánh hạt vừng, nhìn thấy m Minh ngồi tại bờ ao, hỏi.

Tay nâng chén rượu cứng đờ giữa không trung, m Minh sững sờ nhìn Thính Thông.

"A a, hẳn không phải là yêu tinh ~" Cá Chuối hóa ra bộ dáng thiếu niên, ngồi ở trên thảm cỏ nói.

Thính Thông ngơ ngẩn nhìn m Minh, "Ngươi không sợ?"

m Minh uống chén rượu, "Vì sao phải sợ?"

Thính Thông thở một hơi, "Ờ..."

"Rốt cuộc các người đang nói cái gì vậy?" Cá Chép cũng hóa thành thiếu niên, hỏi lại.

m Minh cười cười, "Hạt vừng ngon hay bánh đậu ngon."

"Bánh đậu ngon ~" Cá Chuối và Cá Chép đồng thời đáp.

"Chính là như vậy." m Minh tiếp tục rót rượu.

Hình người của Cá Nheo là một đại bá bốn, năm chục tuổi, chưa nói đến vẻ mặt gian tà, trên cằm còn có một cái nốt ruồi, trên nốt ruồi còn mọc một cọng lông, hoàn toàn thích hợp với hình tượng gia sư đầu già của nha môn.... Nó cười thật thô tục cầm lấy một chén rượu "m Minh công tử tài ăn nói quả thực không tệ, tại hạ bội phục ~ "

"Nào có nào có ~" m Minh cười đưa tay vãi vãi.

"Khách khí khách khí ~" Cá Nheo cũng chấp tay thi lễ.

"Các người đủ chưa? Ghê tởm!" Tôm Sông không muốn hóa ra hình người, cứ như thế bò lên, chằm chọc.

"Hạ cô nương, có muốn uống một chút hay không?" m Minh nhìn về phía Tôm Sông, cười nói.

Tôm Sông trừng mắt, hừ lạnh một tiếng, trở lại trong ao.

m Minh vô tội gãi gãi đầu, lại phát hiện Thính Thông đang nhìn mình với vẻ mặt hâm mộ.

"Ngươi thật lợi hại... Ta tu hành lâu như vậy, còn không thể dọa cho yêu tinh chạy!" Thính Thông thành khẩn nói.

= =|||

"Ta không phải bị hấn dọa chạy!!!" Tôm Sông lập tức hóa ra hình người, lao tới, lớn tiếng kêu lên.

Chúng yêu nhìn thấy nó, lại nhìn m Minh, thờ dài, "Không cần giải thích, sự thật rất rõ ràng..."

"Giết chết đám cá các người đó!" Tôm Sông rút bội đao trên eo ra.

"Cứu mệnh nha ~" chúng yêu cười, nhao nhao chạy trốn.

Nhìn thấy một màn ngươi đuổi ta trốn vui vẻ bên bờ ao, m Minh lại cười.

"Ngươi thích cười nhì!" Tôm Sông dừng lại thở sâu, thấy m Minh cười, liền hung hăng.

m Minh vẻ mặt vô tội, "Không được sao?"

"Ai quản ngươi!!!" Tôm Sông hất đầu, tiếp tục đuổi theo cá.

"Ngươi là người trên trời sao?" Nhìn thấy bốn phía yêu tinh chạy nô như điên, Thính Thông mở miệng hỏi.

"Ừ." Vẻ tươi cười của m Minh âm thầm đi, thấp giọng đáp.

"Là công tử nhà giàu?" Thính Thông nhìn m Minh, tuy rằng quần áo mộc mạc, nhưng nguyên liệu là thượng hạng nha.

"Coi như vậy." m Minh thờ dài.

Thính Thông vừa định hỏi rõ ràng, muốn dò hỏi xem hấn tốt xấu thế nào, lại bị Hồ Ly cắt ngang.

"Bánh ~ bao ~ xanh ~" Hồ Ly bỏ nhào qua, nằm vắt vẻo trên vai Thính Thông.

Thính Thông đưa tay, nắm cổ Hồ Ly, đem nó xách lên, hung hăng răn dạy, "Đã nói với ngươi là không có!"

Hồ Ly ôm lấy cái đuôi, khóc nức nở, "Không biết đâu ~ "

"Ngươi một vừa hai phải thôi!!!" Thính Thông cau mày.

Ngay lúc mọi người đang nháo nhào loạn cả lên, đột nhiên có người từ trong rừng đi ra..

"Thiếu gia, thì ra ngài ở chỗ này. Lão gia đang tìm người." Kẽ đến một tôi tớ ăn mặc cầu kỳ, lại mơ hồ ẩn sát khí.

m Minh đứng lên, trầm mặc đi qua.

"Còn nữa, xin thiếu gia về sau đừng có ở cùng một chỗ với cái đám hỗn tạp này." Kẻ đến nhìn nhìn chúng yêu, lạnh lùng mở miệng.

m Minh nhủ mày, vừa muốn nói gì. Đã thấy Tôm Sông nhanh chóng bước lên, trong vòng mấy giây, người kia liền bị quật ngã xuống đất. Lưỡi dao lạnh buốt của Tôm Sông kề lên cổ họng người kia.

Tôm Sông cười thật quyến rũ rồi mở miệng, "Thế nào, nói ta là cái gì?"

Người kia sắc mặt xanh mét nhìn Tôm Sông, nói không ra lời.

"Ta phải giúp tên đó sao?" Thính Thông rất miễn cưỡng nhớ lại chức trách của mình là một tiêu đạo sĩ bắt yêu.

Hồ Ly nhìn hẩn mà liều mạng lắc đầu.

"Thật không... Vậy thì thôi..." Thính Thông thở dài, nhìn lên trời giả ngu.

"Hạ cô nương." m Minh cười, mở miệng, "Nể mặt ta, thôi đi."

Tôm Sông quay đầu nhìn hắt, "Ta với ngươi thân lắm sao?" Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng nó vẫn thu đao lại.

m Minh vẫn cười như cũ, đưa tay ra kéo người trên mặt đất, "Về thôi."

Nhìn bọn họ ly khai, Tôm Sông nhủ mảy, "Thực là người phiền toái!"

"Không phải tốt sao? Dù sao bình thường cũng không có ai so chiêu với người." Cá Nheo cười hiền lành nói.

"Ai bảo thế?" Tôm sông gian trá cười, "Hắc Tử, Lý Tử ~ tới đây làm mấy chiêu ~"

Cá Chuối và Cá Chép nhìn nhau, "Không muốn a ~~" nói xong, lập tức chạy như điên trốn khỏi hiện trường.

Tình cảnh này, Thính Thông cũng không nhìn được cười.

"Uy... Ta bị người nhéo đau quá, thả ta xuống dưới!" Hồ Ly bất mãn oán hận.

Thính Thông cười cười, đôi tay ôm nó. "Cẩn thận nhìn kỹ, người cũng rất khả ái, giống như con mèo con vậy."

Gân xanh trên đầu Hồ Ly nổi lên, "... Sỉ nhục chủng tộc của ta..."

"Ha hả ~" Thính Thông cười, "Vậy nói người đáng yêu nhé!"

"Ta không khoái chút nào hết."

"Lông xù bông?"

"Ai mà không có lông, ngó ngẩn!"

"Mũm mũm?"

"Không được nói ta béo!"

...

Đột nhiên, con Cua chạy vội tới. Sau đó lớn tiếng khóc, "Bánh vùng của ta, ta chưa được ăn cái nào!"

$$= \begin{vmatrix} 1 & 1 & 1 \\ 1 & 1 & 1 \\ 1 & 1 & 1 \end{vmatrix}$$

"Nguy rồi..." Chúng yêu sắc mắt thoát biến.

"555555555555555555555555555555 các người thật quá đáng 555555555555555555555555 "

"Cái đó, nói tôi quá đang, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đôi đũa tài rất khéo!"

Ly hơi nghiêng thân thể, ghé vào đáy ao, "Bọn họ cũng nói như vậy... tại sao thế?"

Giao Long hung hăng thở dài một hơi, "Bạch si!" (Đồ ngốc)

"..." Ly vẫn không hiểu, nó ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giao Long màu vàng không ngừng điều chỉnh tư thế của mình, để cho Trần Thủy kiếm không đến mức đâm vào nơi yếu hại. Sau đó, nó nhẹ nhàng nói một câu, "Ta cảm thấy, ngươi sẽ không bắt nạt ta..."

...

Nghe xong sự tình tất cả chúng yêu đều mang vẻ mặt nghiêm túc.

"A, ta biết rồi! Con Giao Long đó chính Chu Xử đã trừ tam hại! " Cá Chép giật mình hiểu ra.

Cá Nheo lúc lắc đầu, "Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, Chu Xử ở thôn bên cạnh..."

"À, ta có nghe sư phụ nói qua, nơi đó có một con Giao Long bị nhốt, là do phạm phải luật gì đó của trời!" Thính Thông ngồi trên bờ nghĩ nghĩ, mở miệng.

"A ~ vậy sư phụ ngươi có nói về ta hay không?" Hồ ly về mặt hoa si nhảy dựng lên hỏi.

"Ngươi nằm mơ đi!" Thính Thông khinh thường đá kích.

"Thế, luật trời là cái gì vậy?" Con Cua hiểu học vung cái càng hỏi.

"À rất nhiều, nào là mưu nghịch phạm thượng, cấu kết yêu ma, ăn trộm tiên thảo, chiếm núi làm vua..." Tôm Sông thở dài, đọc ra một loạt tội trạng.

"Còn có tội nặng nhất ——" Tôm Sông hí hóp mắt.

Chúng yêu than thở một hơi, sau đó trầm miệng một lời nói: "—— lưu luyện trần tục..."

"Lưu luyện trần tục? Tội rất lớn sao?" Ly nhúc nhích đầu, không hiểu.

"Lớn! Nghĩ xem, nào là Thất Tiên Nữ, Tam Thánh Mẫu có ai mà không thăm đâu?" Tôm Sông lúc lắc đầu.

"Đừng nói là thần tiên, ngay cả là yêu tinh, đây cũng là trọng tội." Cá Nheo bổ sung.

"Nghe thấy không?" Thính Thông cười tít mắt nhìn Hồ Ly.

Hồ Ly quay đi, nhìn lên trời, "Tình yêu có thể chiến thắng tất cả ~ "

"Xì ~" chúng yêu lại một lần trầm miệng một lời.

"Thế, con Giao Long kia phạm vào luật gì của trời vậy?" Ly hiểu kỳ.

"Lưu luyện trần tục?" Cá Chép và Cá Chuối nhìn nhau.

"Không thể nào ~" Cá Nheo quấy quấy cái đuôi, "Pháp lệnh của thiên đình rất đơn giản, mưu phản liên tục tiếp đánh xuống trần gian, lưu luyện trần tục gì đó, cùng lắm là dùng núi này, tháp này, đè lên người, chứ không phiền toái như vậy, còn phải dùng xiềng xích đeo vào Trần Thủy kiếm ~ "

"Ừm ~ "

"Na nếu là ta thì xin dùng Cự Kim Sơn mà đè ~" Hồ Ly về mặt ước mơ nói.

=|||

"Là cái gì?" Ly không hiểu.

"A a ~ nói đến Cự Kim Sơn, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đừng có nói lạc đề!"

=#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sau đó, Ly thành thói quen mỗi ngày đều đi đến cái ao đó.

"Xin hỏi, người đã phạm vào luật gì của trời vậy?" Ly mở to đôi mắt vô tội mà hiếu kỳ, nhìn con Giao Long.

Giao Long cắn chặt răng, "Mắc mớ gì người!"

Ly ôm móng vuốt, "Chỉ là, cá ở trong ao chỗ ta rất muốn biết rõ a..."

"Mắc mớ gì đến bọn họ?"

Ly gãi gãi đầu, "Ta cũng không biết a, có điều họ rất thích buôn chuyện..."

Giao Long không giữ được bình tĩnh thân hình chấn động, sau đó, bộ vảy màu vàng liền bị mũi kiếm và xiềng xích rạch xuống, máu cũng lan tràn từng đợt.

Ly hơi nhú mảy, rụt rụt về sau, "Đám cá ở chỗ chúng ta nói, người không phải bởi vì mưu phản và lưu luyến trần tục mà bị xử phạt..."

Giao Long nhìn nó, "Ồ ~ bọn họ biết khá nhiều nhỉ ~" trong thanh âm của nó lộ ra chút ý khen ngợi.

"Bởi vì..." Ly lập tức đem cái gì mà tháp này, núi này, Cự Kim Sơn này kể lại một lần. Sau đó, xiềng xích trên Trần Thủy kiếm liền liên tục phát ra tiếng nổ.

"Ha ha ~ người đừng có nói nữa!... Không khéo ta bị chuột rút mất!" Giao Long bất mãn.

"Chuột rút?" Ly không hiểu.

"Bị buộc thành như vậy, động đậy đương nhiên sẽ bị chuột rút!"

"Tại sao lại buộc như vậy?"

Giao Long chán nản thở dài, "Được được, người đúng thật là, phiền chết đi được!" Nó bắt đầu thờ ơ nói, "Ta trước kia cũng là thủy quan a. Có một lần ta đi Đông Hải tư đấu với đồng nghiệp, nhưng mà, ở thủy vực ta quản chế có hai con yêu tinh làm loạn, làm ngập một cái trấn. Thượng cấp truy cứu xuống, ta rồi vị trí, lười biếng lơ là công việc, hơn nữa còn tư đấu, cho nên liền biến thành như vậy... rõ chưa?"

Ly gật gật đầu, "Ta có thể hỏi không? Vì sao người lại muốn đi tư đấu?"

"Vì cái gì?" Giao Long trong ánh mắt có một cảm giác kỳ lạ, "... Bởi vì nhàm chán đi, đại khái vậy..."

"Nhàm chán?" Ly từ từ nghĩ nghĩ, dường như mình không bao giờ nhàm chán, trình độ ồn ào của tôm cá cua trong ao căn bản là không có thời gian khiến nó thấy nhàm chán.

"Này, về sau người không được tới nữa!" Giao Long đột nhiên hung tợn uy hiếp.

"Hả?" Ly mở to hai mắt.

"Mỗi lần đều nói vớ nói vẩn, hại ta bị chuột rút!" Giao Long ngoảnh đầu, nói.

"..."

...

Ly về đến ao, đem tất cả những gì nghe được báo lại với chúng yêu.

"Ồ ~ tư đấu nhá ~" Cá Chép và Cá Chuối cảm thán nói.

"Ồ ~ nói về cái chuyện này, ta biết rõ ~" cá Nheo mò râu mép, mở miệng.

"Như thế nào?"

"Hai con yêu tinh làm loạn thời đó là một con Thanh Xà một con Bạch Xà ~ Bạch Xà đã bị phong ấn ở thôn bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh bên cạnh dưới Lôi Phong Tháp ~" cá Nheo giải thích.

"Tháp? Vậy thì con Bạch Xà là lưu luyến trần tục rồi ~" con Cua hiểu ra.

"Hò Ly, người phải cẩn thận a ~" Chúng yêu thống nhất nói với con Hồ Ly ở bờ bên kia.

Hồ Ly vẫn như trước nghiêng đầu nhìn lên bầu trời, "A ~ nếu như là Quý Du GG tự thân xuất mã thì, ta không sao hết ~ "

"Sư phụ không thêm quần người..." Thính Thông ngồi một bên hất cho nó bát nước lạnh.

"Tiểu quý thú! Người muốn gì? Muốn đánh nhau hả?" Hồ Ly xòe móng vuốt trên cái chân xù, cả giận nói.

"Sợ người chắc?!" Thính Thông không cam lòng yếu thế.

Trong lúc một người một hồ não đến mức không thể kết thúc được, Ly lại ở một bên nhìn lá trúc bay bay, một bên thở dài.

"Sao thế?" Tôm Sông nhìn thấy, dò hỏi.

"Giao Long bảo ta về sau không cho đi vào cái ao đó..." Ly nâng đầu, vô lực nói.

"Vì sao? Các người đều là rồng, là đồng bọn mà." Con Cua mở miệng.

"Nó nói ta nói vớ nói vẩn khiến nó bị chuột rút."

"Chuột rút?" Cá Nheo nói, "À là do thiếu can xi a!"

"Vậy phải làm thế nào?" Ly chớp mắt mấy cái.

"Ăn cá!" Cá Chuối không nghĩ ngợi gì trả lời luôn.

Cá chép lập tức quẫy đuôi sang "Người chính là cá đó!!!"

"Nhưng mà..." Cá Chuối nước mắt lưng tròng, "Thiếu can xi thì phải ăn..."

"Ai da!" Cá Chép lại xòe cái đuôi quạt quạt.

Tôm Sông khinh thường nhìn tình huống trước mặt, sau đó rất lý trí hỏi, "Nó nói người nói vớ nói vẩn. Vậy người đã nói gì?"

Ly vô tội nói: "Ta chỉ là đem những gì Lão Niêm và Hồ Ly nói lần trước kể cho nó nghe mà thôi... Vì sao nó lại bị chuột rút?"

Chúng yêu nhảy mất an tĩnh lại, sau đó đồng thời cảm động nói: "Thì ra không phải tất cả rồng đều nghe không hiểu..."

Ly vẫn cứ nghe không hiểu, nó ôm móng vuốt, mở to đôi mắt vô tội.

"Không sao không sao, người có thể tiếp tục đi ~" cá Nheo tổng kết lại.

"Thật?" Ly bán tín bán nghi.

"Thật." Chúng yêu trăm miệng một lời.

Hồ Ly hai mắt bừng lên kích động, "A, vụ này làm cho ta nhớ đến tình hình năm đó khi ta và Quý Du GG ở cùng một chỗ a, nam nhân có đôi khi rất không thẳng thắn ~ "

= = ||

"Ha ha ~ nói đến thẳng thắn, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đừng có nói lạc đề!!!"

= = #

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cá chép thất tình...

Nghe thấy tin tức này Cá Nheo tròn mắt kính. "Người yêu khi nào vậy?"

Thế là, Cá Chuối với danh nghĩa là bạn của Cá Chép, liền phụ trách nhiệm vụ giải thích với mọi người.

"Đó là một sớm cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm..." Cá Chuối tâm tình rạng rỡ.

"Nghe đã thấy đẹp..." Con Cua cất tiếng nhỏ nhỏ.

"Lý Tử đi đến ao bên cạnh nghe buồn chuyện, khi nghe đến chuyện Ngư Lang và Chức Nữ ly hôn..." Cá Chuối vẫn nhiệt tình kể lại.

"Nói đến ly hôn, ta đã từng..." Cá Nheo sờ sờ râu mép.

"Lão Niêm, đừng có nói lạc đề!" Nhiều người tức giận.

"Có một em Cá Chép Gấm bơi đến, lúc ấy, Lý Tử lập tức vừa nhìn đã yêu..." Cá Chuối nói đến hồn nhiên quên mình.

"Sai!" Cá Chép vẫn ở một bên vẽ vòng tròn bất dậy, hô to, "Là một thân khoác lụa hồng có họa hình đoá hoa mai, tròn mắt thật to, cái má phính phính, hai vây tròn tròn, cái đuôi phiêu dật, đường cong duyên dáng Cẩm Lý MM~~" (Cẩm Lý = Cá Chép Gấm, cá chép Nhật; MM= muối muối)

"Cút! Đúng là không thể hiểu nổi thẩm mỹ của loài cá các ngươi!" Tôm Sông lập tức gọi nước lạnh.

Cá Chép khóc nức nở, trở lại góc tiếp tục vẽ vòng tròn.

"Sau đó sao?" Hồ Ly ở trên bờ hỏi.

"Chính là ~ ai ~ tự cổ đa tình không dư hận ~" cá Chuối bắt chước giọng điệu của người kể truyện, "Muốn biết sau đó ra sao, xin nghe..."

"Vút!"

Nháy mắt, Cá Chuối bị chúng yêu PIA bay... (PIA bay= đá bay, đánh bay, tát bay...v...v..)

"Sau đó thế nào?" Con Cua kéo kéo Cá Chép đang ủ rũ, hỏi nhỏ.

"Còn phải hỏi, nhất định là con Cá đó thấy nó chướng mắt ~" Tôm Sông cười nhạo.

"Không phải như vậy ——" Cá Chép lúc này lệ rơi.

"Ta biết rồi, Cẩm Lý MM đó e là có đối tượng." Cá Nheo thở dài.

Cá Chép lệ rơi càng thêm lợi hại.

"Ồ ~" chúng yêu hiểu ra.

"Là cái gì? Không phải là con người chứ?" Thính Thông ngồi trên bờ chống cằm, rất có hứng thú hỏi.

"Cẩm Lý MM mắt không có vấn đề, làm sao lại thích chúng tộc hai cẳng!" Cá Chép khinh thường.

Hồ Ly xòe ra móng vuốt lóng lánh, "Lý Tử, có phải là ngươi đau lòng đến mức muốn 'Chết' không?"

Cá Chép rụt rụt người.

"Đến cùng là cái gì!" Chúng yêu chất vấn.

"... Chỉ là, chỉ là một Con Cá Chép bạc mà thôi..." Cá Chép lí nhí nói.

"Sai!" Cá Chuối vừa bị PIA bay đột nhiên xông ra, "Là loại toàn thân màu bạc như ánh trăng, ánh mắt sắc bén, hai má thanh tú, đôi vây mạnh mẽ, cái đuôi xinh đẹp, tỉ lệ hoàn mỹ, có tám trăm năm đạo hạnh, hóa thành hình người là một anh chàng siêu ~ cấp đẹp trai Cá Chép Bạc.... "

"Vút!"

Nháy mắt, Cá Chuối bị Cá Chép PIA bay.

Chúng yêu trầm mặc nhìn Cá Chép: Một thân vây xám bình thường, ánh mắt âm trầm, hai má cứ như nhồi thức ăn bên trong, vây có chút ngắn, cái đuôi cũng bình thường, thân hình trông cũng hơi mập, đạo hạnh mới có hơn ba trăm năm, hình dáng khi làm con người cũng bình thường đến cực điểm...

Tôm Sông lắc lắc đầu, "Tuy rằng không hiểu thẩm mỹ của loài cá các ngươi, nhưng mà, ngươi tuyệt đối là không có cơ..."

"A —— ngươi không cần phải nói ra mà!!!" Cá Chép lệ rơi như bão tố.

"Cứ như vậy... Lý Tử thất tình..." Cá Chuối lại một lần nữa đột nhiên xuất hiện, phát biểu một câu tổng kết.

"Ai..." Chúng yêu vuốt trán, thờ dài.

"Nhưng mà, thích cá so với thích người vẫn tốt hơn, chí ít còn có chút hi vọng." Thính Thông đi đến một bên, an ủi Cá Chép.

Hồ ly tiếp tục giương móng vuốt, "Thính Thông, ngươi có ý gì."

Thính Thông đưa tay, nắn nắn cái nệm thịt dưới móng Hồ Ly, thuận tiện đem nó xách lên, "Như thế nào, nói sai sao? Ngươi đó, cả đời cũng không có hi vọng!"

Hồ Ly lập tức nhào lên, ôm lấy mặt Thính Thông, "Cào nát mặt ngươi! Hủy dung ngươi! Xem ngươi còn dám nói bậy hay không!"

Thính Thông cười, đưa tay chặn móng vuốt của Hồ Ly, "Thế nào, ghen tị vì ta đẹp hơn ngươi à ~ "

Chung quanh lập tức một mảnh trầm mặc.

"Sao ta lại đột nhiên cảm thấy lạnh nhỉ?" Tôm Sông run rẩy bò lên bờ phoi nắng.

"A —————" nháy mắt, tiếng kêu của Cá Chép vang tận mây xanh.

Cá Chuối bỏ nhào đến, "Lý Tử, chân trời nào không có cỏ thơm, ngươi không cần để mãi trong lòng a ~ "

"Không phải!" Cá Chép nắm vây của Cá Chuối, trong ánh mắt lóe sáng, "Ngươi nói xem, Cá Chép Bạc kia bộ dạng đẹp trai như vậy, nhất định sẽ sớm bị đạo sĩ hút ~ đến lúc đó, không phải ta ~ hắc hắc hắc ~ "

"Lý Tử, ngươi quá thông minh, ta thật sùng bái ngươi ~" Cá Chuối nén lệ quang, đáp.

"Nào có, nào có, ta đã nói mà, làm yêu tinh đừng có quá nổi trội ~ ha ha ha ~" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc từ!"

"Lý Tử!"

...

Hồ ly run lên một cái, quay đầu, nhìn Thính Thông, "Chúng ta tiếp tục —— ta muốn hủy dung của ngươi!!!"

"Oa! Ta nói giỡn mà! Đùa thôi mà!" Thính Thông lập tức đứng dậy chạy trốn.

"Không được chạy!"

"A a ~ lại nói đến việc giỡn, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đừng có lạc đề!"

= =#

"Này... Có người nào... Không, có yêu nào tới ngăn cản con Hồ Ly này coi!!!"

= =|||

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Tôm khô!!!" Một buổi sáng sớm tươi đẹp, trong hồ nước vang lên tiếng kêu thê lương ~ (Trong tiếng Phúc Kiến Tôm Khô đồng âm với Cái gì.)

Thính Thông bật lỗ tai ngồi tại bờ ao, "Phản ứng cũng mạnh quá đi!!!"

Cá Nheo thở dài, "Ách... trẻ con chưa gặp qua sóng gió..."

"Xin đi, mười mấy đạo sĩ cùng nhau đến trừ yêu, có thể không kích động sao!" Cá Chép làm bộ dạng muốn học máu.

Hồ Ly lấy giấy bút ra, nhìn nọt nói: "Tiểu Thông Thông, này, nói cụ thể tuyến đường của đoàn đạo sĩ một chút, ta muốn đi theo nhìn Quý Du GG~" (GG: Ca ca)

Thính Thông PIA nó, tiếp tục nói: "Nhưng mà không sao hết, bọn họ chỉ đây ở có bảy ngày, các ngươi tìm tạm một nơi nào đó tránh sóng gió đi."

Cá Chép và Cá Chuối lập tức cầm tay đối phương, ai oán hát: "Nếu như không có nước ~ ngày làm sao qua ~ "

Tôm Sông hóa thành hình người đi lên bờ, "Cái gì đến sẽ đến, trước hết tìm nơi tránh đi đã."

Con Cua quơ quơ càng, "Ao bên cạnh?"

"Ao bên cạnh với chỗ này có khác gì nhau?" Cá Chép thở dài, "Huống chi ở dưới còn có một con Giao Long rất lợi hại, càng không an toàn."

Ly Long lập tức nói leo, "Không phải đâu, nó rất tốt!"

Chúng yêu nhìn nó, đồng thanh nói: "Nữ nhân khi yêu vốn là mù quáng..."

Hồ Ly xông ra, "Các ngươi nói ta sao?"

= =|||

"Khụ khụ, " Cá Nheo cũng hóa thành hình người, "Trở lại chuyện chính ha, nói đến nơi tránh đầu sóng ngọn gió, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đừng có nói lệch đề!"

"Ta không có nói lệch đề! Ta chỉ muốn nói là ta đã từng quen một Con Éch, sống ở trong một cái giếng trên trần, chúng ta có thể đến nơi đó!" Cá Nheo lắc đầu, chán nản.

"A! Ta biết rồi! Chính là cái Con Éch trong truyền thuyết, trước giờ không ra khỏi miệng giếng, còn cho rằng toàn bộ thế giới chỉ là một cái giếng!" Cá Chép giật mình hiểu ra.

Tôm Sông nói: "Nó là đồ điên!"

Cá Chép nói: "Nó là đồ đần độn!"

Cá Chuối nói: "Nó là yêu tinh!"

Con cua nói: "Nó là con ếch!"

Cá Nheo nói: "Nó là..."

"Lão Niêm, đừng có nói lạc đề!"

Cá Nheo vô tội nói: "Ta không có nói lạc đề mà! Ta đang nói, nó là một nhà triết học, theo chủ nghĩa duy tâm!"

= =|||

Thế là, sau một phen khó khăn, đại gia đình rốt cục cũng tới bên cạnh miệng giếng ở trên trần.

"Ồ chỗ này, thực sự sẽ không bị đám đạo sĩ bắt sao?" Cá Chép cẩn thận hỏi.

"Ừ, yên tâm." Cá Nheo cười tí mắt.

Khi cả đám vào trong miệng giếng, thì mới hiểu sự chính xác trong lời Cá Nheo nói.

Rõ ràng là cái miệng giếng bình thường đến mức không thể bình thường hơn, bên trong lại có tất cả. Có núi, có biển, có lầu các, có đình đài. Bốn mùa cảnh sắc biến ảo hoà vào nhau, nhật nguyệt sáng ngời, ngân hà lóng lánh.

"Oa ~" con Cua nhìn thấy sóng biển dưới chân, không khỏi tán thưởng.

Không xa, truyền đến tiếng đàn tam huyền, có người nhẹ nhàng hát: "Đóng cổng trúc tiểu ngao yên hà, thấp thoáng núi rừng, nho nhỏ nhà tiên. Ngoài lầu mây trắng, cửa thúy trúc, đáy giếng chu sa. Năm mẫu ruộng không người trồng, mái nhà tranh có khách rót trà. Xuân sắc đâu nhiều, hoa hồng nở, hoa lê tàn."

Thanh âm réo rất kỳ ảo, phảng phất vọng vào tâm hồn.

"Ê ~ Éch ~ ta là Cá Nheo ~" lão Nheo lớn tiếng nói.

Một thiếu nữ thanh tú hiện ra, tay ôm đàn tam huyền, tóc mai cắm một đóa hoa dâm bụt.

Ngay lúc chúng yêu đang tán thưởng, thiếu nữ mở miệng, "Kháo(*)! Lần này lại là chuyện gì đây? Ngươi đừng có mà làm phiền ta, ta cảnh cáo ngươi! Ta nhìn ngươi lâu rồi! Đừng có mà hờ chửi bị người đuổi giết liền chạy đến chỗ của ta, ngươi cho rằng nhà ta là chỗ nào hả? Trung tâm an toàn liên hiệp quốc à?...."

(*Đây là một từ chửi đồng, kiểu dạng shit hay f*** vậy! Ta sợ con ếch này quá)

=|||

Cá Nheo gãi gãi đầu, "A... đây là lần cuối..."

"Ngươi lần nào chẳng nói là lần cuối! TMD(*)!" Ngay lúc thiếu nữ phẫn nộ, cảnh sắc bên cạnh cũng biến hóa theo, vốn là biển hoa nay biến thành một mảnh biển lửa.

(TDM= Mẹ nó!)

Không chút dễ dàng mới nói rõ ý đến, thế giới trong giếng mới khôi phục nguyên dạng. Con Éch biến ảo thành thiếu nữ chỉ chỉ cái ao ở một bên, "Đến đó đi, không việc gì đừng có chạy loạn!"

Chúng yêu lập tức liều mạng gặt đầu.

"Ngươi đoán nó có bao nhiêu năm đạo hạnh?" Cá Chép trốn vào trong ao mới, cất tiếng hỏi nho nhỏ.

"Ít nói cũng phải ngàn năm." Tôm Sông nằm bò ở trên tảng đá, nhìn con Éch cách đó không xa.

"Thực lợi hại, một ngàn năm thì có thể thành tiên rồi ~" con Cua vung càng, vui vẻ nói.

"Nga ~ ta mới có ba trăm năm ~" Cá Chuối cảm khái.

"Sao nó không hiện nguyên hình nhỉ, biến thành hình người rất phí thể lực nha ~" Cá Chép nghi ngờ.

"A a, cá Nheo lợi tới, "Các ngươi lầm rồi, hình người đã là chân thân của nó rồi, cho nên không phí thể lực cũng không hao tâm tổn sức."

"Nga, lợi hại như vậy!" Chúng yêu kinh ngạc.

"Nó đã có ba ngàn năm đạo hạnh, đã nhập vào tiên đạo!" Cá Nheo bổ sung.

"Ồ ~" chúng yêu càng sợ hãi than.

"Tiên đạo?" Cá Chuối không hiểu.

"Chính là cầu thủ Lăng Nam, còn có Lưu Xuyên, Trương Bắc!" Cá Chép giảng.

(Tên tiếng trung của các cầu thủ trong bộ truyện tranh Slam Dunk)

"Ồ! Lý Tử, ngươi hiểu biết thật rộng!" Cá Chuối sùng bái.

"Phi! Cá thật đàn!" Tôm Sông khinh thường.

"Kì thị chủng tộc!!!" Cá Chuối và Cá Chép hô to.

"Kỳ thị ngươi thì làm sao?" Tôm Sông cười lạnh.

"A -- chủ nghĩa bá quyền!!!" Cá Chuối và Cá Chép roi lệ.

"A a, nói đến chủ nghĩa bá quyền, ta đã từng..." Cá Nheo không nhanh không chậm mở miệng.

"Ta chắc chắn, là lần này lão Niêm lại muốn nói lạc đề!" Cá Chép lập tức phát hiện.

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

"Mấy nhóc, vì cái gì mà các người muốn thành tinh?" Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Ếch ôm đàn tam huyền, có chút hứng thú ngồi cạnh bờ ao hỏi.

Cá Chuối đáp: "Vì không muốn ăn cá nữa!"

Cá Chép đáp: "Vì đề lên bờ nghe buồn chuyện!"

Con Cua đáp: "Vì không cần phải bò ngang đường!"

Tôm Sông đáp: "Vì muốn nhìn thấy biển!"

Hồ Ly đáp: "Vì yêu ~ "

= =||

Phát hiện Thính Thông không ở đây, không có kẻ chọn đúng lúc để khinh bỉ Hồ Ly mình, nó lại có một cảm giác mất mát...

Nghe vậy, Ếch cười hỏi: "Yêu?"

Hồ Ly lập tức hai mắt tỏa sáng, ghé sát vào bên cạnh Ếch, "Đúng a đúng a ~ Vì Quý Du GG, đừng nói là thành tinh, mà phải thành tiên cũng được ~ "

Ếch sờ sờ đầu nó, "Quý Du, là chủ nhân của đạo quan trên núi sao?"

Hồ Ly gật đầu.

"Thành tiên, các người liền có thể ở cùng một chỗ sao?" Ếch cười nói.

"Không thể a." Hồ Ly nhảy lên đầu gối Ếch, cuộn người lại, "Ta luôn chậm hơn hấn một bước ~ nhưng mà không sao, chỉ cần có thể nhìn thấy hấn là đủ rồi ~ "

"Con bé ngốc nghếch." Ếch lắc đầu.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Cá Chép đồng tình, "Nếu Quý Du đại sư muốn bắt người, người sẽ làm thế nào?"

Hồ Ly ngừng đầu, "Không có chuyện đó, quan hệ của ta và Quý Du GG cũng không phải mới có một hai ngày ~ "

"Xì ~ " chúng yêu đồng thanh kêu.

Hồ Ly lộ ra móng vuốt, "Sao! Bất mãn à?!"

Ếch thờ dãi, "Người biết tâm tư của hấn sao?"

Hồ Ly sững sờ, lập tức nói như chém đinh chém sắt: "Quý Du GG? Không biết!"

"Người đánh đời cả cuộc đời, chỉ vì theo đuổi một người, đáng giá sao?" Ếch cười cười.

Hồ Ly cúi đầu, nhớ lại ngàn năm trước, vào một buổi chiều xuân gió lạnh, nó vẫn còn là một con Hồ Ly lông đỏ bình thường, ngẩng đầu nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt. Trong tay hấn cầm một cái bánh bao xanh, cười dịu dàng, gió lúc đó ầm ập không sao tưởng tượng được. Hấn cười như vậy, nói với Hồ Ly: "Không thể ăn trộm gà nhé! Nếu người đói, thì ăn bánh bao đi."

Hồ Ly ngẩng đầu, dùng khẩu khí không hề do dự đáp: "Đáng giá!"

Lần này, không có một con yêu tinh nào "Xì" nó.

Ếch lại vẫn là cười, "Tuổi trẻ thật tốt a ~ "

"Ếch, vậy người vì cái gì mà thành tỉnh?" Con Cua rất hiếu học mở miệng hỏi.

Ếch hơi hơi ngần ra, "Vì muốn đi ra khỏi miệng giếng này a ~ "

"Nhưng mà, chẳng phải người vẫn không đi ra khỏi miệng giếng này sao?" Cá Chuối cũng hiếu học hỏi.

Ếch đứng lên, ôm đàn tam huyền, "Vì sau đó ta phát hiện, thì ra, thế giới chính là một cái giếng." Nói xong, nó chậm rãi đi xa.

Trong giếng, vang lên tiếng ca nhón nhơ: "Đóng cổng trúc tiểu ngạo yên hà, thấp thoáng núi rừng, nho nhỏ nhà tiên. Ngoài lầu mây trắng, cửa thúy trúc, đáy giếng chu sa. Năm mẫu ruộng không người trông, mái nhà tranh có khách rót trà. Xuân sắc đâu nhiều, hoa hồng nở, hoa lê tàn."

==

"Thực là thiên..." Hồ Ly thở dài.

"Nghe hoàn toàn không hiểu..." Tôm Sông cũng thở dài.

"Tiên đạo thật sự là bất bình thường..." Cá Chép cảm khái.

"Triết học quả thực là bí hiểm..." Cá Chuối cũng cảm khái.

"Ai tới giải thích cho ta một chút..." Con Cua khỏ sở.

Đúng lúc này, Cá Nheo âm trầm ở một bên bụi cỏ dưới nước bơi ra.

"A a, nói đến giải thích, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

"Ta không có, ta chỉ đang thành tâm thành ý đến giải thích ~" Cá Nheo biện giải.

Chúng yêu vẻ mặt không tin tưởng nhìn nó.

Cá Nheo không nhanh không chậm nói: "Thật ra, thứ trôi chân Ếch không phải một cái giếng, cũng giống như thứ trôi chân Hồ Ly, không phải là một cái bánh bao xanh..."

==

"Làm gì mà nhắc đến ta..." Hồ Ly khinh bỉ nói, "Không thèm nói với các người, ta đi theo dõi Quý Du GG."

"Càng nghe giải thích càng không hiểu..." Tôm Sông khinh thường nói, "Đi phơi nắng."

Cá Chuối và Cá Chép nắm vây nhau, bơi đi, "Nghe nói hôm nay Bạch Ly lại đi tìm con Giao Long..."

"Ta còn phải đi xem sách Trang Tử ~" con Cua vung cái kẹp, bò ngang mà đi.

"Này —— nghe ta nói xong đã a ——" cá Nheo đuổi vây ra hô.

"Không nghe!"

"A a, nói đến không nghe, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

=#

"Ít ra cũng để cho ta nói một chút ~ "

...

Tiếng ồn ào dưới ao dần dần xa, Hồ Ly đi đến miệng giếng, không tự giác quay đầu. Nghĩ đến câu: thứ trôi chân Hồ Ly, không phải là một cái bánh bao xanh...

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vì sao lại nói nhân sinh hà xứ bất tương phùng*? Bởi vì Tôm Sông quá nhảm chán, thà chết cũng muốn ra ngoài dạo phố, nên lập tức hóa thành hình người leo ra khỏi miệng giếng, sau đó, liền đụng đầu vào một người, là m Minh.

(* Đòi người thiếu gì nơi có thể gặp nhau)

m Minh một tay ôm thùng nước, một tay ôm chỗ vừa bị va trên đầu, sững sờ vì nhìn thấy Tôm Sông.

"Sao người lại ở chỗ này!!!" Tôm Sông ôm cục u trên đầu mình, bị phản hô.

m Minh về mặt vô tội, "Thật ra, nơi này là nhà ta..."

Tôm Sông lúc này cứng đờ.

"Người... Nhà người?!" Tôm Sông nhảy khỏi miệng giếng, nhìn xung quanh hoa viên có chút hoang phế.

"Nói đúng hơn, là biệt viện của nhà ta." m Minh đặt thùng nước xuống, thành thật đáp.

Tôm Sông nhìn thấy hấn, thở dài, "Người có thể chất hấp dẫn yêu quái..." Nàng tổng kết.

"Ta?" m Minh cười, "Đúng rồi, Hạ cô nương, sao cô lại ở chỗ này?"

"Không liên quan đến người." Tôm Sông rảo bước tránh ra.

Đúng lúc này, mấy cái đầu đồng thời thò ra khỏi miệng giếng.

"Hà Từ ~ giúp chúng ta mua bánh đậu ~" Cá Chép và Cá Chuối hô.

"Hà Từ tỷ tỷ, giúp ta đến thư viện báo với tiên sinh một tiếng, nói thời gian này ta sẽ không đi học!" Con Cua nỗ lực ló đầu, hô.

"Hà Từ, giúp ta mang bầu rượu về!" Cá Nheo duỗi bàn tay dùng lực quơ quơ.

Tôm Sông tiến lên mấy bước, "Sao các người không tự đi đi?!"

Chúng yêu rung rung nói: "Chúng ta không có dũng khí ~ "

"Đi chết đi!!!" Tôm Sông nhảy lên miệng giếng, cuồn dẫm một trận lên mấy cái đầu.

"Hạ cô nương." m Minh đi lên, giữ chặt Tôm Sông, "Không cần tức giận, chút việc này cứ giao cho ta."

Chúng yêu nhao nhao cảm kích nói: "Bạn tốt đúng là bạn tốt ~ "

Tôm Sông híp mắt nhìn m Minh, "Người rất kỳ quái, có mục đích gì?"

m Minh chớp mắt mấy cái, "Mục đích?"

Tôm Sông khoanh tay trước ngực, đứng trên miệng giếng nhìn xuống m Minh, "Lòng người khó dò, làm yêu tinh sợ nhất là gặp phải người xấu!"

m Minh ngẩng đầu nhìn nàng, "Ta không phải người xấu."

"Con người biết nói dối, không, đáng, tin!"

m Minh trầm mặc một chút, "Ta không có nói dối."

Không hiểu sao không khí đột nhiên trở nên kỳ dị vô cùng.

"A a, nói đến nói dối, ta đã từng..." Cá Nheo cười mở miệng.

"Lão Niêm! Đừng có mà nói lạc đề!!!"

= =#

m Minh trầm mặc một lúc, mở miệng: "Ta chỉ là, muốn kết giao bằng hữu, không được sao?"

"Người nên kết giao bằng hữu với người, cha mẹ người không dạy người sao!" Tôm Sông khinh thường.

m Minh sùng sốt một chút.

Cá Chuối và Cá Chép lại đồng thời la lớn: "A —— kì thị chủng tộc —— "

"Liên quan gì đến hai người!!! Không phải nói hai người!!!" Tôm Sông một cước dẫm qua.

Cá Chuối ôm đầu, "Phản ứng quá khích, buột miệng nói ra... Không phải cố ý..."

Cá Chép cũng ôm đầu, "Nhưng mà, Hà Tử người cũng không phải, cho dù có là nhân loại, cũng không được kỳ thị..."

"m Minh ca ca, người không cần lo lắng, nếu người giúp ta đi xin phép tiên sinh, ta với người là bằng hữu, không sao hết!" Con Cua rất trượng nghĩa mở miệng.

"Ồ, m Minh công tử, rượu của người phẩm chất không tệ, lão Niêm ta vẫn coi người là bằng hữu ~—" Cá Nheo cũng mở miệng.

"Người cho chúng ta bánh đậu, tuyệt đối không phải là người xấu, chúng ta tin tưởng người!" Cá Chuối và Cá Chép đồng thời tuyên bố.

"Các người còn dám nói!!!" Tôm Sông liền dùng lực mạnh hơn dẫm.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, m Minh không tự giác cười.

"Cười cái gì mà cười!" Tôm Sông nhú mi.

m Minh lắc đầu, "Không có, cô hoa mắt."

Tôm Sông đang muốn phát biểu, ngoài viện lại truyền đến tiếng người.

"Công tử, ngài phải trở về."

"Biết rồi." m Minh đáp lại một tiếng, quay lại cười nói với Tôm Sông, "Hạ cô nương, ta nghe nói, gần đây trên trấn có rất nhiều đạo sĩ, hiện tại cô đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm. Muốn cái gì cứ nói, ta sẽ mang đến giúp cô."

Tôm Sông khinh thường hừ lạnh, "Đám đạo sĩ, có thể làm khó được ta sao?"

"Các người thức thòi một chút cho ta coi!!!" Đột nhiên, đáy giếng truyền tới tiếng hét to, "Ta thu lưu các người là vì thấy các người đáng thương, các người còn cho rằng nơi này của ta là lũ quỷ à!!! Nói vào là vào, nói ra là ra, bày bố kết giới che dấu tai mắt người không tốn pháp lực chác!!! Tất cả về hết đây cho ta!!!"

"A —— Thanh Oa nổi giận ——" chúng yêu cả kính nói.

"Các người thật sự là vô cùng quá phận!!! Tất cả bị đạo sĩ tóm đi cho ta, thế giới sẽ lập tức yên bình, TMD!!!!..." giọng của Éch, vẫn nổi giận như cũ."Ta sớm đã biết rõ mà, quen biết cái tên Cá Nheo người chính là thất bại lớn nhất trong đời ta..."

"Ách... Nói đến thất bại lớn, ta đã từng..." Cá Nheo cẩn thận dè dặt mở miệng.

"Niêm ngư chết tiệt, không được nói lạc đề!!!" = =#

"À cái... Nói đến lạc đề, ta đã từng..."

"Người đi chết đi!!!"

= =#

Theo con bạo lực thăng cấp, chúng yêu xám xì xám xịt rút về trong giếng.

Tôm Sông nghĩ nghĩ, không tình nguyện nhô đầu ra, "Này, giúp ta mua Sơn Hải Kinh, phải có tranh minh họa!"

m Minh cười, khẽ gật đầu.

Tôm Sông hừ lạnh một tiếng, biến mất.

m Minh nhìn cái miệng thần kỳ giềng, một mảnh u ám truyền đến một thanh âm cuối cùng.

"Ha hả, nói đến Sơn Hải Kinh, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Khi Tô Sông ngồi tại miệng giếng, vẻ mặt khinh thường tiếp nhận Sơn Hải Kinh trong tay m Minh, Hồ Ly hóa thành hình người xuất hiện ở trong viện, tạo hình là một tấm bia cứng chặt vật vô cùng.

"Thế nào..." Tô Sông chớp mắt mấy cái, hỏi.

Hồ Ly nhỏ nhánh cây trên đầu, phun cỏ dại trong miệng ra, lau bùn đất trên mặt, nhìn trời than dài: "Ma cao một thước, đạo cao một trượng... Quý Du GG, chúng ta còn nhiều thời gian..."

Tô Sông rõ ràng quay mặt bỏ, nói với m Minh: "Bao nhiêu tiền?"

m Minh lắc đầu, "Không cần."

Tô Sông trừng mắt, "Người khinh bỉ ta?"

m Minh cười cười, "Không có."

"Có!"

"Không có."

"Có!"

...

"Na cái... Có ai nghe ta khóc lóc kể lể một chút hay không ~" Hồ Ly nức nở, hô.

Tô Sông cảm tức m Minh, nhìn Hồ Ly nói: "Nói đi, ta nghe!"

Hồ Ly ngồi bệt xuống, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất, "Hôm nay ta đi theo dõi đám người Quý Du GG, phút cuối vô ý bị phát hiện, đám đạo sĩ kia đúng thực là không nề tình, người ta có làm cái gì đâu, bọn họ đã ném bao nhiêu phù qua. Cái gì mà Sí Viêm phù, Hàn Băng phù, Ngự Lôi phù, Sinh Tử Phù, khoa trương nhất là có tên còn ném cả Gia Nhạc Phúc... Người ta, người thật đau lòng ~ đặc biệt là Quý Du GG không giúp người ta ~ coi như không nhìn thấy ~5555~ tuy rằng ta đông cứng ba tên đạo sĩ, đá ngã bốn tên, cào thương năm tên, còn cắn được sáu tên... Nhưng mà nhưng mà nhưng mà, ánh mắt quyết tuyệt của Quý Du GG, đã khiến trái tim nhỏ bé non nớt của người ta bị thương nghiêm... 55555... Thực ra người ta chỉ là tự vệ thôi... 55555... Người ta đâu có làm qua chuyện xấu... Tu luyện tới hôm nay, chỉ muốn câu dẫn có một nam nhân... 55555... Chỉ là ngẫu nhiên lên lút lấy bánh bao xanh mà thôi... 55555... Quý Du GG thực vô tình... 55555..."

Một canh giờ sau đó, Tô Sông và m Minh như nhau, giữ nguyên tư thế trừng Hồ Ly, mà nó cũng vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng tròn khóc lóc kể lể.

Mãi đến khi, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng bạch sắc tường quang, trong một khắc Ly trắng trợn táo bạo dùng Long hình bay vào viện.

"Hà Từ..." Ly hóa ra hình người, mấy bước đã chạy tới, khóc đến đái vũ lệ hoa.

Tô Sông cả kinh, "Người sao thế?"

Ly một bên nức nở một bên nói: "Hôm nay na một số đạo sĩ đi tới ao bên cạnh, nói là muốn gia cố lực lượng Trấn Thủy kiếm, bảo đảm chắc chắn Giao

Long sẽ không đào thoát... Nhưng mà, nó đã bị trói chặt như vậy a, vậy cũng bị rơi rất nhiều... Ta lại không thể trực tiếp hiện hình đi nói với đạo sĩ đó... Phải làm sao bây giờ..."

"Này cái..." Tôm Sông nhú mày.

Đúng lúc này, ngoài viện truyền đến rất nhiều tiếng bước chân người.

"Đây chính là biệt viện thường xuyên chuyện ma quái ở nhà ta, xin Quý Du đại sư giúp ta nhìn xem."

"Trốn đi!" m Minh đưa tay, đẩy Tôm Sông một cái, nhưng mà cú đẩy này, Tôm Sông trọng tâm không ổn, đầu cắm xuống ngã vào trong giếng.

m Minh ngăn người, đồ dẫn đưa tay, gỡ rối tóc.

"Người —— nhớ —— lấy —— cho —— ta ——" trong giếng, truyền đến tiếng gầm thê lương giận dữ.

...

Tôm Sông đứng dưới đáy giếng, xoa xoa lưng mình, nghiêng răng nghiêng lợi, "Con người không ai tốt!"

"Không được nói như vậy, chí ít còn có Quý Du GG..." Hồ Ly cũng nhảy vào đáy giếng, phản bác.

"Làm sao bây giờ..." Ly vẫn khóc, "Ngày mai bọn họ muốn gia cô Trần Thủy kiếm."

"Ngày mai hãy nói!!! Hiện tại việc chúng ta nên xử lý!!! Chính là Quý Du đang ở bên ngoài a!!!" Tôm Sông phát điên nói.

"Oa..."

Một Long hai yêu nhất thời khóc loạn.

"Khụ khụ, thu liễm hộ ta chút." Tiếng của Ếch, băng lãnh vang lên.

Khoảnh khắc không tiếng động.

Ếch ngẩng đầu, nhìn miệng giếng. Sau đó, gỡ lấy đóa hoa dâm bụt trên tóc, nhẹ nhàng tung.

Bầu trời lớn ngoài miệng giếng, dần dần cách càng xa, rồi biến mất không thấy.

"Oa... Thật lợi hại..." Không xa, Cá Chép và Cá Chuối đồng thời tán thưởng.

"Oa... Là kết giới..." Con Cua vẽ mặt kích động.

"Oa... so với trói yêu chú của Quý Du GG còn lợi hại hơn..." Hồ Ly sùng bái không thôi.

"Oa... Học được ngón này, việc ra biển sẽ không còn là mộng tưởng rồi..." Tôm Sông kiên định gật gật đầu.

"Oa..." Ly dừng một cái, "... Ta chẳng thấy gì hay hết 'Oa'..."

= =|||

"A a, nói đến 'Oa', ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Đúng rồi, người có thể giúp ta cứu Giao Long hay không a?" Ly nghĩ đến cái gì, liền nói với ếch.

"Giao Long?" Ếch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Người nói là con Giao Long bị Trần Thủy kiếm trói hả?"

"Ừ!"

Ếch cười cười, "Nó phạm là giới luật của trời, cứu nó cũng là trọng tội."

Ly trong mắt không có chút tạp chất, trong suốt vô tà, "Ta không hiểu, ta chỉ là muốn cứu nó."

Ếch thở dài, "Lần này đúng thật là hài tử ngốc hết mức..." Nó đưa tay, lấy ra một viên trân châu, đưa cho Ly, "Đem này cái này cho nó đi."

"Đây là gì?" Ly tiếp nhận, hỏi.

"Nội Đan tinh phách." Cá Nheo mở miệng hỏi đáp, "Ngươi muốn cho Giao Long?" Nửa câu sau là nó nói với Ếch.

Ếch cười, "Ta giữ lại để làm gì? Thiên hạ đối với ta cũng không có nghĩa, huống chi viên trân châu này..." Nói xong, nó xoay người bước đi.

"Cái này dùng làm gì?" Con Cua hỏi lại, nhìn khỏa trân châu óng ánh lóng lánh.

"Đây là nội đan tinh phách có chứa năm trăm năm linh lực. Cho dù là người hay yêu, nếu dùng viên trân châu này, đều có thể thay da đổi thịt, gia tăng đạo hạnh..." Cá Nheo thờ dài, nói.

"Lợi hại như vậy!" Cá Chép và Cá Chuối mở to hai mắt.

"Không sai Không sai!" Hồ Ly gật đầu, "Ta nằm mơ cũng mơ được một viên. Chỉ cần có nội đan tinh phách, ta liền có thể cũng giống Quý Du GG ~~~ "

"Có nó, liền có thể thành tiên đi..." Tôm Sông nhìn viên trân châu, trong ánh mắt ánh lên tia sáng.

Ly nhìn trân châu trong tay, chớp chớp mắt, "Cái này, thực cho ta sao?"

"Ngươi cầm đi đi... Tuy rằng không đến mức giúp Giao Long thoát khỏi xiềng xích, nhưng sinh cơ hồi huyết dám chắc là được..." Cá Nheo vẫn cảm thán như cũ.

Ly khẽ gật đầu, thu hồi trân châu.

"Năm trăm năm..." Cá Chuối ngửa mặt lên trời cười một cái, "Lý Tử, chúng ta đến lúc nào mới có thể có tu vi năm trăm năm?"

Cá Chép cũng ngửa mặt lên trời cười một cái, "Hắc tử, chúng ta như hiện tại cũng rất tốt..."

"Đúng! Hắc Tử, chúng ta có nhau, đâu cần trăm năm đạo hạnh!"

"Đúng! Lý Tử, không uổng là anh em tốt của ta!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc tử!"

...

Tôm Sông tròn mắt một chút, "Đồ Cá không biết hàng!"

"A a, nói đến không biết hàng, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Khi Giao Long tỉnh ngủ, liền nhìn thấy Ly ôm viên nội đan tinh phách, dùng ánh mắt lóng lánh nhìn mình.

"Nhìn cái gì?!" Giao Long không vui mở miệng.

Ly cảm tinh phách, "Cái này cho ngươi."

Giao Long liếc qua, "Ta không muốn."

"Vì sao?"

Giao Long ở trên Trần Thủy kiếm từ từ quay đầu, "Không có vì sao, ta và ngươi không thân cũng chẳng quen, cần gì phải đưa ta mấy thứ gì đó."

Ly cẩn thận dè dặt đi lên một chút, "Ta... Ta nghe nói mấy đạo sĩ kia muốn gia cố phong ấn Trần Thủy kiếm, cho nên... Chúng ta tuy rằng quen biết chưa lâu, nhưng mà, chúng ta đều là rồng... Cho nên..."

Giao Long vẫn cho là không đúng mở miệng: "Đừng ngớ ngẩn." Nó nhìn tinh phách trong tay Ly, "Ngươi biết rõ trong tay ngươi đang cầm cái gì không?"

"Nội đan tinh phách có năm trăm năm linh lực..." Ly thành thật đáp.

Giao Long gật gật đầu, "Ngươi biết rõ tác dụng sao?"

"Có thể giúp ngươi hồi huyết sinh cơ..." Ly vẫn là thành thật đáp.

"Không đúng." Giao Long thở dài, "Cái thứ này dùng qua để hồi máu sinh cơ căn bản chính là phí của trời. Một viên tinh phách như vậy phải tốn thời gian mấy ngàn năm mới tu luyện được ra, ta không biết ngươi từ chỗ nào mà có, nhưng mà, thứ quý trọng như vậy, không thể tùy tiện nhận, cũng không thể tùy tiện cho người, biết rõ chưa!"

Ly vẻ mặt vô tội nhìn tinh phách trong tay.

"Nhưng mà..."

Giao Long nhắm mắt lại, "Đem về đi."

Ly liều mạng lắc đầu, "Không muốn, ta muốn cho ngươi!"

Giao Long mở to mắt, trừng nó, "Ngươi đến cùng có hiểu ta nói cái gì hay không!!! Cái thứ này người bình thường ăn có thể thay da đổi thịt, yêu tinh ăn có thể đứng hàng tiên ban, ngay cả ngươi tự dùng, cũng có thể tăng đạo hạnh, trở nên thông minh một chút, đỡ bị người khác mỗi ngày đều gọi ngươi là 'Bạch si'!"

Ly nhìn nó, kiên định hồi đáp: "Ta bị gọi là 'Bạch si' cũng không sao cả, ta không muốn nhìn thấy bộ dáng thống khổ của ngươi!"

Giao Long giật mình, "... Đây là ta bị trừng phạt đúng tội..."

"Không có!" Ly hô, "Ngươi không làm sai cái gì, phạm giới luật của trời là hai con xà tinh!"

Giao Long trầm mặc, qua một hồi, nó chậm rãi mở miệng, "Bạch si!"

Ly không hiểu nhìn nó, trong tay, vẫn cầm khóa tinh phách lóng lánh.

"... Cái thứ này, ngươi lấy ở đâu ra?" Giao Long bắt lực mở miệng hỏi.

"Ếch trên trần cho ta."

Giao Long nghĩ một chút, lập tức hô to: "Chính là con Ếch đó!!!"

...

"Ha —— hất xì —— "

Ếch xoa xoa cái mũi, ngẩng đầu nhìn lên miệng giếng, "Hử? Ai đang nói xấu ta?"

"Ếch, ngươi mới vừa nói, ngươi biết con Giao Long đó, là thật sao?" Cá Chép phát huy tinh thần bát quái, truy vấn.

Ếch gật gật đầu, "Biết. Nó trước đây đầu sao cũng là thủy quan một phương, ta có mấy trăm năm chính là bị nó truy giết đấy."

"Vì sao lại muốn truy giết ngươi?" Con Cua không hiểu.

"Vì ta là yêu tinh thôi ~" Ếch cười cười, "Thần thú bất yêu tinh, rất hợp lý mà."

"Sau đó sao?" Cá Chép lại hỏi.

"Chẳng lẽ, trong khi truy giết sinh ra cảm tình?" Hồ ly hai mắt tỏa ánh sáng, cắm vào một câu.

Ếch PIA bay nó, mở miệng, "Pháp lực của ta với nó không thua nhau nhiều, không có cách thu phục ta. Hơn nữa, lúc ấy thời cuộc hỗn loạn, nó có rất nhiều nhiệm vụ khác phải làm. Sau đó, ta vào tiên đạo, nó cũng không thể làm gì ta ~ "

"Oa, thật lợi hại nga ~" chúng yêu tập thể sùng bái đạo.

"n ~ bắt quá nghĩ lại, nó dù sao cũng là thần thú, nếu là lúc ấy không phải thời cuộc hỗn loạn, khả năng ta cũng không có ngày hôm nay..." Ếch gáy gáy đàn Tam Huyền trong tay, thờ dài.

"Là hỗn loạn gì vậy?" Cá Chuối nhồm lên trước, hỏi.

"Tề Thiên Đại Thánh, các ngươi có từng nghe chưa?" Ếch vẻ mặt nghiêm túc, "Lúc ấy ngài đại náo thiên cung, tất cả thần tiên đều bị cuốn vào. Cũng là thời điểm, rất nhiều yêu tinh được thờ phào. Trên thực tế, ngài là thần tượng của ta a, ta ở đây còn có bức họa của Tề Thiên Đại Thánh, các ngươi có muốn bài lạy hay không? Bản có chữ ký rất trân quý a ~ "

= =|||

"Không cần..."

"Không thích Tề Thiên Đại Thánh sao? Ở đây ta còn có tập ảnh của Na Tra thái tử, các ngươi có muốn xem hay không? Thiên Giới đệ nhất chính thái(*) nga ~~~" Ếch càng nói càng hưng phấn, "Thế nào, không thích chính thái? Ta còn có vòng chó Nhị Lang Thần đã dùng qua, áo khoác Phổ Hiền chân nhân đã từng mặc, kính râm Quảng Mục Thiên vương đã từng đeo a..."

= =|||

"Ách... Kỳ thật, những lúc rảnh rỗi Ếch, thích truy tinh(**)..." Cá nheo yên lặng giải thích.

"Đã hiểu..." Chúng yêu hỏi đáp.

"... Không phải chứ, vậy mà cũng không thích? Các ngươi đối với phẩm vị của sói ca có yêu cầu cao a ~~~" ếch nghiêm túc nói, "Nga, lại nói, thật ra con Giao Long đó bộ dáng cũng không tệ đâu, nhưng mà quá hung hãn, chắc chắn, đáng tiếc..."

"A a, nói đến hung hãn, ta đã từng..."

"Lão Niêm..."

Chúng yêu còn chưa hô lời kịch của mình, tiếng hô của Ếch liền áp đảo tất cả ồn ào.

"Kháo!!! Ta ghét nhất là khi ta nói đến sói ca, lại có người ngắt ngang!!! Cá Nheo chết tiệt, ngươi tìm chết đi!!! Có tin ta ném ngươi ra hay không, cho ngươi phơi nắng thành cá khô! Ta đã sớm biết mà, ta trước đây không nên quen ngươi!!! Tục ngữ nói, không thể chỉ nhìn bên ngoài, dùng bề ngoài đánh giá ngươi đúng là sai lầm, ta lúc ấy chính là bị cái mặt ngươi lừa..."

Trong con phần nộ của Ếch, Cá Chuối đột nhiên hiểu ra cái gì.

"Hả? Bị cái mặt lừa? Hay là..."

Cá Chép cũng nghĩ đến, "Chẳng lẽ..."

Son Hải Kinh trong tay Tôm Sông rơi xuống, "Không phải chứ..."

Hồ Ly mở to hai mắt, "Không thể..."

Con Cua còn chưa hiểu, "Là sao..."

"Lão Niêm! Ngươi không phải là sói ca đi!!!" Chúng yêu nhào lên, tập thể hô to.

"A a, nói đến sói ca, ta đã từng..."

"Lão Niêm!!! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =####

(*) Chính Thái = Shotato (Shota) xuất phát từ tiếng Nhật, chỉ những bé trai 8 -> 14 tuổi đáng yêu. Hoặc những chàng trai có ngoại hình trẻ con dễ thương. Đơn giản mà nói thì nghĩa của nó cũng như Lolita vậy, chỉ khác là nói về nam thôi.

(**) Truy tinh: kiểu theo đuổi thần tượng, hâm mộ, sưu tập những thứ liên quan đến thần tượng...

Chương 16

Lại nói sáng sớm hôm đó, ánh mặt trời ấm áp rọi vào trong giếng, chúng yêu thống nhất hóa thành hình người, nằm dưới đáy giếng phơi nắng.

"Thật ra, chân thân của Cá Nheo như thế nào nhỉ?" Cá Chép liếc mắt về Cá Nheo đang hóa thành hình tượng gia sư đều giả, thờ dài.

"Quần quít lâu như vậy cũng không cho chúng ta xem nga ~" Cá Chuối cũng thờ dài.

"Như vậy ngược lại càng khiến người ta mong đợi a ~" Hồ Ly về mặt ước mơ.

"Không biết khi ta trưởng thành, có thể thành soái ca hay không nhỉ?" Con Cua chống gò má núng nính, suy nghĩ.

Tôm Sông ở một bên gấp lại Sơn Hải Kinh trong tay, "Có thời gian nói nhảm nhiều như vậy, không bằng đi tu luyện. Đạo hạnh càng cao, chân thân càng đẹp, các ngươi cũng đâu phải không biết!"

Cá Chép và Cá Chuối nghiêm túc mở miệng, "Sai, Hà Tử, làm yêu tinh là phải bình thường thôi! Bộ dạng quá đẹp rất nguy hiểm!"

Hồ Ly lẩn lộn, lẩn qua lẩn lại oán hận, "Không cần biết là biến thành bộ dạng thế nào, Quý Du GG cũng không để ý ta ~55555~ người ta không muốn tu luyện ~"

Con Cua nhìn Tôm Sông, mở miệng, "Ta vừa bắt đầu tu luyện cách hóa hình người... Không biết rõ còn phải cần bao lâu nga..."

Tôm Sông đứng lên, chỉ chúng yêu trên mặt đất, "Các ngươi đứng thật không có chí cầu tiến..." Nó còn chưa nói xong nửa câu sau, thỉnh thoảng một cái bánh đậu rơi xuống, nện trúng đầu nó.

"Ái ui..." Tôm Sông ôm đầu, ngồi xồm xuống, "Ai đập ta!" Nó ngẩng đầu nhìn miệng giếng, không chỉ là bánh đậu, còn có các loại hoa quả, gà vịt thịt cá như mưa nhao nhao bay xuống.

"Oa ~ bánh đậu ~" Cá Chuối và Cá Chép lập tức đưa tay đón lấy bánh bao.

"Oa ~ mít táo ~" Con Cua lục tìm mít táo trên mặt đất, vui vẻ hô.

"Ồ... Vì sao không có bánh bao xanh..." Hồ Ly giận dỗi.

Tôm Sông chau mày, đưa lên ngón áp út tay phải, hô: "Lên!"

Nháy mắt, nó liền nhảy ra khỏi miệng giếng.

Bên cạnh giếng, m Minh đang vắt một con lợn sữa quay, có vẻ như định ném xuống.

"Hạ cô nương." Thấy Tôm Sông, hắn cười cười, chào hỏi.

"Thì ra là ngươi!!!" Tôm Sông cắn răng, nó đi lên, túm lấy cổ áo m Minh, "Làm cái gì mà ném linh tinh xuống dưới, lần trước đẩy ta ta đã không tính, lần này còn định chơi chết ta nữa!!!"

m Minh đặt lợn sữa quay xuống, lắc đầu, "Không có, không có." Hắn đưa tay chỉ chỉ, một bên, còn có hương nến án đài, "Lần trước tìm Quý Du đại sư tới thu yêu, sau đó, Quý Du đại sư nói giếng này không phải có yêu tinh, mà là thần tiên, dặn chúng ta phải cẩn thận cúng tế, đảm bảo gia thất sẽ bình an, cho nên cha ta kêu ta..."

"Ta mặc xác ngươi! Dù sao ngươi cũng đã nện ta!!!" Tôm sông nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt thù sâu như biển.

"Thực xin lỗi." m Minh thành khẩn nói.

"Hừ!" Tôm Sông buông hắn ra, đi đến một bên, cầm lấy một quả lê, "Mấy thứ này mà là đồ cúng tế?"

m Minh gật gật đầu, "Không đúng sao? Vậy phải cúng tế cái gì?"

"Quy tắc đó mà còn không biết sao?" Tôm Sông cười âm hiểm, "Đồng nam đồng nữ!"

m Minh sùng sốt một chút, "Hạ cô nương... không nên đùa như vậy..."

"Ai nói đùa với ngươi!" Tôm Sông bỏ trái lê xuống, nói, "Không sai, trong giếng là có một vị thần tiên, nhưng mà, còn có rất nhiều yêu tinh!" Nàng chỉ chỉ

vào mình, "Chúng ta làm yêu tinh, muốn gia tăng đạo hạnh, hấp thụ tinh nguyên của đồng nam đồng nữ là phương pháp tốt nhất, ngay cả cái này mà người cũng không biết sao? Hử?"

m Minh nhìn nó, không biết nên nói cái gì.

"Yêu tinh chính là yêu tinh, không phải bởi vì tốt với người một chút, thì người liền đặc ý." Tôm Sông cười tà nịnh, "Ngày nào đó cô nương ta không vui, sẽ đem người ăn luôn!"

"Hạ cô nương, cô cần gì phải dọa ta?" m Minh cười cười, "Hôm trước Quý Du đại sư nói, trong giếng là có yêu tinh, nhưng đều không hại người, theo con đường chính pháp tu luyện, cho nên không thu phục cũng không sao. Người căn bản trước giờ chưa từng ăn thịt người."

Tôm Sông cau mày "Ta bây giờ bắt đầu ăn, cũng không muộn!"

"Được, " m Minh cười bình thản vô cùng, "Cô ăn đi."

Tôm Sông nhìn hắn, sau một nén hương, nó cứng ngắc phun ra một câu, "Thì ra là tên điên..." Nói xong, nó nhảy lên miệng giếng, chuẩn bị tránh đi.

"Công tử, ngài nói chuyện với ai vậy?" Đột nhiên, có người đi đến.

Tôm Sông nháy mắt biến nguyên hình. Thế là, người hầu nhìn thấy, chính là công tử của mình với một con Tôm Sông đứng trên miệng giếng nhìn nhau chăm chăm.

"O, nơi này sao lại có con Tôm Sông?" Người hầu kinh ngạc đi qua.

Tôm Sông phát phát cái kẹp, ra hiệu: Nhóc! Dám tới đây, cô nương ta liền kẹp chết người!

m Minh lập tức hiểu ý, "Có lẽ là bò ở trong giếng ra, không sao. Giúp ta đem con heo quay cầm qua đây."

Người hầu lập tức đi đến một bên, đem heo sữa quay ôm lấy.

m Minh tiếp nhận con heo, ném vào trong giếng.

"Ái ui ~~ thậm chí còn có cả heo bay ~~" trong giếng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

"Hắc tử, hắc tử, người không sao chứ!"

"Lý Tử, ta không được..."

"Hắc tử, người phải cố lên a ~~ ai thiếu đạo đức như vậy, ném cả heo ~~ "

m Minh khóc miệng co rúm một chút, lúng túng gỡ gỡ tóc.

Người hầu cực kỳ hoảng sợ, "Thực sự là có thần tiên!" Hắn lập tức cất bước chạy đi, "Lão gia, có thần tiên ~~ "

Tôm Sông hừ lạnh một tiếng, "Xem chuyện tốt người làm kìa."

"Hắc Tử, người không được bỏ ta!"

"Lý Tử, chúng ta kiếp sau lại làm huynh đệ..."

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Kháo! Ai ném nhiều rác rưởi hữu cơ xuống đây như vậy!!!!" Éch rít gào, từ trong đáy giếng xông thẳng lên, "Ai ném ai ném?! Chỗ ta là miệng giếng, không phải là thùng rác! OK? Cái gì! Lợn sữa quay! Biết thưởng thức một chút có được hay không! Chúng ta ăn chay!!! Là tên hỗn đản nào làm! Ta không phải @\$%^&*..."

Tôm Sông liếc mắt nhìn m Minh một cái, chậm rãi bỏ đi.

"Hạ cô nương, " m Minh gọi nó lại, "Ta... Ta sẽ không bị ăn chứ?"

Tôm Sóng hừ lạnh một tiếng, "Người không nghe nó nói nó ăn chay sao? Người thực đàn..."

"Nhất định lại là cái tên Cá Nheo nhà người rước về!!! Ghê tôm ghê tôm ghê tôm..." Éch lửa giận không chút nào tắt.

"A a, nói đến ghê tôm, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

m Minh gãi gãi tóc, hiện tại xem tình huống này, những thứ đồ nướng còn lại kia, có cần phải ném xuống nữa hay không?

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Con mưa đầu tiên của mùa thu vừa trút xuống, Ly rất vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn nước mưa rơi xuống trên mặt ao. Trên Thiên Cung, sẽ không có mưa, cho đến bây giờ nó vẫn hiếu kỳ với cảnh tượng này vô cùng.

"Ta nói..." Giao Long cất tiếng, hơi có chút miễn cưỡng, "Người không phải Thủy Quan của cái ao này! Không cần ngày nào cũng ở đây!"

Ly ôm móng vuốt, "Nhưng mà, đám cá chép không có ở đây, cái ao của ta rất quanh quẽ... Ta lại không thể cứ ngồi chặt trong giếng của ếch..."

"Hừ, chỉ một chút tịch mịch đã chịu không nổi!" Giao Long khinh thường.

"Nhưng mà... không phải người cũng vì quá nhàm chán mà đi tư đầu sao?" Ly không hiểu.

"Ta..." Giao Long nhất thời nghẹn lời.

Ly bơi tới bên cạnh nó, mở miệng: "Lão Niêm nói với ta, tịch mịch là điều đáng sợ nhất trên đời. Trước kia ta không hiểu, nhưng nà, mấy ngày nay chúng nó không có ở đây, ta mới hiểu rõ, cảm giác vắng vẻ trống rỗng thật sự không dễ chịu..."

Giao Long nhắm mắt lại, giả ngủ, không để ý nó.

"Một mình người bị xích lâu như vậy, nhất định càng tịch mịch hơn so với ta chứ?"

Giọng của Ly u u ở bên tai vang lên.

Giao Long mở to mắt, trừng nó, "Ta còn lâu! Cuộc sống trước kia của ta rất thanh tĩnh, cũng do bị người phá hủy!"

Ly nhìn hần, "Lừa ta."

"Ai lừa người!" Giao Long hỏn hển hô.

"Ô ô ô ~ nóng giận ghê quá ~" một luồng ánh sáng bảy màu bắn vào trong ao, một con rồng với bộ vảy bảy màu cứ thế nghênh ngang xuất hiện trước mặt Ly và Giao Long.

"Là người." Giao Long cắn răng mở miệng.

"Đã lâu không gặp ~" Con rồng vui vẻ đi qua, khiến cả ao nổi lên bảy màu chói lọi.

"Chào người. Ta là Bạch Ly." Ly rất lễ phép chào hỏi.

Long nhìn nó, gật đầu, "Đã thấy. Ta là Hồng(*) ~ "

"Hồng?" Ly mở to hai mắt, "Chính là Hồng có thể tạo ra cầu vồng bảy sắc sao?"

"Đúng đúng ~" Hồng cười cười, "Ta đến để làm mưa, thuận tiện, thăm lão bằng hữu ~ "

"Ai là bằng hữu của ngươi!" Giao Long không có ý tốt đáp lại.

"Chắc chắn, thế nào mà vẫn hung hăng như vậy a ~" Hồng đi qua, nhìn nó, "Ừ, thần sắc không tệ ~ bị trời lâu như vậy, mà tinh thần vẫn tốt đến thế, không thẹn là Tiểu Giao ~ "

"Không, được, gọi, ta, là, Tiểu, Giao!" Giao Long căm tức nhìn nó.

"A a ~" Hồng ngồi xuống đáy ao, cười nói, "Dễ dàng nổi nóng là do thiếu can xi nga ~ "

"Hừ." Giao Long quay đầu đi, không thèm để ý nó.

"Các ngươi là bằng hữu sao?" Ly cẩn thận dè dặt hỏi .

"Đúng. Năm đó lúc nó tư đầu, ta chính là một trong số những người đến xem ~ ừm, đó một trận đánh, thực sự đẹp mắt~ "

Thế là, Hồng miêu tả sinh động kể về cuộc chiến lúc ấy. Biển xanh sóng dữ, gió gào sét gầm, khắp Đông Hải ngập tràn chiến ý, đến trên thiên cung còn có thể cảm giác được sát khí dũng mãnh đó.

Ly nghe mà kích động không thôi, sự kiện lớn như vậy, trước giờ nó còn chưa xem người ta chiến đấu, cũng chưa hề cảm giác qua cái gì gọi là sát khí.

"Ai." Sau nửa ngày nói, Hồng than thở một hơi, "Chiến sĩ thì nên ở trên chiến trường, hiện tại bị trời như vậy, thật là lãng phí."

"Ai cần ngươi lo!" Giao Long căm giận phun ra một câu.

"Như vậy, con Rồng ở Đông Hải, về sau thế nào?" Ly hiếu kỳ hỏi.

"Nó a." Hồng lúc lắc đầu, "Nó đầu không lại Tiểu Giao, chạy đi ăn cái gì đồng nam đồng nữ để gia tăng công lực, sau đó bị Na Tra tam thái tử tiêu diệt, đáng thương đáng thương ~ "

"Nó cần gì phải..." Giao Long khe khẽ thở dài.

"A a, ngươi vẫn như vậy ~ không phải ai cũng giống như ngươi ~" Hồng tới gần nó, từ té đánh giá nó một phen, "Nội đan tinh phách ở đâu ra vậy?"

Giao Long còn chưa mở miệng, Ly đã trả lời thay: "Ếch."

"Ếch?" Trong mắt Hồng lóe ra chút ý cười, "Truy sát mấy trăm năm, quả nhiên là có cảm tình nha ~ "

"Ngươi ——" Giao Long vừa động, Trần Thủy kiểm liền cắt vào da thịt nó, cắt vẩy của nó xuống.

"Đừng kích động đừng kích động, ta chẳng qua sợ ngươi buồn chán, nên mới nói câu chuyện vui với ngươi ~" Hồng lúc lắc móng vuốt.

"Ngươi mới buồn chán!"

"A a ~" Hồng nhìn Ly, cười nói, "Đúng a, ngươi hiện tại cũng có người để hàn huyên rồi ~" nó neoh mắt lại, "Kỳ thật a, chỉ cần có bạn, ở nơi nào cũng sẽ vui vẻ... Ngươi năm đó nếu biết rõ đạo lý này, thì sẽ không phạm giới luật của trời rồi."

"Không phải ai cũng giống như ngươi.." Giao Long bất mãn than thở.

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng bảy màu khác lọt vào trong ao, lại có thêm một con Rồng vảy bảy màu xuất hiện trong ao.

"Hồng, mưa đã làm xong rồi, chúng ta trở về đi." Nó mở miệng, nói với Hồng.

"Ừ!" Hồng lúc lắc cái đuôi, "A a, Tiểu Giao oa, ta đi ~ lần sau trở lại thăm ngươi ~ "

"Không cần đến nữa!" Giao Long hét về phía bóng lưng nó.

"A a ~" Hồng bay ra khỏi ao, vọt người lên không trung, thu hồi mây làm mưa.

"Ngươi đúng là tò mò, tò phạm thì có cái gì để xem" Con rồng bảy màu mở miệng.

"Đừng có nói như vậy, Nghê(**)." Hồng nhìn xuống ao, ".... ta, vốn là rất sợ tịch mịch..."

Nghê thở dài, "Tịch mịch a..."

...

"Oa, là cầu vòng ~ "

Trong giếng, chúng yêu ngắm đầu, qua miệng giếng nhìn thấy một chiếc cầu vòng mỹ lệ.

"Không phải là Hồng, hôm nay là Nghe!"Ếch lừm một cái, nói.

"Nghe?" Chúng yêu không hiểu.

Ếch chậm rãi mở miệng, "Nghe Hồng, Nghe là thư, Hồng là hùng. Vốn là trời sinh một đôi, chẳng qua, màu sắc của Hồng tươi đẹp hơn, hôm nay làm mưa, chính là Nghe."

"Nga ~ trời sinh một đôi ~ thật đẹp a ~" Cá Chuối và Cá Chép nhìn cầu vòng bảy sắc, cảm thán.

"Oa ~ song túc song phi(***), quá cảm động ~" Hồ Ly cũng cảm thán.

"Ừ... Nghe nói dưới chân cầu vòng có bảo vật!" Tôm Sông cầm bản Suru Thần Ký, nói.

"Hi vọng có nhiều mứt táo nhi ~" Con Cua ước mơ nói.

"..."Ếch thờ dài, "Trẻ con đúng là trẻ con..."

"Tại sao, lại là trời sinh một đôi vậy?" Cá Chuối mở miệng.

"Cái này nguoi không hiểu rồi. Ghép đôi này là tự nhiên. Như Phượng Hoàng, Kỳ Lân, chính là trời sinh một đôi ~" Cá Nheo ở một bên lợi tới, đáp.

"Oa, thật tuyệt a ~" Cá Chuối và Cá Chép lại một lần cảm thán.

"Vì cái gì con cua không phải trời sinh một đôi nhi?" Con Cua lắc cái đầu, hỏi.

"Trên đời này, cô đơn vẫn chiếm phần đông hơn."Ếch giảng, "Chính bởi vì cô đơn, nên mới liều mạng mà đi tìm, ước ao thoát khỏi sự tịch mịch đó."

Thế là, Cá Chuối nghĩ đến thời cô đơn khi mình vừa mới tu luyện thành hình người. Sự cô đơn, cuối cùng bị một cái bánh đậu hóa giải... Có lẽ, nó tu luyện lâu như vậy, chỉ vì muốn tìm một người bạn có thể cùng nhau nói chuyện.

"Bảo sao..." Giọng nói hoa si của Hồ Ly cất ngang một khắc im lặng, "Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao mình lại muốn tu luyện, chính là để có thể cùng Quý Du GG làm một đôi trời sinh a ~ "

"Xí ~ "

"A a, nói trời sinh một đôi, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có mà lạc đề!!!"

= =#

Ếch thờ dài, cười.

Bởi vì không muốn sống cô độc, chết cô độc, cho nên mới liều mạng tìm kiếm sao... Nếu như cả đời cũng tìm không được, thì phải làm sao?

(*): Hồng = Cầu Vòng

(**): Nghe = Cầu Vòng, nhiều màu.

(***): Song túc song phi: Cùng ở cùng bay, chỉ những đôi yêu nhau không thể tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Thật vất vả, bảy ngày trôi qua.

Chúng yêu hóa thành hình người, cáo biệt Ếch.

"Cám ơn người đã thu lưu chúng ta, Ếch ~" Con Cua nắm tay Ếch, cười nói.

Ếch sờ sờ đầu nó, "Không cần khách khí ~ Bàng Bàng a, ta gần đây phát hiện căn cơ của người không tệ... Lớn lên nhất định sẽ là soái ca ~ "

= =

"Khụ, như vậy chúng ta đi thôi." Cá Nheo sờ sờ râu mép, mở miệng.

"Hẹn gặp lại Ếch ~" Cá Chuối và Cá Chép phát tay.

"Chào, sau này gặp lại." Tôm Sông ôm quyền hành lễ.

"Ta lần sau sẽ đến tìm người chơi!" Con Cua kéo kéo tay Ếch.

"Ta sẽ trở lại xem tập ảnh!" Hồ Ly con mắt tỏa sáng.

"Ừ." Ếch cười, nhìn chúng nó rời đi.

Khi đến miệng giếng, nó mở miệng, nói với Cá Nheo: "Cái khuôn mặt giả này người còn muốn dùng bao lâu?"

Cá Nheo giật mình một chút, "A a, nói đến mặt giả, ta đã từng..."

"Đừng chơi cái trò đấy với ta!" Ếch hung hăng trừng nó, "... Chuyện quá khứ nên quên đi, để ở trong lòng có làm gì đâu?"

Cá Nheo cười một chút, "Ta chỉ ít còn có thể buông được."

Ếch lắc đầu, "Cũng vậy. Người vẫn cứ không chịu nghe lời."

"Người thực sự định cả đời không ra khỏi miệng giếng này sao?" Cá Nheo cũng hỏi.

"Người không phải sớm biết rõ câu trả lời rồi sao?" Ếch hỏi lại.

Cá Nheo không nói gì nữa, đi ra ngoài giếng.

Ếch gảy chiếc đàn Tam Huyền trong tay vài tiếng, khẽ thở dài một hơi.

Trong giếng lại bắt đầu du du vang lên tiếng ca: "Đóng cổng trúc tiểu ngao yên hà, thấp thoáng núi rừng, nhỏ nhỏ nhà tiên. Ngoài lầu mây trắng, cửa thúy trúc, đáy giếng chu sa. Năm mẫu ruộng không người trồng, mái nhà tranh có khách rót trà. Xuân sắc đâu nhiều, hoa hồng nở, hoa lê tàn."

...

Ngoài giếng, chúng yêu đứng chung một chỗ, vui vẻ nô đùa âm ỉ.

"Lão Niêm, người thật chậm chạp, không chờ người nữa!" Cá Chép mở miệng, hô.

"Ai nha, nói về chậm chạp, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Đột nhiên, một bóng dáng màu hồng lao vào viện.

"Ô? Cẩm Lý MM?" Cá Chuối kinh ngạc.

"Gi?" Tôm Sông choáng vàng một cái, lập tức nhỏ giọng oán hận, "Nhà cái tên oắt kia thực sự là hấp dẫn yêu tinh..."

Cá Chép kia hình người là một thiếu nữ khá ái trên dưới mười lăm tuổi, mang vẻ mặt chưa khô nước mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn chúng yêu.

"Sao thế? Tiểu Cẩm?" Cá Chép mấy bước lên, quan tâm hỏi.

"Ta... Có đám đạo sĩ đã bắt tất cả đi rồi..." Tiểu Cẩm khóc nức nở, "Ngân Lý ca ca cũng vậy... 55555..."

"Cái gì?" Chúng yêu kinh ngạc. Lúc này cả nhà chúng nó mới nghĩ tới, chúng nó là nhận được tin tức nội bộ của Thính Thông, may mắn tránh đi đúng lúc.

Mà đám Cá Chép kia, hoàn toàn không biết gì về kế hoạch trừ yêu của đám đạo sĩ.

"Ta không phải đã nói với ngươi gần đây đừng nên ra ngoài sao?" Cá Chép mở miệng.

"Ta biết ... Nhưng mà, hôm đó Tiểu Long Hà chạy ra ngoài chơi, có tên đạo sĩ không biết tốt xấu đã bắt nó, cả nhà tức giận quá liền đi cứu, sau đó, sau đó..." Tiểu Cẩm đau lòng khóc, khiến chúng yêu cũng cảm thấy đau lòng theo.

"Ta nghe nói... Trong giếng này có thần tiên, nên muốn đến tìm thần tiên giúp đỡ..." Tiểu Cẩm nghẹn ngào nói.

"Vô ích, Ếch sẽ không ra khỏi miệng giếng này." Cá Chuối thành thật trả lời.

Tiểu Cẩm vừa nghe, khóc càng thêm đau lòng.

"Tiểu Cẩm..." Cá Chép nhất thời cũng luống cuống tay chân, "Hắc Tử, ai bảo ngươi nói trắng ra như vậy!!!" Nó quay đầu cả giận nói.

Cá Chuối vô tội nhìn một chút nó, "Ta chỉ là nói sự thật a..."

"Không cần ngươi nhiều chuyện!" Cá Chép cắn giận trả lời một câu.

Cá Chuối đột nhiên cảm thấy trong lòng nghẹn lại, giống như bị một tảng đá đè ép, chèn chặt, khiến nó không thể thở nổi.

"Rời rời, cãi nhau làm cái gì. Thanh Oa sẽ không ra đâu, nghĩ cách khác đi." Cá Nheo thờ dãi, nói.

"Chúng ta đâu không lại đám đạo sĩ đâu." Tôm Sông mở miệng, "Tốt nhất là quên đi, nên chuyên tâm tu luyện."

"Hà Tử!" Không đợi tiếng khóc của Tiểu Cẩm vang lên, Cá Chép đã rống lên một câu.

Tôm Sông ngậm miệng lại, quay đầu ra chỗ khác.

"Ngân Lý ca ca, nếu như xảy ra chuyện gì... Ta biết phải làm sao đây?" Tiểu Cẩm cất giọng ngập tràn bi thương.

"Nó..." Cá Chép nghĩ nghĩ, cắn răng, "Ta đi cứu nó!"

Cá Chuối lại ngăn người, nó đột nhiên nhớ ra, không lâu trước đây, Cá Chép gian tà bơi cạnh nó nói: Ngươi nói xem, Ngân Cá Chép bộ dạng soái như vậy, nhất định sớm bị đạo sĩ bắt ~ đến lúc đó, không phải ta ~ hắc hắc hắc ~

"Cá Chép, ngươi không thể đi!" Cá Chuối giữ chặt Cá Chép, "Đạo hạnh của ngươi còn không cao bằng Ngân Lý, không phải sao?"

Cá Chép nhìn nó, "Cho dù như vậy, ta vẫn muốn đi cứu nó!"

Nói xong, nó hóa thành một đạo huỳnh quang, vọt lên biến mất trong không trung.

"Lý Tử!" Cá Chuối hô to, nhưng không ai đáp lại.

"Cá thực đàn!" Tôm Sông nghệt thờ, mắng.

"Làm sao bây giờ? Lý Tử có thể nào xảy ra chuyện gì không?" Con Cua cầm lấy vạt áo Cá Nheo, lo lắng hỏi.

"..." Cá Nheo biểu tình ngưng trọng nhìn lên trời, "Yêu tình chúng ta không thể ngang nhiên mà đối địch với chúng được...."

Ngay khi chúng yêu đang buồn phiền. Giọng nói hoa si của Hồ Ly lại vang lên, "Cảm động... tình yêu thật cảm động xiết bao ~" nó nắm hai tay vào nhau, về mặt ước mơ.

= =|||

"Hồ Ly, ngươi nghiêm túc một chút!!!" Chúng yêu quát.

Hồ Ly cười cười, "Được rồi, ta rất nghiêm túc mà. Bây giờ ta sẽ lập tức đi hỗ trợ, cứu tất cả ra ~" nói xong, nó cũng phóng người lên, bay mất.

"Ta cũng đi!" Cá Chuối mới vừa đi được một bước, liền bị Cá Nheo giữ chặt.

"Ta đi." Cá nheo miễn cưỡng mở miệng, "Hà Tử, ngươi ở lại canh chừng nó, nếu sáng mai bọn ta còn chưa quay lại, ngươi hãy đi tìm Ly."

Tôm Sông gật gật đầu.

"Cả nhà sẽ không có chuyện gì chứ?" Con Cua mở miệng, hỏi.

Nhưng giờ phút này, không có ai trả lời, không có ai phản đối, cũng không có ai nói lạc đề...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ngày hôm nay đối với đám tiểu yêu trong ao mà nói, quả thực là quá dài.

Đến khi chạng vạng, Cá Nheo mang Cá Chép trở về.

"Lý Tử!" Cá Chuối lao lên.

"Hắc Tử..." bộ dáng Cá Chép vẫn là một thiếu niên có khuôn mặt bình thường. Nhìn thoáng qua nó có chút tiêu tụy, giọng nói cũng không có sức.

"Thế nào rồi? Không có việc gì chứ?" Tôm Sông cũng đi lên, hỏi.

Cá Nheo sờ sờ râu mép của mình, "Không sao, Quý Du đại sư là người phân rõ phải trái, đám đạo sĩ vừa rời đi, hắc cũng không làm khó chúng ta nữa."

"Như vậy à ~~ thật quá tốt ~~" Con Cua vui vẻ nói.

"Thế... Ngân Lý đâu?" Ly ôm móng vuốt, hỏi.

"Đi..." Trả lời nó, là Cá Chép, "Cùng đi với Tiểu Cẩm rồi..."

"..." Cá Chuối không biết nên nói cái gì.

"Ta rõ ràng là muốn Ngân Lý bị bắt đi, như vậy không chừng Tiểu Cẩm sẽ thích ta... Tại sao, ta lại muốn đi cứu nó vậy? Chúng nó, cùng đi rồi... Sau này, không thể gặp được nữa..." Cá Chép cắn răng, khóc hô.

Chúng yêu sùng sốt.

Sau đó, không ai nói gì, lui về ao.

Đêm hôm đó, Cá Chép ở trong ngực Cá Chuối, khóc như một đứa trẻ.

Vì cái gì mà lại đau lòng, Cá Chuối vẫn không hiểu nổi, nhưng mà, nó lại có thể mơ hồ cảm giác được một điều. Con đau đang hoành hành trong ngực, sau một thời gian dài nữa, chỉ cần chạm vào, vẫn sẽ khó chịu. Nó cũng biết rõ, đau như vậy sẽ không khiến người ta bị thương. Sau cơn đau này, ngực lại trái tim sẽ kiên cường hơn...

Cá Chép khóc xong rồi ngủ mất, một vòng ánh trăng mỹ lệ cũng lên cao.

Lúc này, Ly đột nhiên hỏi một vấn đề.

"Ồ? Hồ Ly đâu?"

Chúng yêu đều kinh.

"Đúng vậy... Hồ Ly đâu?!" Tôm Sông hô lớn một tiếng.

"A nha ~~ ta quên mất nó..." Cá Nheo vỗ đầu một cái.

"Chết tiệt!!!"

Cá Nheo một góc bốn mươi lăm độ ngừng lên nhìn trời, "Quả nhiên, ta đã già..."

"Xì!!!"

= =#

"Làm sao bây giờ?" Con Cua khấn trương nói.

"Không có gì đâu..." Cá Nheo như cũ nhìn lên bầu trời, "Nói về giao tình với Quý Du đại sư, nó so với chúng ta còn nhiều hơn. Chúng ta không việc gì, nó lại càng không sao. Nói tóm lại, bây giờ cứ rình coi..."

Quan điểm này được mọi người chấp nhận.

"Rình coi?" Cá Chuối và Ly cùng khó hiểu mở miệng hỏi.

"Chính là chiêu đứng đầu trong Bí Kíp Buôn Chuyện, Hắc Tử ạ!" Cá Chép đang ngủ bỗng mở to mắt, nghiêm túc nói.

"Hả?" Cá Chuối lắng nghe.

"Tuyệt chiêu cùng hệ liệt còn có: nghe lén, chụp ảnh, yêu đương vụng trộm..." Cá Chép tiếp tục giảng giải.

"Lý Tử, ngươi hiểu biết rộng thật!" Cá Chuối sùng bái nói.

"Dĩ nhiên ~" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Phi, Cá thực đàn!" Tôm Sông khinh thường.

"Oa —— kì thị chủng tộc —— "

Đột nhiên, trong rừng có động tĩnh. Chúng yêu yên lặng, nhìn chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lúc Thính Thông chạy ra, cả nhà nhẹ nhàng thờ phào.

"A! Hồ Ly!" Ly tỉnh mắt phát hiện, trong ngực Thính Thông đang ôm, chính là trung tâm đề tài cả nhà vừa nói đến.

Thính Thông đi đến bên cạnh ao, đem Hồ Ly đặt xuống, "Sư phụ dùng khóa trói yêu khóa nó trên trần yêu đình, các ngươi xem nó đi!"

Cá Nheo hóa thành hình người lên bờ, xem một chút, lắc lắc đầu.

Thính Thông sùng sốt, "Không nghiêm trọng như vậy chứ? Chỉ mới khóa một canh giờ thôi a!"

"Vô cùng... Nghiêm... Trọng..." tiếng Hồ Ly, u u vang lên.

Cá Nheo thờ dài, "Ai.. Tâm bệnh, không cứu nổi..." Nói xong, nó chui về trong ao.

"Oa!!!" Hồ Ly lập tức gào khóc lớn, "Người ta không muốn sống nữa!!! Quý Du GG nhất định không thèm nhìn người ta!!! 55555... Trần yêu đình, cho dù chỉ trói ba ngày, ta cũng sẽ bị đánh hiện nguyên hình, đạo hạnh mất hết... 55555... Lần này hẳn nhất định là rất chán ghét người ta mà..." Nó khóc, trong thanh âm đột nhiên tràn đầy thê lương, "Nếu như hẳn không quan tâm đến ta, ta tu luyện ngàn năm, còn để làm gì?..."

Nó cuộn tròn thành một bó tròn, nức nở.

Chúng yêu ngờ ngác nhìn nhau, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Thính Thông gãi gãi tóc, ngồi xuống, "Hồ Ly."

Hồ Ly cả người vẫn cuộn tròn, giả làm con nhím.

"Hồ Ly?" Hắn đưa tay, kéo kéo móng vuốt nhỏ của Hồ Ly.

Hồ Ly hé ra một mắt, "Làm cái gì, người ta còn đang đau lòng!"

Thính Thông thờ dài, "Không cần đau lòng... Sư phụ nhất định không phải không quan tâm ngươi. Ta từ nhỏ đi theo sư phụ, rất hiểu hắn."

"Nói bừa, ta và hắn quen biết đã mấy ngàn năm, hắn còn không phải nói bất là bất ta luôn sao!" Hồ Ly lại vùi đầu xuống.

"Ê! Ta đang an ủi ngươi! Ngươi không thể phối hợp một chút à?!" Thính Thông cắn răng, cả giận nói.

"Ngươi hung dữ như vậy, an ủi ở chỗ nào! Một chút thành ý cũng không có!" Hồ Ly nhảy dựng lên, gào.

"Ngươi muốn thế nào!" Thính Thông cũng đứng lên, rống lại.

"Ít ra, cũng phải dùng đồ ăn đến an ủi ta một chút!" Hồ Ly không cần nghĩ ngợi gì đáp luôn.

= =|||

Chúng yêu thờ dài, "Hết thuốc chữa."

Thính Thông ngăn người, sau đó, hỏi: "Được, ngươi muốn cái gì?"

Hồ Ly đối với việc hấn thay đổi thái độ có chút không quen, nghĩ một chút, "Bánh bao xanh —— ta biết là không có! Hạt dẻ rang đường!"

"Hạt dẻ rang đường thì hạt dẻ rang đường!" Thính Thông nhú mi, "Ta phải trở về, lần sau sẽ mang cho ngươi." Nói xong hấn xoay người chạy đi.

Hồ Ly mở đôi mắt long lánh, nhìn theo hướng hấn rời đi. Rất lâu, phun ra một câu, "A nha, quên nói với hấn phải là hạt dẻ của A Vinh..."

= =|||

Chúng yêu tập thể không nói nên lời.

Cá Chép nhìn nhìn Hồ Ly, hít hít cái mũi, " "Thích" cái gì cũng không tốt, không bằng hạt dẻ rang đường."

"Lý Tử, ngươi nói rất sâu sắc!" Hồ Ly gật đầu đồng ý.

"Thích là cái gì?" Ly không hiểu.

"Quả nhiên bạch si..." Tôm Sông khinh bỉ nói.

"Ta cũng không biết a." Con Cua khờ dại mở miệng.

"Ngươi còn nhỏ..." Tôm Sông đáp lại một câu.

"A a, nói đến còn nhỏ, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Thích? Cá Chuối nhìn ánh trắng lặn trên mặt ao. Những chuyện này, đại khái không biết, so với biết còn tốt hơn...

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Thính Thông một ngày không đến:

Hồ Ly lẩn lộn.

Thính Thông hai ngày không đến:

Hồ Ly lẩn lộn lẩn lộn.

Thính Thông ba ngày không đến:

Hồ Ly lẩn lộn lẩn lộn lẩn lộn...

...

Rất cục, Cá Nheo mở miệng: "Hồ Ly, người còn lần nữa, thảm cỏ của bọn ta sẽ bị nát burom..."

Hồ ly lần lông lóc một cái rồi ngồi thẳng người, phui phui cỏ trên đầu, "Tại sao Thính Thông chưa tới nhỉ?"

"Không tới, người cũng không cần lần như vậy..." Cá Nheo thở dài, "Ta nhìn cũng chóng cả mặt."

"Nhưng mà, lúc ta không chờ được người thì thích lần a lần..." Thế là, Hồ Ly tiếp tục lần lộn ở trên thảm cỏ.

"Bảo sao Hồ Ly rụng lông..." Chúng yêu hiểu ra.

Đúng lúc này, trên bầu trời bay đến một con chim Sẻ.

"Hà Từ!" Chim Sẻ đậu xuống tảng đá bên bờ ao, hồ.

Tôm sông leo lên, "Sao thế, Ma Tước?"

Chim Sẻ quơ quơ cánh, "Ồ hồ lớn đang bán hàng đại hạ giá, không đi sẽ muộn!"

"Chết tiệt! Hàng đại hạ giá???" Chúng yêu lập tức nhao nhao hóa ra hình người, lên bờ.

"Nhanh! Thứ tốt đều bị cướp sạch mất~~" Chim Sẻ vỗ cánh, bay đi.

"Hồ ly, người không đi sao?" Ly lần đầu tiên nhìn thấy hàng đại hạ giá, tâm tình hưng phấn không thôi, nó nhìn Hồ Ly bên kia vẫn đang lần lộn, mở miệng.

Hồ Ly nghĩ nghĩ, "Đi!" Nó lập tức hóa hình người, chạy nhanh đuổi kịp.

Hồ lớn, tên cũng như nghĩa, chính là một cái hồ thật lớn. Bởi vì du khách trên hồ khá nhiều, thuyền nhiều khá nhiều, nhảy cầu tự vẫn khá nhiều, thuyền đắm khá nhiều, cho nên, mấy thứ dưới đáy hồ cũng khá nhiều.

Khi chúng yêu đến đáy hồ, thùy quan hồ lớn Bàn Long, đang giờ lên tám biển, trên viết: Toàn Hồ Giám Ba Phần. Sau đó là một hàng chữ nhỏ: Nhân ngày gần đây Hoàng Hà lũ lụt, bản hồ nước dâng cao, mạch nước ngầm chảy xiết, làm cho thuyền đắm vô số, nguồn cung cấp dồi dào, vì vậy nên tri ân khách hàng.

"Ồ, lão Bàn!" Cá Nheo đi lên chào hỏi.

"Ồ, lão Niêm!" Bàn Long sờ sờ râu mép, cười.

"Nghe nói người bán hạ giá, nên đặc biệt đến ủng hộ." Cá Nheo nhìn đám yêu sơn yêu hải dưới đáy hồ, nói.

"Hoan nghênh hoan nghênh, tất cả đều chiết khấu ba phần, nhưng mà, y phục không thể mặc thử nhé." Bàn Long chỉ chỉ tám biển trên tay, nói.

"Được..." Cá Nheo còn chưa nói xong, liền nghe thấy một tiếng thét hưng phấn chói tai từ bên cạnh truyền đến.

"Oa —— là cái yếm đang thịnh hành nhất ~~ "

"Còn có bộ đồ 'Ăn chơi trác táng' nữa ~~ "

...

=|||

"Thực sự là cái gì cũng có." Cá Nheo cười cười.

"Quá khen quá khen." Bàn Long cũng cười.

"Bàn Long đại bá, cái này bán thế nào?" Cá Chuối và Cá Chép cầm theo một bộ quần áo, hỏi.

"Nga, này cái, giá gốc là ba năm đạo hạnh, ưu tiên cho các người, trả mười tháng đạo hạnh là được." Bàn Long hào phóng nói.

"Thật!!!" Cá Chuối và Cá Chép ánh mắt lóe quang.

"Hắc Từ, có bộ quần áo này, ta còn sợ không có mùa xuân thứ hai sao!"

"Đúng a, Lý Từ, mùa xuân của chúng ta sẽ tới!"

"Hắc Từ!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Cảm phiền qua một bên tính tiền..." Bàn Long miễn cưỡng cất ngang.

Cá Chuối và Cá Chép vô cùng vui vẻ đi đến trước thủy tinh cầu, truyền vào trong đó mười tháng đạo hạnh.

Cá Nheo lúc lắc đầu, "Thực đúng là cách tu luyện tốt cho những người lười, người bây giờ cũng có thể thành thần rồi."

Bàn Long khinh thường, "Xi, làm thần có cái gì tốt. Ta đem số thủy tinh này bán giá cao cho con người muốn nâng cao đạo hạnh, còn kiếm được nhiều hơn! Sau này còn muốn mở thêm mấy chi nhánh nữa, lúc đó, cuộc sống đúng là muôn màu muôn vẻ ~ người có hứng thú gia nhập liền mình không?"

"Không cần..." Cá Nheo im lặng.

"Oa ~ trang sức đẹp quá ~ "

Ly, Tôm Sông và Hồ Ly không hẹn cùng hô.

"Thật tinh mắt!" Bàn Long giải thích, "Gần đây có một nữ nhân ném xuống, tất cả đều là vật quý giá ~ "

"Tại sao lại ném xuống?" Ly không hiểu, "Cái này không phải là rất quý sao?"

"Có vẻ là bị người ta bỏ rơi, sau đó nàng ta cũng nhảy xuống. " Bàn Long hỏi đáp.

"Thực đáng thương."

"Đúng đúng, nghe nói là họ Đỗ, là một danh kỹ. Chắc chắn, tình yêu đúng là hại người."

"Đúng đúng, thật hại người."

"Oa —— các người đã kích người ta!!!" Hồ Ly đột nhiên gào khóc.

Chúng yêu đều choáng váng.

"Các người như vậy nói, không phải ám chỉ người ta bị Quý Du GG đá sao!!! 55555..."

"Người thì không tính là bị đá được, ngay từ đầu đã có quan hệ gì đâu..." Tôm sông thành thật nói.

"Oa —— thật quá đáng!!! Người ta.. người ta không muốn sống nữa!!!" Hồ Ly khóc càng lợi hại.

"Ai nha, tiểu Hồ Ly, người khóc như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của ta nha!" Bàn Long vội vàng an ủi.

"Ta không quan tâm ~55555~ "

Bàn Long gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút, "Đây, đây, ta miễn phí tặng cho người miếng ngọc bội này được không? Đừng khóc nữa, khách của ta sẽ bị dọa chạy hết bây giờ!"

Hồ Ly nhìn khối ngọc bội óng ánh long lánh, tựa như bông tuyết, hít hít cái mũi.

"Như thế nào, rất được phải không, cực phẩm băng chủng ngọc thạch đấy, miễn phí cho người..." Bàn Long dụ dỗ.

"Là người nói, cho ta đấy." Hồ Ly nắm lấy, vui vẻ nói.

"... Cho người cho người, dù sao mấy cái thứ kiểu này buôn bán rất khó, bày ở đây cũng lãng phí." Bàn Long miễn cưỡng.

"A a, nói đến lãng phí, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Lúc về đến ao, sắc trời đã tối.

"Một mõi quá, chen mua đồ quả nhiên khổ cực." Chúng yêu đầm lưng.

"Các nguoi sao bây giờ mới trở về!" Con Cua bò đến, nói nhỏ nhỏ.

Bởi vì phải đến trường, nên nó bỏ lỡ buổi bán hạ giá, nhưng không hề giận dỗi. Khiến chúng yêu cảm thấy vui mừng.

"Thính Thông ca ca đợi rất lâu rồi!" Con Cua chỉ chỉ một bên, bắt mắt.

"Thính Thông?" Hồ Ly vừa nghe, lập tức chạy tới.

Bờ ao, Thính Thông dựa vào tảng đá, đã ngủ. Trong ngực, ôm một túi hạt dẻ rang đường.

Hồ Ly nhảy đến trên tảng đá, nhìn hẩn.

Mơ hồ nhìn thấy, lộ ra dưới cổ áo của hẩn, vài vết thương mới. Hồ Ly sững sốt, nghiêng người nhìn kỹ, sau đó, đánh thức hẩn dậy.

"Hồ Ly chết tiệt, bây giờ mới trở về..." Thính Thông dụi mắt, mắng.

"..." Hồ Ly nhìn hẩn, im lặng.

"Đây, hạt dẻ rang đường của nguoi, nhưng mà, đã nguoi rồi... Nguoi cầm đi." Thính Thông đem gói hạt dẻ đưa đến, nói, "Ta cũng phải trở về."

"Uy." Hồ Ly gọi hẩn lại, "Tại sao lại bị thương?"

Thính Thông trầm mặc một lúc, đưa tay xoa đầu Hồ Ly một cái, "Đốn củi bị thương thôi, đàn!"

"Hẩn là tự ý thả Hồ Ly, sau đó bị phạt rồi." Cá Nheo mở miệng.

"Thật?" Hồ Ly khản trương nói.

"..." Thính Thông nhìn thoáng qua Cá Nheo, hắng giọng một cái, "Ta phải trở về, nếu không sư phụ sẽ nổi giận."

"Đợi một chút!" Hồ Ly nhảy qua, dùng lực quá mạnh, kéo Thính Thông ngã luôn.

"Đau... Làm cái gì!" Thính Thông cả giận nói.

Hồ Ly xin lỗi cúi cúi đầu, "Thực xin lỗi thực xin lỗi, không biết là nguoi sẽ bị ngã." Nó duỗi móng vuốt ra, đem ngọc bội bỏ vào trong tay Thính Thông.

Thính Thông không hiểu.

"Tiền hạt dẻ, ta không phải ăn không trả tiền nguoi!" Hồ Ly nhảy ra, nói.

Thính Thông không khỏi cười, "Xi, nguoi biết khối ngọc bội này trị giá bao nhiêu tiền hay không?"

"..." Hồ Ly suy nghĩ một chút, "Nguoi về sau còn giúp ta mua hạt dẻ, cái này coi như là thanh toán trước đi!"

Thính Thông rung mình một cái, đứng lên. "Ta đi..." Hẩn nói xong, nhanh chóng rời đi.

Hồ Ly thấy hẩn đã đi, cầm lên một khóa hạt dẻ rang đường, lột bỏ vỏ, cắn một miếng.

"Thật ~ ngọt ~ nga ~" Hồ Ly hạnh phúc mở miệng.

"Ta cũng muốn ta cũng muốn!" Con Cua bò tới, hô.

"Cho chúng ta một ít!" Cá Chuối và Cá Chép cũng đồng loạt đi đến.

"Ta cũng muốn ăn!" Tôm Sông cũng gia nhập.

"Hạt dẻ rang đường, ta chưa từng ném qua!" Ly vui vẻ chen vào.

"Không ~ cho ~ đây là của ta!" Hồ Ly ôm gói hạt dẻ, gắt giọng.

"Ích kỷ nhé!"

"A a, nói đến ích kỷ, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

* Danh kỹ họ Đỗ ném vàng nhảy sông chính là Đỗ Ty (Đỗ Thập Nương)

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Một hôm, cả người lẫn yêu tụ tập một chỗ cùng nhau ăn hạt dẻ, đúng vào lúc đó, con Cua từ trường học vừa khóc vừa chạy về.

"Sao sao..." Cá Chép miệng đầy hạt dẻ, mơ hồ không hiểu hỏi.

Con Cua lập tức nhào vào trong ngực Thính Thông, khóc không ngừng.

Thính Thông bị nó khóc đến mức chân tay luống cuống, "Bàng bàng, sao thế?"

"55555..." Con Cua chà đầu trong lòng ngực Thính Thông, thương tâm muốn chết.

Một bên, Hồ Ly thò móng vuốt ra, mặt không chút biểu tình đem con Cua ở trong ngực Thính Thông hất ra.

"Ôm ôm ấp ấp, còn ra cái gì, người là con trai đấy!" Hồ Ly âm trầm nói.

Con Cua mím môi, mắt chớp long lanh đầy nước, "Hồ Ly nhỏ mọn... Người ta đau lòng như vậy... 55555..."

Thính Thông mặt hơi hơi đỏ lên, mở miệng: "Được rồi, đừng khóc nữa, rốt cục là có chuyện gì?"

Con Cua hít hít cái mũi, "Hôm nay, sinh nhật thầy giáo, nếm mời tất cả ăn cơm..."

"Đây là chuyện vui." Cá Chuối nói.

"Đúng đúng." Cá Chép đồng tình.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Đôi mắt to của Con Cua lại tí tách đổ lệ.

"Nhưng mà cái gì?" Ly nghiêng đầu, hỏi.

"Nhưng mà..." Con Cua lại "Oa" một tiếng khóc lên.

"Tóm lại là sao!" Tôm Sóng không bình tĩnh hỏi.

"Nhưng mà, hẳn mời mọi người ăn của..." Con Cua nghẹn ngào nói.

= =|||

"Bàng bàng... Ta có thể hiểu được nỗi khổ của người..." Cá Chuối nén lệ, cầm tay con Cua.

"55555... Rất đáng sợ..." Con Cua cắn cắn môi.

"Cua a..." Thính Thông cười một cái, "Ăn rất ngon nga."

Con Cua nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, lại lớn tiếng khóc toáng lên.

"Thính Thông, người thật không tốt..." Cá Nheo thờ dài, nói.

Thính Thông cười, xoa xoa đầu con Cua, "Nói đùa thôi ~ đùa chút thôi mà ~ a a ~ "

"Thính Thông ca ca, ta nghỉ chơi với người!" Con Cua khóc.

"Thế, phiền người đừng có vừa ôm hắn vừa nói câu đó..." Hồ Ly âm trầm xuất hiện, mở miệng.

Con Cua giật mình một chút, không cam lòng buông tay ra, lui đến bên cạnh Ly, "Hò Ly nhỏ mọn!"

"Ta nhỏ mọn chỗ nào! Hạt dẻ cũng chia cho người ăn!" Hò Ly dậm chân.

"Chính là nhỏ mọn, nhỏ mọn, nhỏ mọn..." Con Cua trốn phía sau Ly, le lưỡi.

"Người..."

...

"Người không ngăn cản sao?" Cá Nheo nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, nói với Thính Thông.

Thính Thông mặt càng hồng thêm, hần nghĩ nghĩ, nói quanh co: "Cũng... cũng không liên quan gì đến ta..."

"Ai, cậu thanh niên, có những lúc nên thẳng thắn một chút a..." Cá Nheo sờ sờ râu mép, cười.

"Cái này liên quan gì đến việc thẳng thắn..." Thính Thông cầm lấy một hạt dẻ, cứ thế bóc vỏ.

Thình lình Hò Ly bỏ nhào qua, một ngụm nuốt lấy khóa hạt dẻ vừa bóc đó.

Thính Thông tay cứng đờ một chỗ, ngơ ngẩn nhìn Hò Ly.

Hò Ly vừa lòng nhai nuốt, lớn tiếng tuyên bố: "Hạt dẻ do ta bỏ tiền mua, không cho các người ăn! Của ta hết ~ "

"Nhỏ mọn!!!" Chúng yêu tập thể oán hận.

"A a, nói đến nhỏ mọn, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Đột nhiên, trên bầu trời giáng hạ một luồng ánh sáng màu đỏ, rơi xuống giữa chúng yêu, khi ánh sáng tắt đi thời, một thiếu niên ước chừng mười bốn mười lăm tuổi xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Tóc màu đỏ vàng, đôi mắt màu bạc, toàn thân tản ra một cảm giác yêu đã khó tả.

"Cứu cứu ta..." Thấy chúng yêu trước mặt, thiếu niên hoảng sợ mở miệng.

"A?" Chúng yêu ngây ngốc hết.

Đúng lúc đó, trên bầu trời lại chiếu xuống một ánh sáng chói lọi, chiếu trên không trung quanh ao.

Ly không chút do dự đứng lên, đưa tay, thi triển thủ thuật che mắt.

Tia sáng dừng lại một hồi, rồi bèn về phía bên kia.

"Không sao rồi." Ly cười, nói với thiếu niên.

"Cám ơn." Thiếu niên thở phào.

"Người là ai a?" Con Cua chạy đến, hỏi.

"Ta là Kỳ Ký." Thiếu niên hồi đáp.

"Hử? Chẳng lẽ là một trong bát tuần trên thiên cung?" Cá Nheo hỏi.

"Đúng a." Kỳ Ký gật đầu.

"Thiên cung bát tuần?" Con Cua gãi gãi tóc.

"Ta biết, ta biết, đó chính là tám con tuần mã chạy nhanh nhất trên thiên cung!" Cá Chép cướp lời đáp.

"Oa tuyệt, thiên mã ~" chúng yêu cảm thán.

"Người làm sao lại bị người ta truy bắt a?" Con Cua lại hỏi.

Kỳ Ký dừng một chút, "Ta từ thiên cung trốn ra..."

"Vì cái gì muốn trốn? Ở thiên cung, chính là thần tiên mà? Làm thần tiên không tốt sao?" Con Cua tiếp tục hỏi.

Kỳ Kỳ lắc lắc đầu, "Ta không muốn cả đời bị nhốt ở chỗ đó, đối với ta nếu không thể tự do tung vó, thì chẳng có ý nghĩa gì cả!"

Cá Nheo thở dài, "Bọn họ sớm muộn cũng đem ngươi về thiên cung."

Kỳ Kỳ đứng lên, lắc lắc tóc, "Ta một ngày chạy vạn lý, nhanh như chớp, thiên cung không người nào có thể đuổi kịp ta, ta sẽ không bị bọn họ bắt..."

"Oa, thật lợi hại ~" chúng yêu lại một lần cảm thán.

"Ngươi có chạy thế nào cũng không thoát được sự thật ngươi chính là thiên mã, vẫn muốn chạy sao?" thanh âm mềm mại của Ly vang lên.

Kỳ Kỳ trầm mặc một hồi, mở miệng: "Ta không thể quyết định thân phận của mình, nhưng ít ra, người cưỡi trên lưng ta, ta muốn mình tự quyết định."

"Như vậy à..."

Ly nhìn nó, "Ta giúp được ngươi nhất thời, không giúp được ngươi một đời. Bọn họ sẽ còn tìm đến ngươi..."

"Đúng!" Con Cua đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Đi tìm Ếch không phải tốt sao ~ "

"Ý kiến hay!" Chúng yêu đồng thời tán thưởng.

Cá Nheo run lên một cái, trong lòng dâng lên cảm giác bất thường.

"Lý Tử, thiên mã chạy thật sự rất nhanh sao?" Cá Chuối nhìn Kỳ Kỳ, hỏi.

"Cái đó đương nhiên, có từng nghe câu: Thiên Mã Lưu Tinh Quyển(*) chưa. Na chính là nói, thiên mã chạy nhanh giống như sao băng rơi vậy ~" Cá Chép hồi đáp.

"Lý Tử, ngươi hiểu biết rộng thật ~" Cá Chuối sùng bái nói.

"Phi, cá thực đàn!" Tôm Sông khinh thường.

"A —— kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chép và Cá Chuối kêu to.

"Cái gì là kỳ thị chủng tộc?" Kỳ Kỳ không hiểu hỏi thăm.

"A a, rốt cục có thể cho ta nói một chút ~ nói đến kỳ thị chủng tộc, ta đã từng.." Cá Nheo hưng phấn giảng.

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

"Ta không có..."

"Đừng có nguy biện!"

"A a, nói đến nguy biện, ta đã từng.."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ếch nhìn cả đám tiểu yêu trước mặt, khóe miệng hơi co rút.

"Ta nói các ngươi có thể đến chơi bất cứ lúc nào, nhưng mà cũng không cần nhanh như vậy chứ?" Ếch thở dài.

"Mục đích của chúng ta hôm nay không phải đến chơi!" Chúng yêu vẻ mặt nghiêm túc, sau đó đẩy Kỳ Kỳ ra.

Nháy mắt, sắc mặt Ếch vốn đang âm trầm lập tức sáng ngời lên. "Vị tiểu ca này là ai?"

"Ta gọi là Kỳ Ký." Kỳ Ký thành thật đáp.

"A ~ Kỳ Ký... Chẳng lẽ là thiên mã?" Ếch cười rạng rỡ, "Là gì cũng được. Quan trọng là bộ mặt rất được! Người tìm ta có chuyện gì?"

"Người có thể cho ta tạm trú ở đây không?" Kỳ Ký cẩn thận dè dặt mở miệng.

"Tạm trú?" Ếch mở to hai mắt, "Có thể có thể, hài tử đẹp như người, đừng nói là tạm trú, ở lâu cũng được ấy chứ~ "

Chúng yêu khinh bỉ nhìn Ếch.

"Trông mặt mà bắt hình dong!" Cá Chuối cảm giận nói.

"Không, Hắc Tử, là nhìn mặt mà bắt yêu!" Cá Chép cũng cảm giận nói.

"Kỳ Ký ca ca không phải là thiên mã sao? Hẳn là nhìn mặt bắt tiên!" Con Cua cũng cảm thêm một câu.

"Có lắm ý kiến quái quỷ như vậy, không bằng nhanh chóng tu luyện thành mỹ nam đi, đỡ bị người ta ruồng bỏ ~" Ếch nhẹ nhàng đá kích chúng yêu.

"A —— đừng có xát muối vào vết thương của ta ——" Cá Chép và Hồ Ly gào lên.

"Hồ Ly, người kêu cái gì? Người có biến thành mỹ nam cũng có tác dụng gì đâu?" Cá Chép không hiểu nhìn Hồ Ly.

"Tien thể gào lên, phát tiết một chút..." Hồ Ly cúi đầu xuống.

Ếch cười, "Nhắc mới nói, Hồ Ly chỉ còn có chín ngày nữa là công đức viên mãn rồi."

Hồ Ly ngẩng đầu, "Ừ."

"Thế người muốn thành người, hay là thành tiên?" Ếch hỏi.

Hồ Ly dùng móng vuốt gãi gãi đầu, "Còn chưa nghĩ ra..."

"Ồi trời? Cái này cần gì phải nghĩ? Đương nhiên là làm tiên rồi." Tôm Sông chạy tới, nói.

"Đột nhiên bắt người ta chọn, người ta cũng rất khó nghĩ ~ nếu mà làm tiên, thì có thể trường sanh bất lão, còn nếu làm người, lại có được thất tình lục dục... A ~ thật khó nghĩ ~" Hồ Ly lăn trên mặt đất.

"Hơ? không phải Thanh Oa cũng vào tiên đạo sao? Đầu phải không có thất tình lục dục?" Con Cua không hiểu, "Còn cả Bạch Ly, sinh ra đã là tiên, không phải cũng rất tốt sao."

"Bàng Bàng, na cái thất tình lục dục kia là nghĩa hẹp, chính là chỉ tình yêu mà thôi..." Cá Nheo giải thích.

"Cái gì là tình yêu?" Ly thuần khiết hỏi thăm.

Chúng yêu nhìn nó, "Trẻ con không cần biết."

"Nhưng mà, Ếch..." Con Cua chỉ chỉ một bên.

Ếch vui vẻ lôi kéo tay Kỳ Ký, "Tiểu ca, người năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy người? Bình thường sở thích gì?..."

= =|||

Cá Nheo ho khan vài tiếng, "Nó ngoại lệ... Là bán tiên..."

"Bán tiên?" Cá Chuối nghi ngờ.

"Chính là người xem tướng ở đầu phố." Cá Chép giải thích.

"À..."

Hồ Ly đột nhiên lại gào khóc, "A ~ Rốt cuộc người ta nên làm tiên hay là làm người đây ~ "

"Người không phải thích Quý Du đại sư sao, vậy thì làm người đi." Cá Chép đáp.

"Đúng đúng." Cá Chuối ủng hộ.

"Chính là Quý Du GG đã vào tiên đạo, không có cảm tình trần tục. Hắn sẽ không thèm nhìn ta." Hồ Ly thở dài.

"Thế thì làm tiên đi, có thể cùng Quý Du đại sư sánh vai ngang hàng!" Tôm Sông đề nghị.

"Ừ, đúng đúng." Ly lập tức ủng hộ.

"Nhưng mà..." Hồ Ly cắn cắn móng vuốt của mình, "Ta sợ, thành tiên rồi, sẽ quên mất chút hương vị... bánh bao xanh... Hạt dẻ rang đường..."

"Ai..." Chúng yêu thở dài.

"Vậy cứ tiếp tục bảo trì hiện trạng, làm yêu đi!" Con Cua lớn tiếng nói.

"Như vậy không được, sau chín ngày công đức viên mãn, nếu tiếp tục làm yêu, linh lực trong nội đan sẽ phản phệ ngược lại, không giữ được đạo hạnh." Cá Nheo đáp.

"Thật là tà môn!!!" Chúng yêu sợ hãi kêu.

"Vốn là như vậy mà, không có ai nói qua cho các ngươi sao?" Éch cau mày, hỏi thăm.

Chúng yêu lắc đầu.

"Hắc tử, may mắn chúng ta bình thường không có tu luyện, bây giờ hoàn toàn không có vấn đề!" Cá Chép cảm động nói.

"Đúng đúng. Chúng ta làm yêu tinh vẫn tốt hơn!" Cá chuối gật đầu.

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

"Ta không biết nên nói gì..." Kỳ Kỳ đột nhiên mở miệng, "Nhưng mà, không làm thần tiên thì tốt hơn..."

Chúng yêu nhìn nó, không hiểu.

Éch ngược lại cười, "Tiểu Kỳ Kỳ à, không ngờ, ngươi không chỉ đẹp trai, mà tư tưởng cũng cực không tệ nga ~ "

Kỳ Kỳ lúc lắc đầu, "Ta cũng không có tư tưởng gì... Chỉ là, không chịu nổi tịch mịch."

Một khắc này, Ly đột nhiên nghĩ đến Giao Long. Tịch mịch sao...

"A a, nói tịch mịch, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Lúc nghiêm túc thế này mà ngươi cũng phá, thật là không biết theo dõi thị trường!" Éch cá giận nói.

"A? Nói nghiêm túc, ta đã từng..."

"Ngươi còn nói!!!"

= =###

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Vào lễ Trung Thu, m Minh cưỡi ngựa mang bánh Trung Thu đến.

Chúng yêu chán kinh. Không phải bởi vì m Minh, cũng không phải bởi vì bánh Trung Thu, mà là vì một con ngựa. Tuấn mã màu đỏ, lông và bờm giống như ngọn lửa cháy rừng rực.

"Kỳ Kỳ!!!" Chúng yêu tập thể kinh hô.

m Minh ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt mờ mịt, "Kỳ tích?" Hắn nhìn bánh Trung Thu trong tay, không hiểu nỗi thứ này có liên quan gì đến kỳ tích.

"Nói con ngựa của người." Cá Nheo giải thích.

"Hả?" m Minh càng thêm không hiểu. Hắn xoay người xuống ngựa, nói: "Con ngựa này không biết vì sao lại ở trong biệt viện của nhà ta, ta thấy nó là con ngựa tốt, cho nên liền..."

"Chúng ta biết..." Chúng yêu đồng thời gật đầu.

Ngay lúc đó, Tuấn mã hóa thân thành một thiếu niên tuổi mười bảy yêu dã, nhìn về phía m Minh mỉm cười, "Chủ nhân, ta gọi là Kỳ Kỳ."

m Minh chớp mắt mấy cái, gật đầu, "Người khỏe."

=|||

Tôm Sông ôm đầu phát điên, "Trời ạ, thu hút yêu quái đã đành, ngay cả thần tiên mà hắn cũng có thể thu hút!!!"

"Thực là lợi hại..." Bên cạnh, Thính Thông sùng bái không thôi.

"Cái này có phải liên quan đến Phí La Mông(*) không?" Hồ Ly hí hóp mắt, hỏi.

"Phí La Mông?" Ly không hiểu.

"Ta biết, dựa theo tiếng Hy Lạp có nghĩa là Pherein và Hormon, ý nói "Chất dẫn dụ" và "Kích thích tố", là mùi vị của cơ thể!" Cá Chép vầy vầy đáp.

"Lý Tử, người hiểu biết thật rộng!" Cá Chuối sùng bái.

"Đương nhiên! Ta là ai chứ, ha ha ~~~" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc tử!"

"Lý Tử!"

...

"..." Tôm Sông nhìn nhìn chúng nó, "Ta cái gì cũng không nghe thấy..."

Hồ Ly bày ra bộ dáng ước mơ, "Phí La Mông là dựa vào giác quan thứ sáu ~~~ giống như cảm giác của ta với Quý Du GG ~~~ "

"Xí ~~~" chúng yêu đồng thời khinh thường.

Tôm Sông nhìn m Minh, "Một ngày nào đó người sẽ bị yêu quái ăn thịt, chết không toàn thây!"

m Minh ngồi xuống đất, "Đây là nguyên nhân đó, Hạ cô nương."

"Hừ!" Tôm Sông quay đầu, không để ý hắn.

"A a, nói đến bị yêu quái ăn thịt, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

==#

m Minh cười cười, "Người không phải là yêu quái sao, cũng sẽ bị yêu quái ăn thịt à?"

Cá Nheo hóa ra hình người, xông lên cầm tay m Minh, "Đồng chí đồng chí! Rốt cục cũng có người chịu nghe ta kể! Đây là một chuyện tình đẹp xa xưa, có một thiếu niên tên là Ninh Thái Thần, rồi lại có một ngày hắn đi qua nơi tên là Lan Nhược Tự, sau đó bất ngờ gặp được một nữ quý xinh đẹp tên Nhiếp Tiểu Thiên...."

"Quý?!" Cá Chuối và Cá Chép ôm nhau, "Thật đáng sợ —— "

"Thân là yêu tinh mà lại sợ quý, có bề mặt quá hay không a!" Tôm sông cả giận nói.

"Bàng Bàng cũng sợ quý..." Con Cua lui ở một bên, rì rầm nói.

"Ta cũng sợ..." Hồ Ly nhảy lên đầu gối Thính Thông, cuộn thành một bó.

"Quý... Rất đáng sợ sao?" Ly ôm móng vuốt, hỏi.

"Ừ!" Chúng yêu gật đầu.

"Trước nghe ta nói xong đã..." Cá Nheo thanh hắng giọng, "Sau đó, Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiển rơi vào bể tình..."

"Hắn không sợ sao?" Ly lại hỏi.

"Không sợ." Cá Nheo đáp.

"Vì cái gì?" Ly không hiểu.

"Bởi vì yêu." Hồ Ly giờ móng vuốt lên, đáp.

"..." Ly vẫn là không hiểu.

Cá Nheo thở dài, "Tiểu bạch si a, người sợ hay không sợ Giao Long?"

"Không sợ." Ly không cần nghĩ ngợi gì nói luôn.

"Đó, chính là như vậy." Cá Nheo gật đầu.

"Là sao?"

"Bởi vì chúng ta đều sợ!" Chúng yêu đáp.

"Ồ, ra vậy..."

Con Cua hiểu ra, "À! Cho nên Hồ Ly không sợ Quý Du đại sư, m Minh không sợ Tôm Sông..." Nó học một biết mười nói đến một nửa, liền bị Tôm Sông dùng cái kẹp đá xuống nước.

"Làm gì lại nói động đến ta!!!" Tôm Sông phẫn nộ gào khóc.

m Minh cười nói: "Hạ cô nương, tức giận sẽ hại người." Hắn cười chuyển bánh Trung thu qua, "Ăn cái bánh Trung Thu đi, hôm nay là Trung Thu mà."

Tôm Sông không nói chuyện, gùm hần, gùm nguyên một canh giờ.

"Chủ nhân, nó làm gì mà vẫn gùm người?" Kỳ Ký cắn bánh Trung Thu, nhin không được đặt câu hỏi.

m Minh nhấp một hớp rượu hoa cúc, lắc đầu.

"Ta nghĩ là rốt cục nó đã cảm nhận được Phí La Mông của m Minh..." Cá Chuối nghiêm túc nói.

"Nói rất hay, Hắc Tử!" Cá Chuối khen ngợi.

"Hai con cá chết nhà các người!!!" Tôm Sông nháy mắt khô phục, nhảy xuống ao, đuổi theo chúng nó.

Hồ Ly cầm bánh Trung Thu nhìn ánh trăng trên bầu trời, "Còn có bảy ngày..."

Thính Thông kéo kéo lỗ tai nó, "Cái gì bảy ngày?"

Hồ Ly nhìn thấy hần, "Có nói với người người cũng không hiểu... Ai, vừa rồi ai nói ta không sợ Quý Du GG, hiện tại càng nghĩ càng sợ..."

Thính Thông trầm mặc một hồi, hỏi, "Người sợ ta không?"

"Nơi này không ai sợ người." Hồ Ly ngẩng đầu liếc hần một cái, sau đó luồn lên, cắn một miếng bánh Trung thu trong tay Thính Thông.

"Người làm cái gì đó, Hồ Ly chết!!!" Thính Thông ném miếng bánh Trung Thu xuống, lại không ném được Hồ Ly ra.

"A uốn ân òng ỏ ứng (ta muốn ăn lòng đỏ trứng)..." Hồ Ly mồm miệng nhồm nhoàm nói.

"Tránh ra mau!!!" Thỉnh Thông đứng dậy, liều mạng hét.

Ly nhìn cảnh tượng trước mặt, nghĩ nghĩ, hóa ra hình người lên bờ, "Ta mang bánh Trung Thu cho Giao Long ~" nó vui vẻ cầm bánh Trung thu chạy đi.

Con Cua nhìn thấy bánh Trung thu của Kỳ Ký, "Ta cùng người đổi nửa cái."

Kỳ Ký cười cười, "Được."

"Ta cũng đổi." m Minh cầm lấy một cái bánh Trung thu đi sang.

...

Cá Nheo mắt mắt nói: "Ai nghe ta kể xong câu chuyện cũ này đi..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

"Trời đất chứng giám, ta không có!!!"

"Đừng như vậy, nên hòa thuận chứ ~" m Minh cười nói.

"A a, nói đến hòa thuận, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Lần này rõ ràng là người muốn nói lạc đề mà!!! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đây là một ngọn núi tên là Sơn, trên đó có một đạo quán tên là Đạo Quán.

Hồ Ly trốn phía sau một bụi cây, rình xem.

Xa xa, chỉ có thể thấy bóng lưng. Hơn nữa bởi vì đến quá gần sẽ bị phát hiện, mà ở cự ly này căn bản không nghe thấy cái gì.

Hồ Ly cầm lấy một cành cây nhỏ, đếm lá, chỉ còn có năm ngày. Lúc tu luyện, cảm thấy năm trăm năm cùng lắm cũng chỉ là chớp mắt, mà bây giờ, có năm ngày nữa là sẽ xong, vậy mà nó lại muốn lựa chọn.

Lần đầu tiên khi gặp mặt, nó là Hồ Ly, hắn là người.

Lần thứ hai khi gặp mặt, nó tu luyện ra hình người, hắn tu luyện ra tiên cốt.

Lần thứ ba khi gặp mặt, nó là yêu quái đạo hạnh ngàn năm, hắn là thần tiên đức cao vọng trọng.

Giữa cả hai, tương chừng chỉ cách một chút, mà một chút đó, lại giống như góc biển chân trời. Hắn sớm đã không phải thiếu niên năm đó đưa nó cái bánh bao xanh, cười dịu dàng, mà nó, lại vẫn là con Hồ Ly lông đỏ thích lăn lộn và ăn đồ ngọt. Nó biết rõ, trái tim nó đã bị vây khốn tại nơi đó, không thể thoát được.

Vậy lần thứ tư gặp lại? Là muốn làm tiên, cùng hắn đứng ở một vị trí. Hay là làm người, giữ lại trái tim đang bị trói buộc này đây?

Kỳ Ký nói, không muốn làm tiên, bởi vì sẽ không chịu nổi tịch tịch. Nhưng mà, nó bây giờ, lẽ nào không tịch tịch sao?

Lần thứ tư khi gặp mặt, nó và hắn, sẽ đối mặt thế nào đây? Đột nhiên, nó không dám nghĩ đến...

Hồ Ly đặt móng vuốt xuống, yên lặng xoay người. Từ khi mới bắt đầu, nó chỉ cần có thể đứng ở xa xa nhìn một cái, thì đã rất vui vẻ. Cho nên, nó rất vui, chuyện còn lại, năm ngày sau nghĩ tiếp...

Nó nhảy nhót nhót chạy đi, đến cái ao nó thường xuyên buồn chuyện.

Cá Chép, Cá Chuối và Cá Nheo ở trong hồ nước nhân nhả bơi lội, Tôm Sông ở trên tảng đá cạnh bờ ao phơi nắng, Ly ngơ ngác nhìn bầu trời phát ngốc.

"Ta nói với các người nga ~ hôm nay ta lại thấy Quý Du GG ~ quả nhiên vẫn là phong thần tuấn lãng, khí vũ bất phàm ~ không hổ là người mà ta thích ~" Hồ Ly hưng phấn mở miệng.

"Ai..." Cá Nheo thở dài, nổi lên, "Tiểu Hồ Ly a, người thực chung tình, lần trước không phải vừa mới bị Quý Du đại sư bắt sao?"

Hồ Ly lườm một cái, đứng lên, "Quý Du GG là đạo sĩ mà, đương nhiên là phải bắt yêu ~ nếu không muốn bị người ta bàn tán ~ a a ~ không sao hết, đó đã là chuyện quá khứ ~ sau năm ngày nữa, người ta đã có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Quý Du GG ~ "

"Vậy có nghĩa là người chuẩn bị làm tiên?" Cá Nheo hỏi rõ ràng.

"Rốt cuộc cũng đi đến quyết định này, em không quan tâm người ta nói như thế nào, chỉ cần anh cũng vững tin như thế(1)~" Cá Chuối và Cá Chép đồng thời bắt đầu hát, chọn bài nhạc rất hợp hoàn cảnh.

Hồ Ly lạnh lẽo nhìn một chút, lập tức bác bỏ, "Người ta không thêm như vậy..."

"Thế là muốn làm người?" Cá Nheo lại một lần nữa hỏi rõ ràng.

"Khoảng thời gian im lặng, có lẽ không nên tồn tại một tình yêu quá xa xôi(2) ~" Cá Chuối và Cá Chép lại hát, tâm tình rạng rỡ.

Hồ Ly mất lạnh thêm một chút, "Cũng không phải..."

"Chẳng lẽ... là nhân tiên?" Cá Nheo đoán mò.

"Chỉ mới nghe qua nhân yêu(3)..." Cá Chuối và Cá Nheo gật đầu.

"Các người thật lắm chuyện!!! Người ta, người ta đang do dự như thế này, đã không an ủi người ta, lại còn hát cái bài quý quái gì để châm chọc người ta, còn nói người ta là nhân yêu... 55555..." Hồ Ly lên tiếng khóc lớn.

"Nhân yêu là cái gì?" Ly ở một bên chạy tới, hỏi.

"Em bé ngoan không cần biết." Chúng yêu đáp.

"Sao lại bảo ta là em bé ngoan?" Ly không hiểu.

"Bởi vì người CJ (4)." Chúng yêu hỏi đáp.

"CJ?"

"Nói ra, Bạch Ly là thần tiên CJ nhất mà ta từng gặp..." Cá Nheo thở dài.

"Ồ, quả thật là Đông phương tiên giới đệ nhất CJ." Cá Chép ủng hộ.

Cá Chuối nghĩ nghĩ, "Ồ, đông phương CJ..."

"A a, nói đến đông phương CJ nhéo, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Trong lúc người ta thương tâm còn nói lạc đề, quá vô lương tâm mà!!! " Hồ Ly nổi giận.

Nhưng mà, một giọng nói mang theo ý cười vang lên khiến nó hết giận.

"A a, ai vô lương tâm vậy?"

Hồ Ly ngẩng đầu, Thính Thông cầm một bao hạt dẻ rang đường, cười nhìn nó. Nó im lặng, đoạt lấy bao hạt dẻ, đi đến một bên, cứ thế ăn.

"Nhỏ mọn..." Chúng yêu khinh bỉ nói.

Thính Thông đi qua, ngồi xổm người xuống, "Thế nào? Lại là ai bắt nạt người..." Hắn nói một nửa, biểu tình ngưng trọng. "Có thể bắt nạt người, vậy cũng chỉ có sự phụ đi?"

Hồ Ly hát đầu, "Hắn sẽ không bắt nạt ta!"

Thính Thông giật mình, thần sắc trên mặt có chút cô đơn, "Cũng phải..."

Hồ Ly nhìn hẳn, mở miệng, "Ngươi ngày nào cũng tới nơi này, không ở lại đạo quán tu luyện à."

Thính Thông ngồi xuống, "Tu luyện có cái gì tốt, ta lại không muốn làm thần tiên."

"Na ngươi muốn làm cái gì?" Hồ Ly nghiêng đầu, hỏi.

Thính Thông nghĩ nghĩ, nói: "Ta há, ta muốn tìm một nơi sơn minh thủy tú, trồng hoa, cùng với cô nương mình thích thành thân, nuôi dạy con cái, vui vẻ sống cả đời."

"Lý tưởng thật đơn giản..." Chúng yêu đồng thời mở miệng, nói.

"Không được sao?" Thính Thông đỏ mặt, lầu bầu nói.

"Rất hay a..." Hồ Ly thở dài. Nghĩ đến bản thân mình khi vẫn còn là con Hồ Ly, tại nơi sơn minh thủy tú, tự do tự tại...

"Hồ Ly..." thanh âm của Thính Thông có chút do dự, "Ngươi còn có năm ngày là công đức viên mãn rồi..."

"Sao ngươi lại biết?" Hồ Ly kinh ngạc.

Cá trong ao phát vậy, "Chúng ta nói."

Hồ Ly bắt đầu nhìn Thính Thông, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Thính Thông trầm mặc một hồi, "Ngươi, sẽ làm người sao?"

Hồ Ly cũng trầm mặc, "Không biết nữa..."

Thính Thông có chút thất vọng, nhưng vẫn cười như cũ, "Hồ Ly, nếu ta tìm được một nơi sơn minh thủy tú, đến lúc đó, cho dù ngươi có là người hay là tiên, cũng phải đến thăm ta nhé, được không?"

Thời khắc đó, trong lòng Hồ Ly đột nhiên giống như có một cơn gió xuân thổi qua, ấm áp, có thứ gì đó dần dần nảy mầm.

"Nề mặt hạt dẻ rang đường, ta nhất định sẽ đi!" Hồ Ly gật đầu liên tục.

Thính Thông khoe miệng vẫn nở nụ cười tươi, "Một lời đã định."

"Một lời đã định." Hồ Ly duỗi ra móng vuốt, vỗ lên tay Thính Thông một cái, "Vỗ tay thề nguyện."

Thính Thông nhẹ nhàng kéo móng vuốt nó, nắm nắm. Sau đó, đứng lên. "Ta phải trở về, muộn rồi, sư phụ sẽ tìm."

"Ừ." Hồ Ly đáp. Trên móng vuốt, còn lưu lại cảm giác ấm áp.

Khi bóng Thính Thông biến mất trong rừng trúc, cá Nheo đột nhiên mở miệng, "Tiểu hồ ly, ngươi cảm thấy, ngươi đợi mấy ngàn năm, thực sự là vì Quý Du sao?"

"Đúng a..." Hồ Ly ngơ ngẩn đáp.

Cá Nheo than thở một hồi, không nói.

"Ách..." Cá Chép nhìn không trung, nói, "Lão Niêm, ngươi hôm nay không nói lạc đề, có chút không quen nha."

"Đúng đúng." Chúng yêu đồng loạt gật đầu.

"Có đôi khi ta cũng rất sâu sắc....." Cá Nheo thâm trầm đáp.

"Sâu sắc?"

"Ừ ừ, nói đến sâu sắc, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Không phải các ngươi kêu ta nói sao???"

= =|||

Hồ ly không mở miệng, vẫn nhìn về phía Thánh Thông rồi đi. Vậy khốn nó không phải một cái bánh bao xanh, như vậy, người mà nó thật sự đuổi theo, là ai?...

...

- (1): Bài hát "Dừng khít" do ca sĩ Lương Tĩnh Như trình bày.
- (2): Bài hát "Thiên lý chi ngoại" do ca sĩ Châu Kiệt Luân và Phí Ngọc Thanh trình bày
- (3): CJ = Thuần khiết.
- (4): Nhân yêu: gay, hoặc nói những nữ game thủ chơi nhân vật nam trong game online.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Giao long có chút không quen. Tuy rằng Ly gần như mỗi ngày đều đến, nhưng mà, im lặng trầm tư như vậy hoàn toàn là hiếm thấy trong các chuyện hiếm thấy. Không hiểu nổi, trong cái đầu góc ngách ấy, có thể nghĩ được cái gì.

Thế là, Giao Long bắt đầu tận lực ho khan, hấp dẫn chú ý của nó.

"Người cảm mạo sao?" Ly phản ứng, quan tâm hỏi.

"Ngu ngốc! Ta là tiên, làm sao bị cảm mạo được!" Giao Long trừng nó một cái.

"Ừm..." Ly ôm móng vuốt, lại bắt đầu trầm mặc.

"..." Giao Long thất vọng, "Người... Người đang nghĩ cái gì đó..." Nó rốt cục thành thật hỏi.

Ly ngừng đầu, từ trước đến giờ, Giao Long chưa bao giờ hỏi quá mình đang nghĩ cái gì. Nó rất vui vẻ, mừng rỡ hỏi, "Người hỏi ta?"

"Còn có người khác sao?" Giao Long thờ dãi.

Ly càng vui vẻ, nhưng mà, nghĩ đến điều muốn nói, nó lại không tự giác nghiêm túc, "Người nói xem, là làm người tốt, hay là làm tiên tốt?"

"Người muốn làm người?" Giao Long có chút lo lắng. Trong trí nhớ của nó, những thần tiên ở thiên cung muốn làm người, kết cục về sau rất thảm.

"Không phải. Là Hồ Ly. Nó sắp công đức viên mãn, vẫn đang do dự làm tiên hay là làm người..." Ly hỏi đáp.

Giao Long thở một hơi, "Nó là yêu tinh, đã muốn tu tiên, đương nhiên là làm tiên."

"Nhưng mà, làm tiên, thì sẽ mất thất tình lục dục." Ly thờ dãi, nói.

Thấy nó thờ dãi, Giao Long không khỏi cảm thấy buồn cười. "Chúng ta là tiên, chỗ nào mất thất tình lục dục?"

"Đám cá trong ao chỗ ta nói, chính là chí tình yêu. Cái gì là tình yêu?" Ly thuần khiết hỏi.

Giao long ngược lại ngược ngừng. "Tình... Tình yêu?"

"Ừ." Ly gật gật đầu, "Là cái gì?"

Giao Long nói quanh co nửa ngày, lại không chịu nổi ánh mắt long lanh của Ly, nói: "Chính là, cảm tình giữa nam và nữ..."

Ly vẫn là không hiểu, "Hà?"

"Chính là, một người nam, và một người nữ, có hảo cảm với nhau, muốn cùng ở một chỗ..." Giao Long nỗ lực giải thích.

"À. Giống như chúng ta?" Ly gật đầu.

Giao Long chết lặng, mặt ngu đi. "Ngươi, ngươi không nên nói lung tung!!!" Nó kêu lên, khiến mặt nước gợn lên sóng âm.

"Không phải sao?" Ly nhúc nhúc, "Nhưng mà, ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi a..."

"Không giống nhau!!!" Giao Long vẫn kêu.

"Không giống chỗ nào?" Ly thuần khiết như cũ hỏi.

"..." Giao Long cắn chặt răng, "Nếu như là tình, thì có thể vì đối phương mà sống, vì đối phương mà chết, trên trời dưới đất, nơi nào có người đó chính là nơi mình muốn ở lại... Hiểu chưa."

Ly nghĩ nghĩ, "Nghe ra, cũng không phải cái gì tốt."

Giao Long gật đầu, "Không sai!"

"Vậy Hồ Ly vì cái gì do dự?" Ly càng lúc càng không hiểu.

Giọng nói của Giao Long trở nên có chút âm trầm, "Không biết... Ngươi nghĩ thì cứ nghĩ, ngàn vạn lần đừng có thử."

Ly lại nghĩ nghĩ, "Phải có hai người, mới thử được sao?"

Giao Long phẫn nộ, "Lắm chuyện! Chạy về ao của ngươi đi! Còn hỏi lại ta vấn đề này, đừng trách ta không khách sáo với ngươi!!!"

Thế là, Ly đành ủ rũ về ao.

Chúng yêu thấy bộ dáng của nữ, rõ ràng mà nói: "Lại bị mắng..."

Tôm Sông tư thế chánh nghĩa bò qua, nói: "Bạch Si! Ngươi làm sao lại không phản kháng? Tên Giao Long kia mắng ngươi, thì ngươi mắng lại! Mắng không được thì đánh, nó bị trôi vào Trấn Thủy Kiếm, nhất định không phải là đối thủ của ngươi!"

Chúng yêu nhao nhao ủng hộ đề nghị này.

Ly ôm móng vuốt, vẻ mặt vô tội, "Nhưng mà ta sẽ không..."

Tôm Sông gãi đầu, run rẩy tránh ra.

Cá Chép rất nghĩa khí vỗ ngực, "Không cần sợ, ta dạy ngươi!"

Cá Chuối lập tức sùng bái nhìn nó, "Lý Tử, ngươi cái gì cũng biết, thật lợi hại nga ~ "

"Đúng vậy ~ "

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

Cá Nheo lúc lắc đầu, nói với Ly: "Mấy cái thứ này không học cũng không sao."

Trên bờ Hồ Ly miễn cưỡng gật đầu, "Không sai, học cũng không dùng được..."

"Vì sao?" Không chỉ Ly, Cá Chuối và Cá Chép cũng không hiểu hỏi.

Hồ Ly thở dài, "Ta đã học, nhưng khi thấy Quý Du GG, vẫn là một câu nói không nên lời..."

Ly hiểu ra, "Nga, cho nên Hà Tử cũng không nói lại m Minh."

Tôm Sông nhảy dựng lên, rống, "Làm gì mà đụng đến ta!!!"

Cá Chuối và Cá Chép dai dẳng phát biểu với Tô Sông.

"Hà Tử, không nên tức giận, tức giận có nghĩa là bị nói đúng rồi a." Cá Nheo nói lời thấm thía.

"À, cho nên mỗi lần Thính Thông nói chuyện, Hồ Ly liền nổi giận." Ly lại một lần nữa hiểu ra.

Lần này đổi lại là Hồ Ly nhảy dựng lên, rống, "Không liên quan gì đến Thính Thông!!!"

Câu nói này, đúng lúc, bị Thính Thông đem hạt dẻ đến nghe thấy. Hắn đứng tại chỗ, nhìn Hồ Ly.

Hồ Ly ngậm miệng lại, có chút lúng túng.

Thính Thông nói gì, bỏ gói hạt dẻ xuống, xoay người bỏ đi.

Hồ Ly còn chưa kịp nghĩ cái gì, thì đã phát hiện mình đang đuối theo. Bộ dáng quá nhỏ, bước chân không đủ dài, nó liền hóa ra hình người.

"Người đứng lại!" Nó giữ chặt tay Thính Thông, hô.

Thính Thông xoay người, tránh nhìn mắt nó, "Không phải không liên quan gì với ta sao?"

Hồ Ly dậm chân, "Người không nghe hết, làm sao biết ta nói cái gì, ta không phải có ý đó."

Thính Thông nâng mắt nhìn nó, trong ánh mắt bi thương như muốn thiêu cháy nó. "Vậy có ý gì? Ta biết, người người thích là sư phụ. Ta vẫn biết!"

Hồ Ly bị hắn nói cho hoang mang, "Liên quan gì đến chuyện ta thích Quý Du GG?"

Thính Thông cắn răng, nhìn nó la lớn, "Người thích thì cứ thích, vốn không liên quan gì đến ta! "

Hồ Ly càng thêm không hiểu, nhưng mà, tim như bị bóp nghẹn, cảm giác không thờ nổi. Quả nhiên, có học cách mắng chửi, cũng không nói lại người ta...

Thấy nó không nói, Thính Thông hất tay nó ra, xoay người.

"Không cho đi!" Hồ Ly kêu, "Nói cho rõ xem nào!"

"Nói cái gì?" Thính Thông cúi đầu, "Nói, thì người sẽ buông sư phụ sao? Người sẽ làm người sao?... Trong lòng người, không phải đã quyết định từ sớm sao..."

Hồ Ly càng cảm thấy khó chịu, trong ngực thất lại thất lại, mơ hồ thấy đau.

"Ta nghe không hiểu..." Nó nhẹ nhàng oán hận.

Thính Thông xoay người lại, nhìn nó, "Ta nói... Ta thích người..."

Hồ Ly sững sốt, ngơ ngác nhìn hắn, "... Người... Người là người..." Rất lâu, nó nói.

Thính Thông không nói gì, chỉ là đưa tay, lấy ngọc bội trong ngực ra, đưa cho nó. "Cái này trả lại cho người..."

Hồ Ly ngây ngốc nhận lấy, trên ngọc bội còn lưu lại chút âm áp của cơ thể.

"Ta thật ngốc..." Hắn mở miệng cười, cúi đầu nói với chính mình một câu, sau đó, đầu cũng không quay lại bước đi.

Rừng trúc chỉ còn lại Hồ Ly, nó cầm khối ngọc bội, run sợ một hồi mới đi về ao.

Chúng yêu nhìn thấy nó đi đến một bên, cầm lấy bao hạt dẻ rang đường, không ăn, ôm rồi ngồi xuống, nắm ngọc bội ngây ngốc.

"Xong rồi..." Cá Chép nho nhỏ mở miệng, "Như thế mà không khóc không náo..."

"Không khóc không náo không phải rất tốt sao?" Ly không hiểu.

"Không tốt!" Chúng yêu đồng thanh nói.

"Làm sao bây giờ?" Cá Chuối đột nhiên nghĩ ra, "Lão Niêm, người ra nói cái gì đi, an ủi nó một chút."

Cá Nheo lại hít một hơi. "Nhóc con, vô ích thôi, trong lúc này cứ để cho nó yên tĩnh."

Ly có chút tự trách ôm móng vuốt, "Cũng tại ta nói lung tung."

"A a, nói đến nói lung tung, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!! Vô lương tâm!!!"

= =#

...

Một đêm đó, Hồ Ly cứ như thế ngồi ở bờ ao. Ánh trăng chậm rãi lên cao, lại chậm rãi hạ xuống... Thời gian của nó, chỉ còn lại ba ngày...

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Rốt cục, Cá Chuối và Cá Chép nổi lên dững khí, nói với Hồ Ly đã ngồi tại bờ ao suốt cả ngày: "Hồ Ly?"

Hồ Ly không phản ứng.

"Hồ Ly, chúng ta cùng lăn lộn được không?" Cá Chuối hóa ra hình người, lăn một vòng trên thảm cỏ.

"Đứng đứng ~" Cá Chép cũng hóa ra hình người cùng Cá Chuối lăn.

Hồ Ly vẫn không có phản ứng.

Cá Chuối và Cá Chép nhìn nhau một cái, thờ dài.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa thanh thúy từ xa vang g đến gần, tuần mã màu đỏ nháy mắt xuất hiện trong tầm mắt của chúng yêu.

"Tốt quá." m Minh ngồi trên lưng ngựa tán thưởng một câu, xoay người xuống dưới.

"Các người ở đây hết hả? Tốt rồi, ta bảo đầu bếp trong nhà làm bánh bao xanh, có muốn thử một chút hay không?" m Minh cười, đưa ra một đám bánh gói trong lá sen.

"Oa ~ Hồ Ly ~ là bánh bao xanh ~" Cá Chuối và Cá Chép lập tức khoa trương hô to.

Hồ Ly vẫn như trước không phản ứng.

"Nguy rồi! Hồ ly không ăn bánh bao xanh! Thế giới sắp diệt rồi!!!" Cá Chuối và Cá Chép ôm nhau khóc lớn.

Tôm Sông hóa thành hình người xông lên bờ, một cước đá văng chúng nó ra.

"Hồ Ly, đừng chấp đám cá đầu óc tầm thường!" Tôm Sông cười, đem bánh bao xanh đưa cho Hồ Ly.

"Sao thế?" m Minh nhìn thấy hành động cổ quái của chúng yêu, không hiểu liền hỏi.

Cá Chuối kích động mê toi kể lại tất cả góc ngách ngọn nguồn câu chuyện.

m Minh không khỏi cười, hấn cúi người, nhìn Hồ Ly. "Cái này có gì khó, cứ chọn điều làm mình cảm thấy vui vẻ nhất thôi."

"Vui vẻ?" Hồ Ly đột nhiên có phản ứng, ngẩng đầu nhìn m Minh.

"Đúng. Nếu là cảm thấy làm tiên vui vẻ, thì làm tiên. Nếu làm người tự tại, thì chọn làm người. Người làm yêu tình lâu như vậy, biết nhiều như vậy, người cảm thấy làm gì thì vui vẻ?"

Hồ Ly nghĩ nghĩ, "Lúc làm yêu tình là vui vẻ nhất..."

Chúng yêu không còn lời nào.

m Minh ngồi xuống đất, "Ta trước kia cũng cảm thấy, cứ giữ nguyên tình trạng thế này là tốt nhất. Không cần lựa chọn, cũng có thể sống được như vậy... nhưng mà, có lẽ là ta chỉ đang chờ một cơ hội mà mình không thể không lựa chọn. Người thì sao? Hồ Ly?"

Hồ Ly ôm chặt gói hạt dẻ trong ngực, trầm mặc một hồi. Một cơ hội không thể không lựa chọn... là muốn chọn nỗi thương nhớ mỗi một của nó suốt

ngàn năm, hay là sự ảm áp dịu dàng nó đang có bây giờ. Nó đột nhiên đứng dậy, vội vã chạy đi.

"Thế có nghĩa là sao?" Cá Chuối mở to hai mắt, không hiểu.

m Minh cười cười, "Ngươi không nghĩ rằng, có đôi khi, do dự cũng chứng tỏ là trong lòng đã có quyết định, nhưng chỉ là sợ hãi hay sao?"

"Không hiểu!" Cá Chuối và Cá Chép đồng thời lắc đầu.

"Không cần hiểu là tốt nhất ..." m Minh vẫn cười như cũ.

"Hừ, ít đến đây nói vớ vẩn đi!" Tôm Sông khinh thường.

"Ta không có nói vớ vẩn." m Minh vô tội mở miệng, "Một ngày nào đó, chúng ta cũng phải chọn..."

"Ta thì không sao cả, chỉ cần có bánh đậu và buồn chuyện là tốt rồi." Cá Chép nghiêm túc nói.

"Ta không sao cả, chỉ cần cùng Cá Chép ở cùng một chỗ là được rồi." Cá Chuối cũng nghiêm túc nói.

"Ta dù sao cũng muốn làm tiên, sau đó đi ra biển khơi!" Tôm Sông nghiêm túc nói.

"Ta vốn chính là tiên rồi, dù sao có thể chạy là được." Kỳ Ký cũng nghiêm túc nói.

Cá Nheo nổi lên, thờ dãi, "Ta đã tuổi này rồi, không chọn cũng không sao..."

m Minh lặng lẽ cười, "Cho nên ta mới cảm thấy, quen biết các ngươi thật tốt..."

Một khắc này, Tôm Sông đột nhiên nhận thấy nụ cười tươi tắn đó có chút gì đó rất sâu xa. Trong phút chốc, khiến nó có cảm giác xúc động muốn hỏi. Hắn muốn chọn lựa cái gì, vì sao lại muốn chọn...

Giọng nói của Cá Nheo vẫn có vẻ nhớ lại, "A a, nói đến quen biết thật tốt, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

...

Khi Hồ Ly chạy đến trên núi, vừa đúng lúc cơn mưa bóng mây đổ xuống. Một giọt nước mưa lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, thiên địa như tan chảy thành một mảnh mỏng lung rục rờ.

Đạo quan, vẫn không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn giống như ngàn năm trước, khi nó lần đầu tiên nhìn thấy mà ngưỡng mộ. Nó nhìn nhìn kết giới trước cửa, đi đường vòng, biến thành hình dáng tiểu Hồ Ly, chui qua lỗ chó trên vách tường. Nó chưa từng thật sự đi vào ngôi đạo quán này, nơi nó biết, chỉ có một chỗ: nhà bếp.

Xông vào trong nhà bếp, nó ngó cũng không thèm ngó liềm ngâm một bao thức ăn, sau đó, tông cửa xông ra. Nháy mắt, tất cả chuông gió trong quán vang lên. Tiếng chuông, quanh quẩn vang lên trong núi rừng ẩm ướt.

Nó đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, nó ngâm bao thức ăn, nhảy xuyên qua những bụi cây. Cho đến khi, một âm thanh quen thuộc quá lớn, "Đứng lại!"

Nó dừng bước, ngoan ngoãn quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên bị nước mưa làm ướt nhẹp.

"Trả cho ta." Thính Thông duỗi tay ra, tránh khỏi ánh mắt của nó, nói.

Hồ Ly đưa ra một miếng Băng Ngọc. "Dùng cái này đổi được không?"

Thính Thông hơi sững sờ, nhú mày, "Ta đã nói rồi, thứ này rất quý..."

Hồ Ly đặt thức ăn và ngọc thạch xuống, nhìn hắn, "Vây, đổi cái khác."

"Đạo quan của chúng ta không có thứ gì đáng giá như vậy."

"Nếu như..." Hồ Ly nhìn cái miếng ngọc không hiểu vì sao lại quý giá, chần chờ mở miệng, "Ngươi tìm thấy một nơi non xanh nước biếc, ta mỗi ngày đều tới tắm thứ gì đó, thì khối ngọc thạch này có đủ hay không?"

Thính Thông đột nhiên không biết mình đã nghe thấy cái gì, hắn ngo ngáy nhìn Hồ Ly đang từ từ hóa thân thành thiếu nữ.

"... Ta quyết định làm người." Hồ Ly chậm rãi nói, "Cho nên, khả năng cũng không đủ pháp lực để chạy trốn. Ta mà trộm, ngươi không báo quan, có được không?"

"Đàn. Ở nơi như vậy, làm thế nào mà có quan phủ..." Thính Thông cười, dưới cơn mưa thu, cảnh tượng trước mắt trở nên hơi mờ ảo. Hắn mở miệng, ảm áp nói.

"Đúng vậy..." Hồ Ly chớp mắt mấy cái, "Nơi như vậy, sẽ không có quan phủ..."

"Cho nên, không cần miếng ngọc thạch này, ngươi mỗi ngày đến trộm cũng không sao." Thính Thông bước đến, giọng nói vẫn rất ảm áp.

Khoảnh khắc này, Hồ Ly không biết là nên khóc hay nên cười. Nếu như làm tiên, thì sẽ quên mất những cảm giác này, như vậy, nó chỉ biết chọn lựa làm người.

Thính Thông duỗi tay, "Đem mấy thứ kia trả cho ta."

Hồ Ly lập tức nhặt túi đồ ăn trên mặt, đặt vào lòng bàn tay hắn.

"Thứ khác?"

Hồ Ly nghĩ nghĩ, "Ngươi không phải nói, không cần ngọc thạch sao?"

Thính Thông nhíu mày, "Đúng, trộm cái gì để ăn thì không cần. Ta đang hỏi tiền hạt dẻ trước kia ngươi nói!"

Hồ Ly cũng nhíu mày, "Không phải chính ngươi trả lại cho ta sao?!"

Thính Thông bước đến gần thêm một bước, "Hồi hận có được hay không?"

Hồ Ly cũng bước đến gần thêm một bước, "Ra vậy!"

Thính Thông tự dung đồ mắt, tránh ánh mắt của nó, "Đưa ta..."

Hồ Ly cắn răng một cái, cầm lấy miếng ngọc thạch, hóa thành hồ thân, xông vào trong rừng cây.

"Ngươi!" Thính Thông cũng cắn răng một cái, "Ngươi đứng lại cho ta!!! Hồ Ly chết! Đem thứ kia trả cho ta!"

Hồ Ly ngậm ngọc thạch, vừa chạy vừa kêu, "Không đây!"

Thính Thông rút phù chú trong ngực ra, ném tới, "Bảo ngươi đứng lại!"

Hồ Ly nhẹ nhàng tránh đi, mưa thu rơi trên người, lạnh lạnh, nhưng lồng ngực lại vô cùng ảm áp. Nó đột nhiên hiểu ra, thì ra nó đợi mấy ngàn năm, chỉ là đợi có một người nói với nó, là ở một nơi sơn minh thủy tú, hắn sẽ chờ nó...

Một ngày này, tiếng chuông gió trong đạo quan đình đang khắp ngọn núi, hòa cùng cơn mưa thu, vang thật xa...

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hôm đó, ngay khi trời vừa sáng. Hồ Ly tỉnh thần sáng khoái tuyên bố: "Các đồng chí, ta sẽ đi làm người! Xin cả nhà cho ta một tràng pháo tay!"

Chúng yêu lập tức vỗ vẫy, đập càng, đập móng...

"Ừ~~" Hồ Ly thỏa mãn gật đầu, "Ta đi đây, lần sau khi các ngươi nhìn thấy ta, ta sẽ là người~~"

"Ngươi muốn đi đâu?" Con Cua hỏi.

"Trở về chỗ tu luyện cũ, tọa hóa nhân thân." Hồ Ly sờ sờ chiếc móng vuốt trên bàn chân xù lông của mình, thờ dài nói, "Sau này không thể gặp được ngươi nữa rồi, tiểu móng móng à, ta sẽ nhớ ngươi!"

"Chúng ta cũng sẽ nhớ ngươi, tiểu móng móng." Chúng yêu cũng thờ dài, nói.

Hồ Ly xòe bộ móng bén nhọn của mình ra, "Cho xem bộ móng vuốt xinh đẹp mà sắc bén của ta lần cuối!"

"Ồ, đây chính là 'Lượng móng' trong truyền thuyết..." Cá Nheo nói.

"Chỉ mới nghe qua 'Lượng kiếm' với 'Lượng giáp'..." Cá Chuối và Cá Chép trầm miêng một lời nói.

Hồ Ly liếc mắt một cái lườm bọn họ, tâm tình vẫn khoái trá như cũ, "A a ~ cả nhà chờ tin tốt của ta nha ~88~" nói xong, nó liền tung tăng chạy đi.

"Các người nói xem, Hồ Ly tại sao lại vui vẻ quyết định làm người như vậy? Con của hiếu kỳ hỏi.

"Rất rõ ràng, cuối cùng nó đã buông tha cho Quý Du đại sư." Tôm Sông gật đầu.

"Thật kỳ quái, rõ ràng trước kia nó vẫn nói thích, mới thế mà đã buông tha sao?" Ly mờ mịt mở miệng.

"Chuyện thích này rất phức tạp. Có những lúc, người cho rằng chính mình thích, thật ra không phải là thích nhất, người cho rằng chính mình chán ghét, ngược lại là rất dễ trong lòng..." Cá Chép thở dài, thần bí mở miệng.

Cá Chuối ở một bên giải thích, "Cả nhà yên tâm, nó không điên. Chỉ là từ sau khi bị Cẩm Lý MM đá, liền rất thích nghiên cứu mấy thứ linh tinh. Không sao không sao..."

Thế là, chúng yêu coi thường Cá Chép.

"Chán ghét, ngược lại rất dễ trong lòng?" Con Cua đột nhiên phát hiện ra cái gì, "Như vậy, thì ra, Hà Từ thích m Minh ca ca à?"

Tôm Sông từ tảng đá bên cạnh ao ngã thẳng xuống ao. "Bàng Bàng chết tiệt, không được nói lung tung!!!" Nó thò đầu ra, nổi giận.

Con Cua rút vào một góc, ngậm miệng lại.

"Nhắc mới nói, Hà Từ tại sao người lại chán ghét m Minh vậy? Hắn rất tốt mà." Ly không biết sống chết mở miệng.

Chúng yêu nhao nhao hòa vào. "Đúng đúng. Phải có lý do gì chứ?"

"Ghét một người cần có lý do sao?" Tôm Sông một lần nữa bò lên tảng đá.

"Không cần sao?"

"Cần sao?"

"Không cần sao?"

"Cần sao?"

...

"Chúng ta chỉ nghiên cứu thảo luận một chút thôi, làm gì phải nghiêm túc như vậy chứ?" Chúng yêu chán nản nói ra một câu cuối cùng, "Không cần sao?"

Tôm Sông tròn mắt, tự mình suy nghĩ cẩn thận. Đúng thật, nó vì sao lại ghét m Minh nhỉ? Hắn rõ ràng có mang đồ ăn đến, còn mua cho mình Sơn Hải Kinh, thái độ cũng rất tốt, vì sao nhỉ?

Đang lúc nghĩ ngợi, đương sự đã tới rồi.

Tôm Sông cảm thấy bộ dáng hắn ở trên lưng ngựa rất tiêu sái, còn có một loại bá khí không thể tả nổi. Vừa nghĩ tới đó, ngay tức khắc nó muốn đá văng cái ý nghĩ đáng sợ này đi.

"Sớm." m Minh xuống ngựa, cười chào hỏi.

"m Minh công tử, hôm nay đến rất sớm a." Cá Nheo cũng chào hỏi.

"Ừ." m Minh cười, lấy ra bọc giấy, "Bánh đậu không?"

Cá Chuối và Cá Chép lập tức hóa thành người, xông lên bờ. Ôm lấy cái bọc giấy.

Con Cua không cam lòng lạc hậu, cũng nhảy lên.

Ly không biết rõ vì cái gì muốn nhảy, nhưng mà là nhảy về.

Cá Nheo chậm rì rì đi qua, cười tít mắt nhìn.

Tôm Sông liếc mắt lườm mọi người một cái, không nói chuyện.

"Hắc Tử, ăn ngon quá ~ ăn xong chúng ta đi đến ao bên cạnh nghe buồn chuyện~" Cá Chép vừa ăn vừa nói.

"Ừ~" Cá Chuối vừa ăn vừa ủng hộ.

"Ta cũng muốn ăn, còn phải đi học." Con Cua nhét cái bánh vào trong miệng, hàm hồ nói.

"Ta... Ta hôm nay đi tìm Giao Long sớm một chút." Ly cầm bánh, nghĩ nghĩ, nói.

"Ồ, hôm nay ta muốn đi bãi phòng Bàn Long một chút." Cá Nheo gật đầu. Sau đó, nói với Kỳ Kỳ, "Ngươi muốn đi nhìn một chút hay không?"

Kỳ Kỳ chớp mắt mấy cái, gật đầu.

...

Thế là, sau hồi gió cuốn mây tan. Ở ao chỉ còn lại Tô Sông, trên bờ chỉ còn lại m Minh.

"..." Tô Sông nhìn hấn, không nói.

"Hạ cô nương, thật xin lỗi, không còn gì hết." m Minh cười cười.

"Không cần, ta không thích đồ ngọt." Tô Sông nghiêm túc đáp.

m Minh nhìn nhìn bốn phía, "Đột nhiên, thật an tĩnh..." Hấn cười, lẳng lặng nói.

"An tĩnh không được sao." Tô Sông vẫn nghiêm túc đáp.

"Hạ cô nương, vì sao ta lại cảm thấy cô rất chán ghét ta?" m Minh trầm mặc một hồi, hỏi, "Ta đã làm cái gì khiến cô không vui sao?"

"Không. Ngươi quá đa tâm rồi." Tô Sông tiếp tục nghiêm túc đáp.

m Minh đành phải thở dài. "Đúng rồi, Hạ cô nương, Hồ Ly đâu?" Hấn chuyển đề tài.

"Nghe lời ngươi nói, bây giờ chạy đi làm người." Tô sông như trước nghiêm túc đáp.

"Ồ?" m Minh cười, "Thực tốt." Hấn lại nghĩ nghĩ, hỏi, "Hạ cô nương, sau này muốn làm gì?"

"Làm gì cũng được, nhưng mà không làm người." Tô Sông càng thêm nghiêm túc đáp.

"Vì sao?" m Minh tò vè cười, nhưng giọng nói lại pha chút mất mát.

"Tuổi thọ của con người ngắn như vậy, lại còn dễ sinh bệnh, một lần không cẩn thận là chết. Còn đàn như vậy. Muốn có tiền thì cả ngày lừa lừa gạt gạt, muốn có quyền thì cả ngày giết tới giết lui, quá nhiều thứ đáng ghét." Tô Sông không tiếp tục nghiêm túc, mà là hơi mỉa mai đáp.

"Đúng nhỉ..." m Minh nghe xong, mắt hơi hạ xuống, thở dài một hơi.

"Nhưng mà, có rất nhiều yêu tinh muốn làm người. Không biết suy nghĩ chút nào, không có chí khí!" Tô Sông nói hăng say, không chú ý đến biểu hiện của m Minh.

"Cho nên, cô không muốn làm?"

"Đương nhiên. Ta muốn tu luyện thành tiên, tự do tự tại, có thể đi khắp nơi trên thế giới~" Tô Sông nghiêm túc đáp.

"Bây giờ không đi được sao?"

"Không được. Ta là Tô Sông, cho dù là yêu tinh, nhưng rồi nước lâu cũng sẽ chết." Tô Sông phát phát cái kẹp, "Ta muốn đi ra biển khơi, cho nên không thể ở lại vào nước ngọt."

"Ra vậy..." m Minh gật gật đầu.

"Ngươi thì sao? Xem ngươi có vẻ không muốn làm người, sao không đi tu tiên?" Nói xong lý tưởng, Tô Sông tâm tình không tệ hỏi han.

"Ta không muốn làm tiên." m Minh cười.

"Vậy ngươi muốn làm cái gì?"

"Không muốn làm cái gì." m Minh nằm trên thảm cỏ, "Ta chỉ là, muốn cả đời có thể như vậy, nằm ở trên thảm cỏ, nhìn trời xanh mây trắng, cái gì cũng không làm, hẳn là rất tốt..."

"Không có chí khí!" Tôm Sông lần đầu tiên khinh bỉ hẳn.

"Đúng nhỉ, thật có chút không chí khí..." m Minh miễn cưỡng mở miệng, "Nhưng mà... Ai quy định là nam nhân thì nhất định phải có chí khí? Muốn sống như vậy, là sai sao..."

Tôm Sông bị hỏi đến ngơ ngời. Đúng thật, đa phần yêu tinh trong ao chính là sống không chí khí như vậy. Có gì sai sao?

"A a, tùy tiện nói thôi ~" m Minh mở miệng, "Ta biết rõ mình không thể cứ như vậy cả đời, cho nên, có chút hâm mộ các ngươi..."

"Có cái gì đáng hâm mộ. Ngươi không biết tu luyện khổ thế nào đâu!" Tôm Sông nói lại hẳn.

"Nếu vậy." m Minh đột nhiên dùng một giọng nói rất nghiêm túc, hỏi, "Hạ cô nương... Nếu có một ngày ta không đến nữa, nàng có nhớ ta hay không?"

Tôm Sông bị hỏi đến nỗi hoang mang. "Cái gì là có một ngày ngươi không đến nữa, thế là ý gì?" Nó không vui hỏi.

"Chỉ là tiện miệng hỏi thôi." m Minh cười lên, "Nàng sẽ nhớ sao?"

Tôm Sông đột nhiên cảm thấy trong lòng có nơi nào đó rung động một chút, giống như lần cùng người ta đấu pháp bị lôi điện đánh trúng. Nó nổi giận, nói, "Ngươi có ý gì! Ta tuy là yêu tinh, nhưng trí nhớ cũng không kém như vậy!"

m Minh ngồi dậy, nhìn nó cười, "Có câu nói này là đủ rồi." Hắn hít thật sâu rồi thở dài, mở miệng, "Hạ cô nương, ta cam đoan rằng, ta không phải như nàng nghĩ, không chí khí ~"

Nhìn hắn cười, Tôm Sông lại càng hoang mang. Mãi đến khi, m Minh nói hẹn gặp lại, đi vào rừng trúc, không còn nhìn thấy nữa, nó vẫn cứ ngây ngốc ở trên tảng đá.

Rất lâu sau, nó dờ dẫm mở miệng, "Có ai tới nói lạc đề để ta khôi phục lại không?"

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Mãi đến đêm, chúng yêu đều trở về hồ nước, lại nhìn thấy Tôm Sông ngây ngốc ở trên tảng đá, không hề động đậy.

"Hà Tử? Ngươi thế nào rồi?" Ly đi đến, hỏi thăm.

Tôm Sông cứng ngắc đáp, "Không... Chỉ là dờ người ra một chút..."

Cá Nheo thấy thế, than thở một hơi, "Nói đến dờ người ra, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

=#

Cá Nheo về mặt vô tội, "Ta không có, ta không có! Ta đang muốn nói là, đã từng có một nữ nhân chờ trượng phu chờ đến dờ cả người, sau đó liền biến thành một tảng đá, gọi là hòn vọng phu..."

Tôm Sông gần như biến thành hình người trong nháy mắt, dẫm nát cá Nheo dưới chân!

Cá Chuối và Cá Chép xông lên giữ chặt nó, "Không nên xúc động!!! Hà Tử!!!"

Tôm Sông hung tợn trừng Cá Nheo.

Ngay lúc hiện trường đang hỗn loạn, một con tuần mã màu kim hồng như điện loáng cái phóng đến.

Kỳ Ký thở phì phò, nói: "Chủ nhân hần..."

"Hần thế nào?" Tôm Sông khinh thường hỏi.

Kỳ Ký nhìn nhìn chúng yêu, "Phụ thân của chủ nhân không biết nghe ai nói bậy, tin là chủ nhân làm bạn với yêu ma, nên đã cho mời đạo sĩ đến bắt yêu cho chủ nhân! "

"Hả? Bị phát hiện rồi!!!" Cá Chuối và Cá Chép kinh ngạc.

"Không phải ta, ta chưa từng đến nhà của m Minh ca ca gia." Con Cua thành thật đáp.

"Ta không phải yêu, chắc không liên quan gì đến ta chứ?" Ly vô tội ôm móng vuốt.

Cá Nheo thở dài, "Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, cái này rõ ràng là có người muốn hãm hại hần mà ~ "

"Vậy chúng ta làm thế nào?" Con Cua hỏi.

"Chuyện này rất khó nói, chúng ta không nên xen vào là tốt nhất." Cá Nheo vừa nói vừa nhìn biểu hiện của Tôm Sông.

Tôm Sông liếc mắt trừng nó một cái, "Bình thường uống rượu của người ta, vào lúc này, lại không nghĩa khí như vậy!"

Cá Nheo sờ sờ râu, "Haiz, vấn đề không phải là nghĩa khí. Hần là người, chúng ta là yêu..."

Tôm Sông một cước gạt ngã nó, xoay người lên lưng ngựa. "Đi thôi, ta đến xem sao!"

Tuần mã đi xa. Chúng yêu vạn phần thông cảm nhìn Cá Nheo lưng còn in dấu chân.

Cá Nheo cố gắng đứng lên, than thở, "Đầu năm nay, làm người tốt phải trả giá nhiều thật..."

"Hả? Làm người tốt? Ai làm người tốt?" Ly mờ mịt.

"Đứng đứng, người đứng là không nói nghĩa khí, không giúp m Minh ca ca." Con Cua chính nghĩa chỉ trích.

"Lão Nheo, người thực là, còn không trọng tình nghĩa bằng Hà Tử." Cá Chuối và Cá Chép nhìn hần, nói.

Cá Nheo không đáp, nghĩ nghĩ xong, liền nói, "A a, nói đến trọng tình nghĩa, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Tôm Sông lúc này mới biết là tốc độ của Kỳ Ký thật quá nhanh, chỉ thoáng chớp mắt, nó đã đến chỗ biệt viện có miệng giếng kia.

"Ồ ngay bên cạnh, ta không tiện đi vào." Kỳ Ký mở miệng, nói.

Tôm Sông xuống ngựa, thi triển chú pháp, rồi mới đi vào một đường thông đến viện. Nơi đó khác hẳn cái biệt viện tồi tàn kia. Đình đài lầu các, núi giả ao cá, nhìn qua đã thấy là gia đình có tiền.

Phía đại sảnh xa xa, đèn đuốc sáng trưng, một đám người tụ cùng một chỗ, lủi rủ đang nói gì đó. Tôm Sông thính lực rất tốt, đứng cạnh bờ ao liền nghe thấy mọi chuyện.

"... làm bạn với yêu ma, khó mà nên người..."

"... Ô nhục đạo đức, sỉ nhục gia tộc..."

"... Không có chí cầu tiến, mê muội mất cả ý chí..."

...

Có những lúc, Tôm Sông thực sự bội phục con người, cùng một sự việc, lại có thể dùng rất nhiều từ ngữ khác nhau để nói như vậy.

Trong đại sảnh mơ hồ có thân ảnh của đạo sĩ, Tôm Sông ngấm ngấm một chút, thi triển một pháp thuật chói mắt, xông vào.

Trong mắt mọi người, chỉ thấy một thứ to lớn kèn cồng phá cửa mà vào, nhấc lên từng trận gió lạnh. Quái vật âm hiểm cười, nói, "Cuối cùng cũng để ta tìm được, m Minh công tử, người nên ngoan ngoãn để ta ăn đi ~ "

Lời này vừa nói ra, mười người, thì hết chín người kêu lên sợ hãi, kẻ không kêu duy nhất kia thì bị dọa cho choáng váng.

Mấy tiếng kêu, không ngoài mấy câu kịch quen thuộc, "Đại sư, đại sư, có yêu quái!!!"

Tôm Sông khinh thường, nó đưa tay, kéo m Minh, bay mất.

Không thể đi đến biệt viện bên cạnh được, cũng không thể trở về ao, Tôm Sông tìm một nơi hẻo lánh thả hấn xuống.

"Hạ cô nương," m Minh trên mặt không có chút nào sợ hãi, hấn cười, chào hỏi.

Tôm Sông tròn mắt, "Ngươi là người hay sao? Ta là yêu quái mà, ta nói muốn ăn ngươi đó? Ngươi không sợ chắc?"

m Minh vẫn cười, "Ta đã từng nói, nàng muốn ăn thì cứ ăn mà."

Tôm Sông im lặng. Nó thờ dãi, rút yêu đao ra. "Rồi rồi, lưỡi cãi với ngươi quá. Để cho ta cứa mấy đao, làm giống một chút."

"Nàng còn muốn ta trở về sao?" m Minh mở miệng, ngữ khí hơi lạnh.

Tôm Sông sững sờ, "Nói thừa, ta là tới giúp ngươi chứng minh ngươi không có thông đồng làm bậy với yêu ma. Bây giờ đã không còn gì rồi chứ? Đợi chút nữa ta với mấy tên đạo sĩ kia đánh mấy chiêu rồi bỏ chạy, ngươi chỉ cần làm ra vẻ vô tội rồi trở về là được rồi."

m Minh không nói chuyện, chỉ nhìn nó.

Tôm sông lắc lắc cái đao nhỏ, "Đứng yên, đừng có cử động a, chém phải chỗ hiểm thì nguy đấy." Nói xong, nó nhấc đao chém xuống.

m Minh nhanh chóng, đưa tay, bắt lấy lưỡi đao.

"Vết thương trên tay, chưa đủ giống." Tôm Sông nhú mày, nói.

Bàn tay nắm lưỡi đao cũng không hề buông lỏng. m Minh cười, "Đã rất giống như thật..."

Tôm sông không hiểu, nó nhìn nam nhân trước mặt, không vui nói: "Ngươi có ý gì?"

Máu theo lưỡi đao từ từ chảy xuống, ánh mắt m Minh vẫn hàm chứa ý cười, "Hạ cô nương, ta muốn hỏi nàng một câu, nàng vẫn ghét con người sao?"

Tôm Sông không cần nghĩ ngợi gì liền gật đầu, "Ghét!"

"Cũng ghét lừa gạt?"

"Ừ."

"Ghét chiến tranh?"

"Không sai!"

m Minh dừng một chút, "Như vậy, nàng nhất định rất ghét ta."

Tôm Sông ngây ra một chút, "Ê? Đến cùng là ngươi định nói cái gì hả!!! Ta đã rất có nghĩa khí đến giúp ngươi, vậy mà nói cứ như ta đang nợ ngươi cái gì vậy?!"

m Minh lắc đầu, "Nàng không nợ ta." Hấn buông tay, nói, "Hạ cô nương, ngày mai ta phải đi."

Tôm Sông nhú mi, "Lần này lại là ý gì nữa?"

m Minh cười đáp, "Ta vẫn luôn do dự, có nên nghe lời cha nói hay không, đi làm chuyện có chí khí. Nhưng mà, bây giờ ta đã hiểu. Nàng có biển khơi của nàng, ta cũng nên có chỗ dành riêng cho mình..."

Tôm sông đột nhiên có một loại cảm giác rất không thoải mái, nó không hiểu tại sao người ta cứ thích úp mở như vậy, khiến người nghe không hiểu.

Từ xa, tiếng của đạo sĩ, đang đến gần.

Tôm Sông cắn răng, hô, "Vốn dĩ nên như vậy! Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời ở bờ ao hay sao!" Nó đẩy hấn ra, "Ngươi là người, ta là yêu, sau một trăm năm, ta vẫn đang ở trong ao, mà ngươi, chỉ có thể hóa thành nắm xương khô! Ngươi sớm nên có chí khí rồi!"

m Minh cúi đầu, "Một trăm năm..." Hấn cười, "Sai ở một trăm năm này sao?"

Tôm Sông quay đầu, "Ngươi tiếp tục điên đi! Ta lười quản ngươi luôn!"

Nói xong, nó vọt người rồi đi.

m thanh của đám đạo sĩ, dần dần không còn nghe thấy. Nhưng mà, trong óc nó vẫn vang lên câu hấn nói: Sai ở một trăm năm này sao...

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Yêu tinh trong ao đợi đến lúc hừng đông, vẫn không chờ được Tôm Sông về.

Cá Chuối không khỏi thờ dài, "Ôi, sự thật chỉ có một..."

Cá Chép nghiêm túc tiếp lời, "Tôm Trúng và m Minh bỏ trốn..."

Con Cua hiếu học hỏi, "Cái gì là bỏ trốn?"

Cá Chuối và Cá Chép đồng thời nghiêm túc hỏi đáp, "Bé ngoan không cần biết."

Cá Nheo thò đầu ra, "A a, nói đến bỏ trốn nhéo, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Ngay trước khi chúng yêu định tranh cãi âm ỉ, Tôm Sông lê bước chân nặng nề trở về, sau đó vọt vào ao, thu thập tất cả tiền của mình, chạy ra khỏi ao.

"Lấy hết tiền của?" Cá Chuối kinh ngạc.

"Cứ chi vội vàng?" Cá Chép cũng kinh ngạc.

"Chẳng lẽ..." Hai con cá đồng thời kêu lên, "Thật sự muốn bỏ trốn?!"

Tôm Sông đưa ánh mắt sắc bén chém sang, Cá Chép và Cá Chuối lập tức phòng thủ, nhưng lại không thấy quyền cước phóng đến.

Tôm Sông hung tợn nói: "Bỏ trốn cái đầu nguoi! Ta đi đến hồ lớn cần quét! TMD, bực mình!" Nói xong, nó mang theo một thân sát khí, đi thẳng đến hồ lớn.

"Bàn Long gia gia thật đáng thương..." Con Cua cắn cái kẹp, đồng tình nói.

"Ta cũng muốn đi." Ly ôm móng vuốt, nhẹ giọng tự nói.

"Bạch si, đi cùng là chết chắc đấy!" Cá Chuối và Cá Chép lớn tiếng ngăn cản.

"Vì sao?" Ly chớp đôi mắt vô tội, hỏi.

Cá Chép làm dáng vẻ trầm tư, nói, "Nữ nhân sau khi bị kích thích, sẽ làm mọi việc để trút giận, cực kỳ tàn bạo, cho nên, chúng ta mới nói, thà đắc tội tiểu nhân, chứ đừng đắc tội nữ nhân...."

Cá Chuối ở một bên giải thích, "Cả nhà yên tâm, nó không điên. Chỉ là từ sau khi bị Cẩm Lý MM đá, liền rất thích nghiên cứu mấy thứ linh tinh này. Không sao đâu không sao..."

Thế là, chúng yêu như trước coi thường Cá Chép.

"Các nguoi nói coi, vì sao Hà Tử lại ghét m Minh ca ca như vậy?" Con Cua hỏi.

Cá Chuối và Cá Chép nhìn nhau, "Ồ... Chúng ta cảm thấy nó ghét tất cả con người."

"Đúng, Hà Tử chỉ thích mỗi biển khơi." Ly nghĩ thầm.

"Đó không phải vấn đề mấu chốt!" Cá Chép thờ dài.

"Nhưng mà, Hà Từ vì sao lại thích biển khơi nhỉ?" Con Cua hiếu kỳ nói.

Chúng yêu cùng nhau lắc đầu, sau đó cùng nhau nhìn về phía Cá Nheo.

Cá Nheo nhàn nhã mở miệng, "Cuối cùng cũng muốn nghe ta nói ~ a a ~ chính là, rất lâu trước kia vào một mùa thu, Hà Bá... chính là thủy thần ở sông lớn ấy, cả nhà đã từng nghe chứ?... hần ta, dạo chơi qua nơi này, đúng lúc gặp Từ Hà vừa mới tu luyện thành."

"Oa, là chuyện tình xưa!" Cá Chuối hai mắt tỏa sáng.

Cá Nheo liếc mắt nhìn nó một cái, "Xin lỗi, để cho người thất vọng rồi, không phải... Sau đó nhé, Hà Bá quen với nó, kể nó nghe về biển khơi mà mình đã từng đi qua. Nói cái gì mà "Nhìn về cuối trời không thấy điểm cuối", "không thể đi hết". Hà Từ lúc ấy còn nhỏ tuổi, liền nói một câu: ta chưa có thấy biển khơi, không hiểu nổi người đang nói cái gì. Hà Bá dạy nó rằng: Đối với ếch trong giếng không thể đàm luận việc biển cả, vì tầm mắt nó quá nhỏ hẹp. Đối với côn trùng mùa hè không thể đàm luận về chuyện băng tuyết, vì tầm mắt nó bị hạn chế. Đối với học trò kiến thức nông cạn không thể đàm luận đạo lý lớn lao, bởi vì tầm mắt của nó bị bó buộc...."

Cá Chuối nổi giận, "Hừ, tuy rằng nghe không hiểu, nhưng nhất định là mắng chửi người ta!"

Cá Chép cũng nổi giận, "Không sai không sai! Chưa thấy biển có gì phải bẽ mặt, Hà Bá cái gì, lại dám mắng người ta!"

Con Cua nổi giận theo, "Ghe tòm! Thầy giáo nói không thể sử dụng chiến tranh lạnh!"

Ly nổi giận theo chúng nó, "Thế mà còn dám dùng lời văn vẻ, thật quá đáng!"

Cá Nheo đồng ý gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy! Hà Từ cứ như vậy bị đá kích, từ ngày đó trở đi, nó ngày đêm khổ luyện, chỉ vì muốn đi ra biển khơi. Ai, thương, thật đáng tiếc..."

"Ai..." Chúng yêu cả lũ thờ dài.

"Thực ra nhé, Hà Từ cũng quá cố chấp ~" Cá Nheo cười, nói, "Chỉ cần sống vui vẻ, biển khơi gì đó, không đi cũng không sao cả ~ "

"Chính xác chính xác!" Cá Chuối và Cá Chép gật đầu.

"Đúng vậy, ta cũng chưa có nhìn thấy biển khơi, cũng vẫn tốt ~" con Cua vui vẻ nói.

"Ta ở trong ao là rất vui rồi ~" Ly nghĩ đến thân phận thủy quan của mình, thỏa mãn nói.

"Ô? Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Thanh Oa không ra khỏi miệng giếng?" Cá Chuối đột nhiên nói.

Cá Nheo đi qua, vỗ vỗ nó vai, "Chúc mừng người, người đã ngộ đạo!"

"Nga ~" Cá Chuối kích động không thôi.

"Chúc mừng người, Hắc Từ!" Cá Chép đi qua, cảm động nói.

Cá Chuối lệ nóng doanh tràng, "Ta quá kích động! Cảm ơn cả nhà, cảm ơn! Ta có thể có thành tựu ngày hôm nay, đầu tiên là muốn cảm ơn Lão Niêm người phụ trách nói lạc đề, cũng nhờ người dẫn dắt ta. Ta còn muốn cảm ơn người luôn ủng hộ ta là Bàng Bàng và Bạch Si, không có các người ta sẽ không có tất cả những điều hiện tại. Sau cùng, quan trọng nhất, ta muốn cảm ơn Lý Từ rất rất thân yêu của ta, không có người, ta chẳng có gì hết! Lý Từ ~ ~ "

"Hắc từ ~ ~" Cá Chép cũng lệ nóng doanh tràng.

"Lý Từ!"

"Hắc Từ!"

"Lý Từ!"

...

Cá Nheo khoe miệng co rúm một chút, xoay người, "Cứ để cho bọn nó cảm động, chúng ta tiếp tục."

Đột nhiên, biểu tình nó biến đổi, "Thôi, không nên lạc nữa, ta có chút việc, phải đi một chút ~" nói xong, nó hóa ra hình người, lên bờ rồi đi.

Cá Chuối và Cá Chép có chút không hiểu, con Cua và Ly cũng có chút không hiểu.

"Hắc từ, không cần quan tâm, chúng ta tiếp tục!" Cá Chép mở miệng, "Hắc Từ ~ ~ "

"Lý Tử~~ "

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

~~

Cá Nheo đi vào trong rừng trúc, mở miệng cười, "Đã lâu không gặp, có chuyện gì vậy?"

Trong rừng trúc, một nam tử tuổi chừng hai mươi đứng đó.

Cá nheo híp mắt, nhìn nam tử tuấn dật xuất trần, mặt mày như họa."Quả nhiên là tiên đạo, đúng là không giống nhau a."

Nam tử biểu tình trầm tĩnh, đôi con ngươi sâu thẳm như hồ nước."Quá khen." Hắc đánh giá Cá Nheo một chút , "Ngươi vẫn kiên trì dùng cái diện mạo này sao?"

Cá Nheo cười cợt, "Ha ha... Chúng ta làm yêu tinh, không nên nổi bật quá..."

Nam tử chẳng truy vấn nữa, ngược lại hỏi, "Gần đây, yêu tinh ở chỗ ngươi thật không an phận, đêm qua còn xông vào phủ tướng quân."

"Ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn thôi!" Cá Nheo lập tức giải thích.

"Lần trước, ngươi cũng nói như vậy." Nam tử giọng nói vẫn bình tĩnh, "Tuy ta và ngươi quen biết, nhưng ba lần bốn lượt thì đúng là khó nói."

Cá Nheo cười làm lành, "Đã biết đã biết."

Nam tử khẽ thở dài, nói: "Nếu đã biết thì tốt rồi. Bảo chúng nó đừng có qua lại với con người nữa, miễn sinh rắc rối."

"Được..." Cá Nheo đáp ứng, bất ngờ có người chạy vào trong rừng.

Vừa trông thấy bọn họ, kẻ đến cả kinh. Lập tức cúi đầu, cung kính mở miệng: "Sư phụ..."

Nam tử sắc mặt vẫn bình tĩnh."Thính Thông, giờ này, ngươi không ở trong quan tu luyện, đến nơi này làm cái gì?"

Thính Thông lập tức giải thích, "Đón cúi ạ, thư sư phụ."

Nam tử đi đến, nhặt lấy lá trúc Thính Thông trên vai, "Từ khi nào lại học nói dối?"

Thính Thông không nói gì, ngo ngẩn nhìn hắc.

Nam tử thở dài, "Nếu muốn đón cúi, thì đi đi. Về sớm một chút."

Thính Thông như được đại xá, lập tức cảm ơn, chạy mất. Lúc gần đi, còn nghi ngờ liếc mắt nhìn cá Nheo một cái.

Cá Nheo cười cười với hắc, phát phát tay.

"Dạy dỗ không nghiêm, khiến ngươi chê cười rồi." Nam tử vẫn như trước dùng ngữ khí bình tĩnh nói.

"Hò ly muốn làm người..." Cá Nheo thở dài, đạo.

"Ta biết rõ." Nam tử hồi đáp.

"Ngươi..." Cá Nheo định nói cái gì, nhưng vẫn không nói ra miệng.

Nam tử trên mặt đột nhiên có một tia tiếu ý, tựa như một hồ nước sâu an tĩnh đột nhiên nổi lên gợn sóng. Hắc mở miệng, nói: "Đôi khi ta tự hỏi, nếu như làm theo lời ngươi, có phải hôm nay sẽ không thế này?"

Cá Nheo thở dài, "Con người luôn nghĩ như vậy."

"Đúng a..." Nam tử vẫn mỉm cười, "Ta còn cho rằng khi tu luyện thành tiên, thì sẽ không còn những ý nghĩ như vậy."

Cá Nheo nhìn hắc, trầm mặc.

"Nhưng mà, như vậy cũng tốt." Nụ cười của nam tử trôi đi, biểu tình lại trầm tĩnh như nước, "Nàng đã chờ quá lâu..."

Cá Nheo cười, "Không hổ là tiên đạo."

Nam tử khẽ gật đầu, "Ta đi."

Cá nheo đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng, "Quý du đại sư, đã là tiên đạo, sẽ không để ý chuyện nhỏ chứ?"

Nam tử dừng bước, "Ngươi nói xem"

Cá Nheo cười gian tà, "A a, nói đến chuyện nhỏ, ta đã từng..."

"Lão Niêm, ngươi vẫn thích nói lạc đề..."

"Hô, ngươi vẫn còn nhớ!!! Nói đến lạc đề, ta đã từng..."

"Rồi... Không cần nói lạc đề..."

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hôm nay là một ngày hỗn loạn. Ví dụ như, Tôm Sông bị kích thích, lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm đi đến hồ lớn sát phạt. Ví dụ như, Cá Nheo có một cảm giác kỳ quái, biến thành hình người đi một lúc mới trở về. Ví dụ như, Thính Thông chạy tới ao, cực kỳ hoảng sợ nói là nhìn thấy Quý Du ở trong rừng trúc. Lại nói ví dụ như, gần giữa trưa, Hồ Ly đến.

Hình người của Hồ Ly là một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng, "Như thế nào?" Nàng quay một vòng, cho chúng yêu bình luận.

"Ồ! Không hổ là mua bộ đồ 'Yếu điệu thực nữ' tồn mười năm đạo hạnh, quả nhiên khác với bình thường!" Cá Chép sợ hãi than.

"Ồ! Còn thêm bộ son phấn 'Đẹp như thiên tiên' tám năm đạo hạnh, quả nhiên hiệu quả kinh người!" Cá Chuối cũng sợ hãi than.

"Ừ! Tóc màu đỏ, gần đây đang thịnh hành lắm! " Con Cua mở miệng.

"Ừ!... Dù sao cũng rất được..." Ly nghĩ rất lâu, nói.

Hồ Ly nổi giận, "Các ngươi nghĩ cái gì thế!!! Ta đang hỏi các ngươi là hình người của ta trông như thế nào, cái gì mà 'Yếu điệu thực nữ', 'Đẹp như thiên tiên', thật quá đáng!!! Tuy rằng người ta tồn rất nhiều đạo hạnh mới đoạt được bộ váy này, nhưng mà, nhưng mà, cái này căn bản không phải vấn đề quan trọng hôm nay ~ còn tóc của người ta, người ta mơ ước một mái tóc đen nhánh bóng đẹp, làm sao lại đỏ như vậy ~~~~~ người ta đã rất thương tâm, các ngươi còn nói như vậy ~ chán ghét ~ "

Chúng yêu im lặng.

"Ngươi nói một câu xem, Thính Thông!" Hồ Ly quay đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Thính Thông.

Thính Thông gần như là lập tức quay mặt đi, "Ta... Ta không có..."

Hồ Ly giữ chặt hán, "Cái gì mà không có?" Nàng trừng hán, "Ta đang hỏi ngươi a, hình dáng này không vấn đề chứ? Có chỗ nào kỳ quái hay không? Như thế này ra phố có thể bị đạo sĩ tóm không.. "

"Hồ Ly... cho ta nói chen một câu, ngươi hiện tại là người, sẽ không bị đạo sĩ bắt..." Cá nheo chán nản mở miệng.

Hồ Ly ngây một chút, "Há, phải ha..." Nàng cười lên, lại phát hiện Thính Thông vẫn nghiêng mặt đi, không nhìn nàng.

"Ngươi sao vậy? Từ nãy đến giờ không thèm nhìn ta?" Hồ Ly nhìn thẳng mặt hán, bắt mắt.

Thính Thông hai gò má cháy sặc đỏ bừng, "Ta... Ta làm gì phải nhìn ngươi chứ?"

"Ngươi có ý gì!" Hồ Ly dậm chân, hô.

"Thì chính là ý đó!" Thính Thông cũng hô lên.

Chúng yêu trong ao cùng thờ dài.

"Vẫn là tiên đạo tốt hơn a..." Cá Chuối và Cá Chép trăm miệng một lời nói.

Ngay lúc Hồ Ly và Thính Thông ồn ào ầm ĩ, chim Sẻ bay tới.

"Tin đặc biệt đây Tin đặc biệt đây ~ hôm nay trên trần có náo nhiệt a ~" Chim Sẻ đậu xuống đầu Hồ Ly, nói, "Ồ, người không phải Hồ Ly sao? Quyết định làm người à, chúc mừng chúc mừng ~ "

"Cái gì mà náo nhiệt?" Ly thò đầu ra, hưng phấn hỏi.

"Hôm nay thiếu gia của tướng quân phủ phải xuất chinh, khâm sai cũng tới ~ rất đáng xem nga ~" Chim Sẻ hưng phấn đáp.

"Xuất chinh? Có chiến tranh sao?" Con Cua bò lên tảng đá, hỏi.

"Không có a, chỉ là 'Phòng thủ' thôi." Chim Sẻ đáp.

"Phòng thủ?" Chúng yêu không hiểu.

"A a, nói đến phòng thủ, ta đã từng ~" Cá Nheo lập tức nhảy vào.

"Ta biết rõ là lão Nheo không phải nói lạc đề đâu!" Cá Chuối hô.

Cá Nheo vẻ mặt cảm động, "Rốt cục cũng có kẻ hiểu ra!" Nó chùi nước mắt, giảng, "Hàng năm vào mùa thu, ngựa khỏe cò đầy, Hoàng Hà đóng băng, thời điểm này, chính là lúc tốt nhất để những bộ tộc thiểu số ở phương Bắc tiến công Trung Nguyên. Cho nên, mỗi năm đến mùa này, triều đình liền phái binh gia cố biên phòng. Cho nên, mới gọi là 'Phòng thủ' ~ "

"À ~ "

"Chúng ta cũng đi xem!" Con Cua vung cái kẹp, hô.

"Được!" Ly hưng phấn không thôi.

"Hắc Tử, lúc này, chính là lúc sắp đến mùa xuân. Bộ đồ 'Công tử quân lỵ' của ta đâu?" Cá Chép cũng kích động không thôi.

"Để ở chỗ ta! Đi, Cá Chép, đi nghênh đón mùa xuân của chúng ta!" Cá Chuối kích động đáp.

Chỉ chốc lát sau, chúng yêu hóa thành hình người, chờ xuất phát.

Cá Nheo dùng tạo hình tiêu chuẩn của một sư gia hư hỏng, gian tà cười cười, "Khụ khụ, bởi vì hôm nay rất nhiều người, để phòng lạc đường, cả nhà tay cầm tay a ~ "

Cá Chuối và Cá Chép không chút suy nghĩ liền nắm chặt tay, "Ồ!"

Ly và con Cua nắm tay, cười gât đầu, "Được."

Cá Nheo bắt lấy Chim Sẻ trên đầu Hồ Ly, giữ chặt cánh Chim Sẻ, "Ta thì như vậy."

Hồ Ly và Thính Thông nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười lên.

"Đi đi." Thính Thông đuổi tay ra, cười nói.

Hồ Ly không biết thế nào, mặt đỏ lên, do dự một hồi mới nắm lấy bàn tay ấm áp. Chỉ là, một khi đã nắm chặt, thì không muốn buông ra.

"Đi đi ~ "

Chúng yêu hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bước nhanh đi, thẳng lên trên trần.

...

~

Tôm sông vừa mới đi hồ lớn về, liền phát hiện đám yêu bên trong hồ không còn ai. Sau khi nghe ngóng mới biết, đã đi lên trên trần xem phủ tướng quân xuất chinh. Tô sông tâm tình phần nộ, không nhờ mất máu*, khó mà bình phục. Nó lập tức quơ lấy gia sản, đi thẳng đến trần.

(*ý nói nó bỏ tiền ra mua sắm)

Trên trần vô cùng náo nhiệt, đối với cái trần nhỏ này có thể thấy được khâm sai đại thần, thực là so với tết còn long trọng hơn. Nơi nơi tiếng pháo hòa cùng tiếng người, không khí tràn ngập mùi pháo không tan.

Tôm Sông phát hiện, những cửa hàng trên trần đều không buôn bán, vội vàng bỏ đi xem náo nhiệt. Tâm tình nhất thời rớt xuống đáy vực. Tiếp sau, nó liền nhìn thấy nhân vật chính bị mọi người vây quanh.

Rõ ràng là vẫn mang vẻ tươi cười, xem ra đối với cả người lẫn vật đều là bộ dáng vô hại. Nhưng mà, cảm giác khi hấn mặc chiến bào vào, lại có sự oai hùng khó tả. Đặc biệt là vẻ mặt băng lãnh sương hàn, quả thực so với Hoàng Hà đóng băng còn lợi hại hơn.

Tôm Sông nhíu mày. "Nói nửa ngày, hóa ra là con cái nhà tướng quân, hừ!" Nó chen trong đám người, lăm bằm lâu bầu.

Bên cạnh người ta đang tán thưởng con trai tướng quân là văn thao vũ lược ra sao ra sao, tuần mã là ngày đi ngàn dặm ra sao ra sao.

Tôm Sông lại cảm thấy rất kỳ quái, đám người này không có mắt hay sao, vậy mà cũng không có ai nhận ra, trong mắt hấn rất trống trải, cái gì cũng không có hay sao? Hấn đâu có thêm kiến công lập nghiệp cái gì, hấn từng nói, hấn chỉ muốn cả đời có thể như vậy, nằm trên thảm cỏ, nhìn trời xanh mây trắng, cái gì cũng không làm...

Cái gì cũng không làm, là rất không có chí khí. Nhưng mà, vì cái gì lại cảm thấy, hấn dù có không chí khí thì cũng chẳng làm sao nhỉ?

Đây quả thật là ý nghĩ rất kỳ quái. Tôm Sông chen khỏi đoàn người, lắc đầu.

"Hạ cô nương, phải không?" Có giọng nói bình tĩnh dễ nghe, ở bên cạnh nó vang lên.

Tôm Sông quay đầu, liền thấy một nam tử tuấn mỹ dị thường.

"Người là ai?" Tôm Sông hỏi.

"Ta là bằng hữu của m Minh công tử." Người đó hỏi đáp, "Đã tới rồi, vì sao lại không đến chào hỏi?"

"Ta và hấn không thân, cần gì chào hỏi!" Tôm Sông khinh thường.

"Hấn đi rồi, sau này có khả năng không trở về nữa." Nam tử bình tĩnh nói.

Tôm Sông cảm thấy trong lòng khẽ động. Cái cảm giác này, dường như liên quan đến m Minh.

"Không về thì không về, liên quan gì ta!" Tôm Sông cắn răng nói.

"Không còn gặp lại nữa, cũng không sao ư?"

Tôm Sông không biết mình vì sao lại buồn bực như vậy, nó tiếp tục nói: "Vốn dĩ không có gì tốt mà! Không ngại nói với người, ta chính là yêu tinh! Hấn là người, sớm muộn cũng có ngày chết đi! Chỉ có vài chục năm, quen chi bằng không quen! Ta muốn ra biển, không rảnh tốn thời gian với hấn!" nó cảm thấy mất mình có chút ươn ướt. Sai ở một trăm năm này... Lời hấn nói, lẳng lặng vang lên trong đầu nó.

Nam tử kia khuôn mặt vẫn bình tĩnh, thoáng vương một nét cười, "Cô nương, chính vì chỉ có vài chục năm, nếu lãng phí, mới là đáng tiếc. Biển, sẽ không thể chạy đi được, không phải sao?"

Tôm sông đột nhiên sùng sốt. Biển sẽ không chạy đi được, nhưng mà, hấn thì sẽ già, sẽ chết. Một ngày nào đó, sẽ không còn được gặp.

"Ta... Ta không thèm! Chỉ được vài chục năm này, lại phải cô đơn thống khổ suốt mấy trăm năm, ta không ngốc như vậy! Ngay từ đầu, không quen biết, là tốt nhất!" Tôm Sông dứt lời im lặng, dường như đang tự nói cho mình nghe.

Tiếng pháo cùng tiếng người, hoàn toàn át lời nó. Chung quanh, không khí vẫn vui mừng.

Nam tử trên mặt vẫn tươi cười, "Ta lại là cảm thấy, không có mấy chục năm này, sẽ càng cô đơn thống khổ hơn." Nói xong, hấn lấy ra một cái ống trúc, niệm mấy câu chú.

"Trời yêu chú!" Tôm Sông giật mình hô, nhưng mà, nó hoàn toàn không kịp phản kháng, lập tức bị thu vào trong ống trúc.

Người chung quanh hoàn toàn không phát hiện điều gì kỳ lạ, vẫn đang hưng phấn xem náo nhiệt.

Nam tử lần nữa chen vào đám người, đi đến trước mặt m Minh.

"m Minh công tử." Hấn gật đầu, nói.

m Minh thấy hấn, trên mặt thoáng hiện hiện nét cười. "Quý Du đại sư."

Quý Du đưa lên một ống trúc, nói, "Công tử viễn chinh, bản đạo không có gì tặng, cái này là pháp bảo hộ thân của đạo quan ta. Công tử sau này nếu

gặp phải khó khăn, hãy mở nó ra, nhất định có thể trợ giúp ngài một tay."

m Minh gật đầu, nhận lấy ống trúc. Ống trúc nằm trong tay hắn, rung lên một trận. Hắn sững sờ, nhưng vẫn cười đáp lời, "Đa tạ Quý Du đại sư."

Quý Du cũng cười, "Công tử, ống trúc này nhất định phải mở khi không có người, hãy nhớ."

"Ta sẽ nhớ kỹ." m Minh đem ống trúc cất vào trong ngực, lồng ngực đột nhiên cảm thấy ấm áp. Giống như những ngày được nằm trên bờ ao, nhìn trời xanh mây trắng, cuộc sống an nhàn thanh thản.

Quý Du cười, rồi đi.

Hắn đột nhiên nhớ đến rất lâu trước kia.

Lần đầu tiên khi gặp mặt, nó là Hồ Ly, hắn là người.

Lần thứ hai khi gặp mặt, nó tu luyện ra hình người, hắn tu luyện ra cốt tiên.

Lần thứ ba khi gặp mặt, nó là yêu tinh đạo hạnh ngàn năm, hắn là thần tiên đức cao vọng trọng.

Giữa bọn họ, hầu như luôn chỉ kém một chút, mà một chút này, lại giống như chân trời góc biển. Vài chục năm gần nhau, rồi mấy trăm năm dần kéo dài khoảng cách, cái này cũng tốt, hắn bây giờ đã không cách nào nhận ra rồi. Chỉ là, thời thiên thiếu cứ cố chấp muốn được ở cùng nó một thời gian.

"Ta không muốn khi nó tu luyện thành người, thì mình chỉ còn là nắm xương khô! Cho dù không được ở cùng một chỗ, đứng từ xa nhìn thấy cũng tốt, ta chỉ muốn cùng nó sống sót!"

Hắn còn nhớ rằng, có lần, một yêu tinh đạo hạnh cao thâm nhìn thấy hắn, chỉ nói một câu: Ngươi có thể chịu được ngàn năm cô độc, vậy còn nó....

Vậy còn nó?

Hắn không khỏi cười. Thực kỳ quái, sau khi bước vào tiên đạo, đáng ra sẽ không còn đau đớn như thế này chứ...

...

Hồ Ly nhìn dòng người trước mặt, đột nhiên sững sờ.

Thính Thông lời kéo nàng, hỏi, "Sao thế?"

Trong lòng Hồ Ly, đột nhiên có cảm giác đau đau, "Ta dường như nhìn thấy Quý Du GG..."

Thính Thông trong ánh mắt có chút buồn bã, hắn trầm mặc một hồi, chợt hô: "A! Nguy rồi, ta lừa sư phụ nói là ta đi đón cùi, nếu như bị người nhìn thấy ta ở trên trần, ta sẽ chết chắc rồi!"

Hồ Ly cũng sợ, "A! Trời sắp tối rồi, chúng ta mau đi đón cùi!"

"Được được!"

Trời chiều, đêm bóng họ kéo dài rất dài trên đường...

Cá Nheo nhìn thấy hai cái bóng, cười. Nó cười không được bao lâu, đột nhiên hất xì.

"Ai mắng ta?" Nó ngẩng đầu, người xuất chinh, theo dòng người dần dần rời đi.

Nó phe phẩy tay áo, nhàn nhả đi trở về ao. "A a, nói đến hất xì hoi, ta đã từng..."

Xem ra vẫn cần có người ngăn cản nó nói lạc đề ~

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tôm Sông mất tích.

Rõ ràng, chuyện chẳng liên quan chút xíu nào với nó, nhưng mà, tại sao nó lại là kẻ chịu ảnh hưởng nặng nề nhất chứ?

Giao Long phát điên nhìn Ly trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngươi một vừa hai phải thôi!"

Ly hai mắt đầm lệ nhìn nó, "55555... Nhưng mà, không thấy Hà Tử..."

"Ngươi đã đến chỗ ta khóc lóc kể lể suốt ba canh giờ rồi!" Giao Long hô, "Không thấy thì không thấy chứ sao! Nó tốt xấu gì cũng là yêu tinh, lẽ nào còn bị ăn thịt!"

Ly hít hít cái mũi, "Nhưng mà, Hắc Tử với Lý Tử nói, mùa này đã hết thời gian cấm nhậu tôm cua gì đó, e là sẽ... "

"Sẽ cái quái gì!" Giao Long hung hăng thở dài, "Ta đã nói nó là yêu tinh!!!"

Ly cuộn người lại, "55555... Không có Hà Tử, sau này ai cùng ta dạo phố..."

"Tự mình đi không được sao?" Giao Long thấy bộ dáng nó đáng thương tội nghiệp, khẩu khí chợt mềm đi.

"Ta không biết đường..." Ly vô tội nói.

"... Bạch si."

Ly lau nước mắt, ôm móng vuốt. "Chúng nó còn nói, có khả năng là Hà Tử bỏ trốn với người ta... Cái gì là bỏ trốn?"

Giao Long đập đầu vào Trấn Thủy kiếm, "B... Bỏ trốn?"

"Đúng." Ly gật đầu, "Là cái gì?"

Giao Long lấp bắp nói: "B... bỏ trốn, à... Dù sao, dù sao cũng là không tốt!"

"Có phải là ngươi cũng không biết hay không?" Ly vô tâm hỏi.

Giao Long đờ ra một chút. "Ai bảo ta không biết! Bỏ trốn, chính là hai người giấu người khác, chạy đến một nơi khác cùng nhau sinh sống!" Nó nói liền một hơi.

"Tại sao lại phải giấu người khác?" Ly lại thương tâm, "Ngay cả ta cũng không thể nói sao?"

Giao Long có chút mất kiên nhẫn, "Ngươi nghĩ nhiều làm cái gì? Nó không báo cho ngươi, tự nhiên là có lý do của nó. Có lẽ, nó sợ ngươi lo lắng."

"Nhưng mà, ta bây giờ vẫn rất lo lắng..." Ly vẽ vẽ trên lớp bùn, lầu bầu.

"Lo lắng thật..." Giao Long thở dài.

Ly ghé sát vào nó một chút, "A... Nếu như có một ngày ta cũng bỏ trốn, ngươi có lo lắng cho ta không?"

Xiềng xích trên Trấn Thủy kiếm ngay tức khắc chấn động kịch liệt.

"Ngươi muốn bỏ trốn!!!" Giao Long bắt chập máu chảy tràn trên vảy, gặm lên một câu giận dữ.

Ly lắc đầu, "Thực xin lỗi!"

"Ngươi ngu ngốc à!!! Có ý gì!!!" tiếng của Giao Long càng lớn hơn.

Ly đáng thương tội nghiệp đáp, "Ta, ta là nói, nếu như có một ngày ta giấu ngươi trốn đi, ngươi có lo lắng cho ta hay không..."

"Đó không gọi là bỏ trốn!!!" Giao Long kêu, "Ta đã nói là phải hai người, hai người! Ngươi không nghe thấy à!!!"

"Á..." Ly lui lại xa hơn, "Ta sai, ngươi không nên kích động..."

Giao Long thở mạnh một hơi, vết thương trên người nhói đau. Nó vẫn phần nộ quả trách: "Lần nào cũng không nghe rõ ràng, còn nói vớ nói vẩn! Bạch si!"

Ly nhìn thấy máu tươi trong làn nước, giống như bông tuyết rơi xuống lớp vảy vàng, nó núp ở một bên, sợ hãi gật đầu, "Thực xin lỗi... Ta không dám..."

Giao Long quay đầu đi, không thèm để ý nó.

Ly cẩn thận nhìn nó, nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng không có chuyện gì mà... Ta chỉ có một mình, bây giờ Hà Từ cũng đi rồi, nên ta nhất định sẽ không bỏ trốn..."

"Ngươi còn nói!" Giao Long gầm lên.

"Ta không nói." Ly che miệng mình lại, lắc mạnh đầu.

Giao Long trừng nó, từng chữ mà nói: "Ngươi nghe rõ cho ta, không cho phép lại nói đến chuyện bỏ trốn! Ngươi mà dám học con Tôm Sóng, ta sẽ đem đầu ngươi mở ra, nhìn thử bên trong xem có phải là rỗng hay không!"

Ly cả kinh, ôm đầu mình, "Không muốn không muốn. Ta không dám."

"Hừ!" Giao Long nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Ly trong lòng hơi sợ, nó cẩn thận dè dặt chuồn mắt. Mặt mũi xám xịt chạy trở về ao của mình.

"Bạch si! Ngươi về rồi!" Đám yêu trong ao hồ, "Thế nào rồi? Hà Từ có ở ao bên đó không?"

Ly lắc đầu.

"A? Rốt cuộc là Hà Từ đi đâu..." Cá Chuối nhìn trời.

"Ai. Tôm Trúng đến cùng ra sao..." Cá Chép cũng nhìn trời.

"Chẳng lẽ thực sự là bỏ trốn?" Hồ Ly ngồi ở trên bờ, nhìn trời.

"Chẳng lẽ thực sự bỏ trốn với m Minh?" Thỉnh Thông ngồi bên cạnh Hồ Ly, nhìn trời.

"..." Cá Nheo trốn ở một góc, không nói tiếng nào.

"Lão Nheo, hôm nay ngươi lại không nói lạc đề nha!" Con Cua mừng rỡ nói.

Cá Nheo giật thót, "À... Vậy sao? A a ~ "

"Rất khả nghi..." Cá Chuối và Cá Chép đồng thời đi đến, "Có phải có chuyện gì giấu chúng ta không?"

Cá Nheo cười âm, "Ha ha ha, sao lại thế ~~~ "

"Càng khả nghi..." Chúng yêu đồng thanh nói.

Cá Nheo hơi run lên một chút, phản ứng vô cùng khẩn trương.

Đúng lúc này, Ly mở miệng, "Tại sao khi ta nói bỏ trốn, nó lại nổi giận nhỉ?"

Cá Nheo lập tức tiếp lời, "Ai nổi giận? Giao Long hả?"

Ly gật đầu, "Nó nói là muốn mở đầu ta ra, nhìn xem là có rỗng hay không..." Ly vỗ vỗ ngực, "Thực đáng sợ."

"Ngươi muốn bỏ trốn với Giao Long!!!" Cá Chuối và Cá Chép hô.

Ly lắc đầu, "Không phải, ta chỉ hỏi nó, nếu ta bỏ trốn, nó có lo lắng cho ta hay không."

= =|||

"Chúng ta cũng nghĩ nên đem đầu ngươi mở ra, để nhìn xem bên trong có rỗng hay không." Chúng yêu trăm miệng một lời.

Ly đột nhiên co rụt lại, "Tại... Tại sao chứ..." Nó vô tội mở miệng, "Ta chỉ là, hỏi hán có lo lắng cho ta hay không thôi mà..."

"Còn hơn cả lo lắng..." Thỉnh Thông ở trên bờ cười, "Sợ là nó sẽ giận điên lên ấy."

"Tại sao?" Ly càng không hiểu.

Hồ Ly thở dài, "Bạch si... Bỏ trốn, đương nhiên là phải cùng với người mình thích, ngươi muốn đi cùng ai?"

"..." Ly nỗ lực suy nghĩ.

"Nói đơn giản một chút." Hồ ly nghiêm túc nói, "Có một ngày, người chỉ có thể lựa chọn ở cùng một chỗ với một người, người sẽ chọn ai?"

Ly đột nhiên hiểu ra điều gì đó, "A... Thì ra, phải bỏ trốn cùng Giao Long mới đúng."

Chúng yêu rầm rập ngã lăn.

"Ta không xong rồi..." Cá Chép run rẩy mở miệng.

"Hà Từ bao giờ mới trở về a..." Cá Chuối ôm một bó rong, ai oán.

"Tốt nhất ta nên đi học..." Con Cua bò đi.

"Nó hết cứu rồi, chúng ta đi đi..." Hồ Ly kéo Thịnh Thông, chạy đi.

Ly vô tội đến cực điểm.

"A a ~~~ nói hết cứu néo, ta đã từng..."

"Lão Niêm, đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Ô hay? Nhắc mới nhớ, từ đầu bọn mình đang bàn chủ đề gì nhỉ?" Cá Chuối hỏi.

"Là chuyện Hà Từ bỏ trốn..." Ly hồi đáp.

"Đúng vậy!" Cá Chép hô, "Lão Niêm, có phải liên quan đến người hay không!"

"Này cái... Nói đến có liên quan néo, ta đã từng..."

"Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Một ngày vào sáng sớm, bờ cỏ lau bằng bạc, sương trắng vấn vít. Cá Nheo lên bờ từ sớm, ở trong đám sương mù tập thể dục.

"Lão Niêm, người đang làm cái gì vậy?" Con Cua thò đầu ra, hỏi.

"Trai ba vòng, phải ba vòng, xoay xoay cái cổ, xoay xoay cái hông, ngủ sớm dậy sớm, chúng ta tập thể dục ~~~" cá Nheo vừa nhảy vừa hát.

Cá Chuối và Cá Chép bị giọng ca quái dị đánh thức, bất mãn oán hận: "Lão Niêm, người ồn ào quá! Bình thường rõ ràng lười nhất, hôm nay làm cái gì mà lại vận động ~ "

Cá Nheo lắc lắc ngón tay, nói: "Thanh niên không hiểu được. Hôm nay là tết Trùng Dương, theo truyền thống là phải leo núi ~ trước khi leo núi đương nhiên là cần vận động ~ "

"Trùng Dương?" Ly có chút không hiểu.

"Hôm nay là mừng chín tháng chín, số chín là số Dương, hai số chín, cho nên gọi là Trùng Dương ~ hôm nay là ngày tốt nha ~~~" cá Nheo sờ sờ râu mép, cười.

"Nga ~ ta biết ta biết, ở trường có dạy: Độc tại dị hương vì dị khách, mỗi phùng giai tiết bội tư thân. Dao tri huynh đệ đẳng cao xú, biến sấp thù du thiếu nhất nhân.*" Con Cua lập tức nói tiếp, "Đây chính là nói về Trùng Dương ~~~ "

"Không sai ~" cá Nheo cười tí mắt đáp.

Ly đột nhiên có chút mất mát, "Cấm cảnh Thù Du thiếu một người... Không biết Hà Tử bây giờ ở nơi nào, ta rất nhớ nó..."

"Ai, Xa biết tỷ muội đi bỏ trốn, cấm cảnh Thù Du thiếu một Tôm." Cá Chép thở dài.

Cá Chuối sùng bái, "Lý Tử, người còn có thể làm thơ!"

"Nào có nào có ~" Cá Chép pose về mặt cao thâm, khiêm tốn nói.

"Lý Tử, không hô là hảo huynh đệ của ta!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

Ngay khi trong ao đang náo nhiệt, một con chim Nhạn bay nhanh hạ xuống, phanh gấp một cái dừng lại, giọng thánh thót: "XDJM, ta Vân Trung Nhạn, ta đã trở về lap!"

(XDJM: Huynh đệ tỷ muội.)

Cá Chuối và Cá Chép kêu lên một tiếng kinh ngạc, bơi qua.

"Nhạn đại ca ~~ rốt cục người đã trở về!" Cá Chuối và Cá Chép trằm miệng một lời.

Ly chớp mắt, "Nhạn đại ca?"

"Đây là chim Nhạn ca ca, hàng năm vào thời gian này sẽ đến đây tránh rét ~" con Cua giải thích.

Chim Nhạn gật đầu, "Nói chính xác, con Cua nhỏ ~" nó ria lông, "Niêm huynh, biệt lai vô dạng!"

Cá Nheo ôm quyền, "Nhờ phúc của ngài."

"Nhạn đại ca, gần có cái gì buồn... Không phải, tin tức gì không?" Cá Chép sửa lời, hỏi.

"Có!" Chim Nhạn gật đầu, "Gần đây nhất là chuyện phòng thủ, ở biên cương thật sự rất loạn ~"

Cá Chép lập tức không có hứng thú bơi đi.

Chim Nhạn cứ thế kể, "Ta đã nói, hoàng đế cũng thực dân quá. Kiếm một mỹ nữ đi hòa thân là ổn rồi, cần gì mà mất công đánh trận. Nhớ năm đó, Hán cái gì Đế ấy, rất thông minh ~"

"Hơ? Hòa thân là cái gì?" Ly hỏi.

Chim Nhạn liếc mắt nhìn nó một cái, "Vị này là?"

"Đây là Thủy Quan ở ao chúng ta, Bạch Si tỷ tỷ." Con Cua đáp.

"Ồ ~ cửu ngưỡng cửu ngưỡng ~" chim Nhạn hô xong, lại tiếp tục đề tài của mình, "Hòa thân hả, chính là Hoàng Đế đem con gái của mình, hoặc là mỹ nữ khác, gả đến quốc gia của người ta. Ồ, lại nói đến 'n' năm trước, chính là cái thời của Hán cái gì Đế ấy, lần đầu tiên ta trông thấy hòa thân, cảm thấy rất mới lạ, liền bay xuống xem một chút. Ai mà ngờ, bị người ta hiểu lầm là ta hâm mộ sắc đẹp cô nương kia. Quả thực là đại sĩ nhục cho cuộc đời làm yêu tinh của ta."

"Ồ!" Vốn không có gì hứng thú, lúc này Cá Chép lập tức tinh thần tỉnh táo, "Vị cô nương đó có phải họ Vương hay không?"

"Đúng a đúng a. Ai, thật ra xấu hay đẹp cũng không sao. Năm đó, đạo hạnh của ta không cao, căn bản chẳng thể phân biệt nổi người đẹp hay xấu, vậy mà bị người ta hiểu lầm lâu như vậy. Bây giờ nghĩ lại, chúng ta là yêu tinh, mỹ nhân dù có đẹp hơn nữa, ai mà thèm quan tâm." Chim Nhạn khinh thường kể.

"Đúng a đúng a." Cá Chuối và Cá Chép gật đầu.

"Ồ? Nhắc mới nói, Hà Tử cô nương đi đâu rồi?" Chim Nhạn nhìn bốn phía, hỏi thăm.

"Bỏ trốn!" Con Cua đáp.

Chim Nhạn ngã thẳng vào trong ao, "Ồi mẹ ơi! Bỏ trốn? Cùng ai cùng ai?" Nó leo khỏi ao, hô.

"m Minh ca ca!" Con Cua tiếp tục thành thật đáp.

"Ai?" Chim Nhạn khẩn trương nói.

"Chính là công tử của phủ tướng quân." Cá Chuối đáp.

"Ồi mẹ ơi! Đó là người cơ mà, Hà Từ cô nương a, sao nàng có thể cô phụ tâm ý của ta như vậy !!!" Chim Nhạn thống khổ gào.

Cá Nheo thì thâm giải thích, "Cả nhà không cần ngạc nhiên, nó thâm mến Hà Từ rất nhiều năm, chỉ là không dám thổ lộ."

Chúng yêu rõ ràng liền gật đầu.

"Tình yêu nơi đất khách, quả nhiên gian khó..." Chim Nhạn ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên nó lại nghĩ đến cái gì, "Ơ? m Minh, cái tên này nghe rất quen... Lẽ nào ta đã gặp qua hẳn?"

"m Minh ca ca đi phòng thủ, Chim Nhạn ca ca ở biên cương có gặp quá sao?" Con Cua nói.

Chim Nhạn vỗ cánh, "Ồi mẹ ơi! Đúng thật là đã gặp qua!" Nó cá giận nói, "Các người không biết đâu, gần đây ở biên cương có chuyện lạ. Nghe đồn là một vị công tử của tướng quân, cười thần câu ngày đi ngàn dặm, lúc đánh trận còn có thể dùng yêu pháp. Nửa đêm còn nghe thấy trong doanh trường có tiếng nữ tử găm lên giận dữ, nhưng khi bước vào lại chỉ thấy một mình hẳn. Sao ta lại không nghĩ đến nhỉ, thân thủ tuyệt đẹp như thế, can đảm tuyệt vời như vậy, không phải là Hà Từ cô nương mỹ lệ của ta sao!"

"Hà?" Chúng yêu sợ hãi than.

"Thiên lý ở chỗ nào! Hẳn là một nhân loại, dựa vào cái gì mà ở cùng một chỗ với Hà Từ cô nương! Hà Từ cô nương nhất định là bị ép buộc, ta muốn đi cứu nàng!" Chim Nhạn kinh hô một tiếng, vỗ cánh bay.

"Nhạn đại ca, người không tránh rét sao?" Cá Chép hô.

"Tránh rét cái gì! Ta muốn làm anh hùng cứu mỹ nữ! Good bye!" Chim Nhạn bay vút lên, biến mất trong mây.

"Quả nhiên là Vân Trung Nhạn..." Cá Chuối tán thưởng.

"Ừ, Pose cất cánh không tệ..." Cá Chép bổ sung.

"Hà Từ, quả nhiên là ở một chỗ với m Minh ca ca..." Con cua gật đầu.

"Phòng thủ nga, không biết đến bao giờ mới được trở về..." Ly ôm móng vuốt, nói.

Cá Nheo sờ sờ râu mép, cười lắc đầu.

"Lão Niêm vậy mà không nói lạc đề kia!" Cá Chép kêu lên một tiếng sợ hãi.

Chúng yêu đều kinh ngạc.

Cá Nheo sững sốt, nhìn bốn phía."À..."

"Ta nói mà, lão Niêm nhất định biết rõ chuyện của Tôm Trứng! Mau khai báo với chúng ta, Tôm Trứng rốt cuộc bỏ trốn với m Minh như thế nào?" Cá Chép hô to.

"Không sai không sai! Lần này tuyệt đối không cho người nói lạc đề!" Cá Chuối phối hợp.

Cá Nheo xem tình thế không ổn, co cẳng chạy."Ta muốn đi leo núi ~ Trùng Cửu a ~ người già cần phải vận động nhiều ~ "

"Đứng lại!!!" Chúng yêu kêu thanh càng ngày càng xa.

Cá nheo tựa như làn khói chạy sâu vào trong rừng trúc, nhìn phía sau không ai đuổi tới, vừa lòng cười cười, chấp tay sau lưng, dạo bước đi.

"Đã lâu không gặp, Nhạc Tuyên."

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, khiến Cá Nheo toàn thân cứng đờ. Nó quay đầu, xung quanh một người cũng không có.

"Sao lại khoác cái túi da xấu xí như vậy? Thực đáng tiếc cho khuôn mặt kia." thanh âm mang theo sự trào phúng, nói.

"..." Cá Nheo hai mắt nhú chặt, không nói tiếng nào.

"Ôn chuyện cũ đến đó thôi. Bát Tuần trên thiên cung lạc mất một con, người hẳn đã biết. Thiên hạ rộng lớn, có thể giúp nó tránh bị thiên binh truy kích, chỉ có một mình Huyền Thanh. Nể tình là chỗ quen biết, ta cho người thời hạn ba ngày. Ba ngày sau, nếu Kỳ Kỳ không trở lại thiên cung, ta sẽ san bằng nơi đây."

Dứt lời, một cảnh Thù Du, cắm bên chân Cá Nheo.

Trong rừng trúc, chỉ còn lại tiếng gió lùa qua lá trúc. Trên mặt cá Nheo đột nhiên thoáng hiện một nét muộn phiền...

...

~~

Ếch nhìn thấy cảnh Thù Du, thờ dài, "Là Nhạc Hân."

Cá Nheo gật đầu, "Người định làm thế nào?"

Ếch cười cười, phát tay áo. "Cái gì đến sẽ đến. Nó không vào được miệng giếng này, mà ta, cũng sẽ không ra ngoài. Tùy nó đi..." Nói xong, nó xoay người đi.

Cá Nheo một mình ra khỏi giếng, quay đầu nhìn thoáng qua, "Một cái giếng..."

Bị này miệng giếng này vậy khôn, tới cùng, là ai..

...

* Bài Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông huynh đệ của Vương Duy.

Cây thảo mộc thù du có thể ăn và để làm thuốc. Tiết Trùng Cửu người ta lên cao bề cảnh thù du cắm vào một chỗ biểu tượng tình anh em gắn bó với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ếch chớp mắt một vài cái, nhìn đám tiểu yêu trước mặt.

"Lại đến nữa... Lần này lại vì cái gì?" Ếch không vui hỏi.

Cá Chuối và Cá Chép vô tội nói: "Không liên quan chúng ta, là lão Niêm muốn chúng ta tới chỗ của người."

"Đúng a đúng a, lão Niêm nói người có một mình rất tịch mịch, muốn chúng ta tới chơi với người ~" con Cua bổ sung.

"Ta tịch mịch..." Ếch khóe miệng co rúm.

"Đúng đúng~~" chúng yêu gật đầu.

"Cái tên gia hỏa thích bịa đặt này! Hắn đâu, ta không phải ——" Ếch nộ khí trùng thiên, ngó ngang ngó dọc, lại không có thấy cá Nheo, "Nó đâu?"

"Lão Niêm nói hắn không tới, miễn chọn cho người nổi giận." Con Cua đáp.

Ếch cau mày, sau đó khẽ thở dài một hơi.

"Thôi. Các người ở lại đi..." Nói xong, nó ôm đàn tam huyền đi mất.

Chúng yêu ngờ ngạc nhìn nhau, "Vì sao, lão Niêm không tới nhỉ?"

...

~~

Cá Nheo ở trong hồ nước hắt hơi mấy cái.

Ly né ra xa, có chút lo lắng nhìn nó.

Cá Nheo hít hít cái mũi, mở miệng: "Trời bắt đầu lạnh rồi nhớ mặc áo ấm... Tiểu Bạch Si à, ta có khi cảm mạo rồi, nếu không muốn bị lây, ngươi cũng đến giếng đi. "

Ly ôm móng vuốt, "Ta là Thủy Quan, không thể tùy tiện rời ao."

Cá Nheo nhìn nó, "Không phải ngươi cứ ba ngày lại chạy sang ao bên cạnh sao?"

Ly vô tội nói: "Ta..."

"Như vậy đi." Cá Nheo đi qua, mở miệng, "Ngươi lần này đi đến ao bên cạnh chơi lâu một chút, chơi với Giao Long lâu vào ~ " "

Ly gãi gãi đầu, "Nhưng mà..."

"A a, nói đến nhưng mà nheo, ta đã từng ~ " "

"Lão Niêm.. đừng có nói lạc đề..." Ly cẩn thận dè dặt nói.

"Khụ khụ, thói quen thôi..." Cá Nheo sờ sờ râu mép.

Ly nghĩ nghĩ, "Ta đi đến chỗ Giao Long, chuyện ở ao xử lý thế nào?"

"Ta giúp ngươi trông ~" Cá Nheo vỗ ngực.

Ly vẻ mặt hoài nghi.

"A a, nói cái kiểu nhìn kia, ta đã từng..."

Ly lập tức nhảy ra khỏi ao, "Ta đi, ta đi ~ " "

Cá Nheo vừa lòng gật đầu, nhìn mặt nước, "Ba ngày sao..."

...

~

Chạy vào ao bên cạnh, Ly chui xuống đáy nước, cuộn thành một bó.

"Tối làm gì." Giao Long liếc nàng một cái, nói.

Ly cuộn càng chặt hơn một chút, nghiêm túc mở miệng, "Ta là bánh bao."

= =|||

Giao Long vẻ mặt khinh bỉ nhìn nó, "Ốn lạnh..."

"Sao lại ổn lạnh?" Ly thả người, ôm móng vuốt, "Cá ở chỗ ta nói ngươi thấy cái này, nhất định sẽ rất vui về..."

Giao Long không khỏi bật cười, "Vui vẻ mới lạ! Tạo hình như thế rất cổ quái."

"Chúng nó nói cái nhan sắc này của ta, chỉ có thể COS bánh bao..." Ly đáng thương tội nghiệp đáp.

Xiềng xích trên Trần Thủy kiểm lại bắt đầu phát ra tiếng vang chói tai.

"Ha ha ha..." Giao Long cười, "Ai bảo chỉ có thể COS bánh bao chứ, bánh bột mì không phải còn hợp hơn sao ~ " "

Ly cao hứng trở lại, "Đúng a đúng a, ta thế nào không nghĩ đến ~ bánh bột mì cũng là vòng một vòng ~ " "

"A a, nhưng mà không có hành thái." Giao Long cười nói.

Ly thấy nó vui vẻ như vậy, bản thân cũng cảm thấy vui. Đám cá con trong ao quả nhiên không có lừa nó.

"Ta... Có thể ở chỗ này lâu một chút hay không?" Ly mở miệng, hỏi.

"Là thế nào?" Giao Long ngừng đầu, hỏi.

"Cá Nheo ở chỗ ta bị cảm mạo, nó nói không muốn lây cho ta..." Ly trả lời.

Giao Long hung hăng than thở một hồi. "Đàn a, người đó! Yêu tình sao lại bị cảm mạo! Còn nữa, người là thần tiên, sao có thể bị lây!!!"

Ly lùi lùi về sau, "... Vậy ta nên trở về thì hơn..."

"..." Giao Long trầm mặc một hồi, "À... ở gốc như người... biết đâu, thật sự sẽ bị lây..."

Ly gật đầu, "Ừa, thời tiết lạnh, cần cẩn thận mà!"

Không biết tại sao, không khí ở đây ao bắt đầu trở nên nặng nề.

Ly và Giao Long, đều bắt đầu không biết nói gì.

Rất lâu sau, Ly lại cuộn tròn, thuận tiện vẩy ít bùn lên người mình, "Xem này, bánh bao đậu ~ "

Giao Long cười phì một tiếng, "Bạch si!"

"Không phải Bạch Ly, là bánh bao đậu!" Ly vẫn vẻ mặt nghiêm túc nói.

Giao Long cười, "Nhìn đã cảm thấy khó ăn."

Ly hắc hắc cười, thả lỏng người, hất sạch bùn trên người. "Chuyện lần trước, thực xin lỗi nga..."

Giao Long cười hỏi, "Chuyện gì?"

"Thì chuyện ta nói bỏ trốn đó..." Ly có chút khiếp đảm mở miệng.

Nụ cười của Giao Long biến mất, lạnh lùng nói: "À."

"Đám Cá trong ao nói với ta. Bỏ trốn là phải cùng người mình thích mới được, cho nên, ta sẽ không cùng người khác bỏ trốn..." Ly thành khẩn đáp.

"Ồ." Giao Long không mấy quan tâm.

"Ta vẫn thích cùng ở một chỗ với người..." Ly hơi nghịch lõp bùn dưới người, nói.

Im lặng yên tĩnh, dưới đáy nước từng vòng tròn lan ra.

Rất lâu, Giao Long hờ hững đáp: "Ừm..."

Ly đi gần đến một chút, "Người không giận chứ?"

Giao Long liếc mắt nhìn nó một cái, "Ai giận?"

"Người đó." Ly khẳng định, "Đám cá trong ao dặn ta phải đến nhận lỗi. Người không giận chứ?"

Giao Long nổi giận, "Ta đã nói là không giận!"

Ly hơi rụt lại, "Thực xin lỗi... Ta vẫn nên COS bánh bao đậu thì hơn..."

Giao Long cắn răng, "Ta, không, thích, xem, bánh, bao, đậu!"

"A?" Ly ôm móng vuốt, "Vậy làm sao đây? Ở đây chỉ có bùn đất thôi... hay là bánh bột mì?"

"..." Giao Long động đầu vào Trần Thủy kiếm, không nói nổi.

Ly bắt đầu bất an. "A, hay là, bánh quây?"

Giao Long chán nản mở miệng, "Được rồi, người muốn làm thì làm đi..."

Ly cười, gật đầu, "Ừa."

Đúng lúc này, mặt nước rung chuyển một trận. Một luồng hắc quang chói lọi vọt vào trong ao.

Ly không khỏi nhắm mắt lại, sau đó nó nhìn thấy nam tử một thân hắc y đứng trong nước. Mái tóc màu đen dài ở trong nước trôi nổi, rất xinh đẹp. Cái người này thật sự rất dễ coi, chỉ là, nhìn cho kỹ, lại có cảm giác băng lãnh làm cho người ta sợ hãi.

"Là người..." Giao Long lạnh nhạt nói, "Muốn cái gì?"

Kẻ đến đưa ra một quyển công văn, mở miệng: "Thừa lệnh pháp chỉ của Thiên Cung, xá cho người tội ác lúc trước, đi trừng trị yêu ma."

"Thái bình thịnh thế, ở đâu ra yêu ma?" Giao Long khinh thường.

"Người còn nhớ huyền thanh không?" Kẻ đến mở miệng.

"Con ếch à." Giao Long cười cười, "Nó đã nhập tiên đạo, có cái gì mà cần trừng trị?"

"Nó bao che yêu ma, giữ Bát Tuần. Thiên Cung muốn tước tiên tịch của nó." Kẻ đến bình tĩnh đáp.

"Ồ? Xem ra ngay cả Thiên Cung, cũng không vào được cái miệng giếng kia ~" Giao Long nhẹ nhàng nói, "Ta có linh pháp chỉ không phải cũng thế sao?"

"Ép nó đi ra là được." Kẻ đến nhìn nhìn Ly bên cạnh, "Người chỉ cần bảo nó đầu hàng khuất phục."

Giao Long nhắm mắt lại, "Không hứng thú."

"Người muốn bị trời ở chỗ này cả đời sao?" Kẻ đến nhú mày.

"Không muốn." Giao Long hồi đáp, "Nhưng mà, ân oán cá nhân của người, ta không có hứng thú can dự."

"..." Kẻ đến trong con mắt hơi nổi sát khí, "Không hổ là rồng, xương cốt quả là cứng quá."

Giao Long khẩu khí vẫn khinh thường, "Không thể bằng người được, cường Long khó áp lũ rắn độc mà, không phải sao?"

Kẻ đến cười một chút, pháp chỉ trong tay hóa thành bột mịn, phiêu tán trong nước. "Đã như thế, ta cũng không miễn cưỡng. Đáng ra, ta đã phản đối thiên cung tha cho người. Nhưng mà, vẫn xin khuyên người một câu, đừng có hối hận..."

Nói xong, một đạo hắc quang phóng ra khỏi mặt nước, biến mất vô tung.

"Hắn là ai?" Ly mở miệng hỏi.

"Xà Tinh." Giao Long đáp, "Vào tiên tịch rồi vẫn là một dạng đáng ghét!"

Giao Long chán ghét, Ly quyết định cũng chán ghét theo. Nó gật đầu, coi như địch nhân.

"Ta sẽ hối hận? Nực cười..." Giao Long cảm giận nói, nhưng nghĩ đến cái gì, "Uy, đến đây!"

Ly nghe lời bơi qua.

Giao Long dùng lực chà mạnh lên Trần Thủy kiếm. Nháy mắt, một chiếc vảy bị tước xuống.

Ly nhìn thấy mà sợ hãi.

"Cầm." Giao Long nói.

Ly cầm lấy phiến vảy màu vàng, không hiểu.

"Nếu như xảy ra chuyện gì, thì ném miếng vảy này ra. Rõ chưa?" Giao Long dặn dò.

Ly tuy không biết nguyên nhân, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu, "Rõ rồi."

Miếng vảy màu vàng bóng loáng, dưới đáy nước tỏa sáng rạng rỡ.

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Gió thu xào xạc, nhưng nơi đáy giếng lại ấm áp như xuân.

Cá Chép và Cá Chuối hóa thành hình người, ngồi trên thảm cỏ, xem tả chân tập. (Album ảnh)

"Ôi trời ~" hai con cá chốc chốc lại phát ra tiếng than thở, khiến cho Éch đứng một bên rất là đắc ý.

"Đẹp chưa đẹp chưa ~ hắc hắc, cuốn này đã không còn xuất bản nữa, rất quý giá đấy ~" Éch hưng phấn nói.

"Oa, Hắc Tử, người nhìn xem, cái quần lửng này giá bao nhiêu đạo hạnh?" Cá Chép ao ước nói.

"Ít cũng phải mười năm." Cá Chuối nghiêm trọng gật đầu.

"Ồ ~ nhìn coi, cái kính râm này này, đẹp quá ~ ít cũng phải tám năm đạo hạnh... đắt thật..." Cá Chép thờ dài.

"Thời trang không tồn tại vì người nghèo..." Cá Chuối cũng than.

Éch lập tức giật lấy cuốn sách trong tay chúng nó, cá giận nói: "Chết tiệt! Dám lấy 'Tứ Đại Thiên Vương mùa hè nóng bỏng' của ta làm kim chỉ nam thời trang!" Éch yêu quý xoa xoa bìa sách, đưa mắt vào cọ cọ, "A ~ Trường Thiên đại nhân của ta ~ "

= =|||

Cá Chuối và Cá Chép chán nản nhìn nhau.

"Các người định ở chỗ ta đến bao giờ?" Éch cất tả chân tập đi, mặt mũi hằn học hỏi.

Cá Chuối và Cá Chép lập tức phô ra bộ dáng đáng yêu "Lão Niêm bảo chúng ta cứ ở đây ba ngày ~ "

"Ba ngày?" Éch thần sắc khẽ biến, đang định nhú mi, lại nhìn thấy hai con cá dùng ánh mắt vô cùng lông lảnh nhìn mình.

"Không cần dong. Diện mạo của các người không xi nhê với ta." Éch nói.

"Oa —— trông mặt mà bắt hình dong là không đúng ——" hai con cá đồng thời hô to.

Éch vuốt vài sợi tóc rơi trên trán, "Câu đấy, đợi khi nào biến thành trai đẹp hãy nói với ta."

Cá Chuối và Cá Chép nhất thời ủ rũ chui vào cái ao trong giếng.

"Hắc tử, kiếp sau, chúng ta nhất định phải làm trai đẹp..." Cá Chép nức nở nói.

"Ừ. Lý Tử, chúng ta nhất định phải đẹp trai nhất..." Cá Chuối nghẹn ngào hồi đáp.

"Đến lúc đó, sẽ không có ai dám coi khinh chúng ta... Cẩm Lý MM cũng sẽ yêu ta..." Cá Chép cảm khái.

"Đúng! Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Hai con cá các người, rõ là..." Éch nói không nên lời.

Cá Chuối và Cá Chép tăng bốc nhau xong, lại nghĩ đến đề tài mới.

"Éch này, lão Niêm thật ra đẹp trai đến mức nào vậy? " Cá Chép hỏi dò.

"Sao đột nhiên hỏi này cái?" Éch mở miệng nói.

"Bởi vì lão Niêm nhờ người rất nhiều lần, mà người không hề cự tuyệt nhá ~" cá Chuối nói.

Éch nghĩ nghĩ. Lấy từ sau lưng ra một quyển sách, mở ra, đưa cho cá xem

"Hình dáng của người, nhẹ tựa chim hồng, uyển chuyển như rồng. Rực rỡ thu cúc, tươi rạng xuân tùng. Phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu như gió bay làn tuyết. Từ xa mà ngắm, trắng như rắng nặt trời lúc ban mai. Tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc. To nhỏ vừa tầm,

ngắn dài hợp độ..." Cá Chép đọc được một nửa, ngậy ra hỏi, "Đây không phải là "Lạc Thần phú" sao..."

"Đúng. Chính là như vậy." Ếch đóng sách lại, gật gật đầu.

"Lão Niêm là nam mà?" Cá Chuối cũng cứng ngắc nói.

"Đúng. Chính là như vậy." Ếch mặt không biểu tình tiếp tục gật đầu.

"Lạc thần là nữ mà?" Cá Chuối và Cá Chép hoàn toàn hóa đá.

"Đúng." Ếch cất sách đi, "Chính là như vậy."

"..."

Ếch vẽ mặt hoài niệm, ngẩng góc 45 độ nhìn trời, "Nhớ lúc ta lần đầu tiên nhìn thấy nó, thật sự là chấn kinh. Tượng mạo đó, rõ ràng là tai họa mà. Nhưng mà, khi nó cười một cái, thực là khiến tất cả mọi người không sao cự tuyệt ~ Ừ ~ đáng tiếc, bây giờ nó dùng mặt giả, làm ta nhìn vào chẳng thể hình dung lại nữa..."

"Cố nghĩ xem ~" Cá Chuối và Cá Chép kích động nói.

"Đúng a đúng a ~" Ếch hòa theo, nhưng mà, sắc mặt nó dần dần tối lại, "Đúng thật chỉ có thể hình dung... có lẽ cả đời này nó cũng không muốn có người thấy mặt nó nữa..."

"Vì sao?" Cá Chuối và Cá Chép trăm miệng một lời hỏi.

Ếch nhìn hai con cá. "Cả hai đứa đều không biết thương thức cá, ta chẳng muốn nói với các ngươi!"

"Oa! Kì thị chủng tộc —— "

"Không sai. Chính là như vậy." Ếch cười một cái.

"..." Cá Chép và Cá Chuối nhất thời ôm đầu khóc rống, "Oa... Chúng ta muốn về nhà..."

"Không tiễn ~" Ếch vẫn cười như trước.

Cá Chuối và Cá Chép nhìn nhìn Ếch, vậy nắm lấy vậy, bơi đến bên kia ao.

"Nghe nói, trên trấn mới ra loại bánh bao mới, tên là bánh bao trứng sữa." Cá Chép nói.

"Thật sao! Ăn ngon không?" Cá Chuối mừng rỡ hỏi.

"Chưa thử, hôm nào mình cùng đi ăn ~" Cá Chép nói.

"Được, thật mong quá ~" Cá Chuối ước mơ.

...

Ếch nhìn thấy hai con cá tự biến tự diễn, đành ngồi xuống, lấy ra đàn tam huyền.

Nó còn nhớ, rất lâu rất lâu trước kia, khi ấy nó còn chưa thích trai đẹp như thế này, nó gặp một con cá Nheo, một con Hắc Xà.

Thời còn trẻ, thường có một vài lý tưởng hào hùng.

Cá Nheo và Hắc Xà ước mơ là tu luyện thành tiên, không phải chịu nổi khổ luân hồi lục đạo.

Nguyện vọng này vốn rất bình thường, một trăm yêu tinh, thì có chín mươi chín con sẽ nghĩ như vậy.

Khi ấy, đạo hạnh nó cao hơn nên cười nhạo: "Thành tiên có gì tốt. Chỉ cần vui vẻ khoái lạc, có làm thần tiên hay không cũng không quan trọng ~ "

Hắc Xà tính trẻ con chưa hết trên mặt có ý cười: "Thế ngươi ước mơ gì?"

Nó không cần nghĩ ngợi liền hỏi đáp: "Cùng người mình yêu sống bên nhau, đi khắp thiên hạ, tiêu dao tự tại, so với làm thần tiên còn tốt hơn trăm lần!"

"Ngươi là yêu tinh, cho dù thật lòng yêu ai, thì cũng là trọng tội." Hắc Xà cười nói.

"Sợ cái gì?" Nó gầy gầy đàn tam huyền trong tay, "Cùng lắm chỉ bị núi hay tháp gì đó trấn áp, có gì ghê gớm đâu ~ "

"Đúng là không biết sống chết ~ "

Cá Nheo không nói chuyện, chỉ lắng lắng nghe, trên mặt mang theo nụ cười điềm tĩnh.

Nó nhìn thấy liền cười nói một câu, "Cá Nheo à, ngươi cười lên thực sự rất đẹp."

Cá Nheo mặt liền đỏ ửng, cúi gằm đầu xuống.

Nó cười, "Ta nhớ tên ngươi, là Nhạc Tuyên phải không?"

Cá Nheo gật gật đầu, không nói chuyện.

"A a, còn nữa, con rắn nhỏ ngươi tên là Nhạc Hân!" Nó lại quay đầu lại nói, "Nghe tên, còn tưởng các ngươi là huynh đệ chứ. Không ngờ, lại là một con rắn với một con cá, chẳng có điểm nào giống nhau ~ "

"Ai cần ngươi lo!" Hắc Xà bắt mắt.

"Hi hi, ta muốn lo đấy thì sao. Đừng quên, là các ngươi tự mình đến tìm ta ~ "

"Đó là vì đạo hạnh của ngươi tương đối cao, không vì nguyên nhân khác!"

"Cái này... chỉ tự các ngươi mới hiểu rõ. " Nó ôm đàn tam huyền, cười nói, "Sau này cùng nhau tu luyện đi, xem ai có thể đạt được ước mơ đầu tiên. Còn nữa, phải lễ phép gọi ta là: Huyền Thanh tỷ tỷ ~ "

Hắc Xà quát cường hừ một tiếng, "Đừng hòng!"

"Thế còn Nhạc Tuyên?" Nó quay đầu, nhìn Cá Nheo.

Cá Nheo sắc mặt xấu hổ, "Huyền Thanh tỷ..."

Cá Nheo còn chưa nói xong, liền bị Hắc Xà bịt miệng. "Không được gọi, Nhạc Tuyên, nó đang lợi dụng mình đấy!"

Nó nhón nhờ cười, đưa tay chạm một chút vào cằm Hắc Xà, "Sai. Như thế này mới gọi là lợi dụng ~ "

Hắc Xà nháy mắt cứng người, cá Nheo lại cười ra tiếng.

"Huyền Thanh!!!"

Thanh âm phần nộ, vang tận mây xanh.

"Sai ~ là Huyền Thanh tỷ tỷ ~ ~ "

...

Một khúc nhạc tàn, nó dừng tay, cười khế nói nhỏ, "Huyền Thanh tỷ tỷ... cách gọi biến thái thật..."

Trong trí nhớ, con rắn nhỏ thoảng cười thoảng giận, hóa thành thân tiên không còn tình cảm. Cá Nheo nụ cười ngưng đọng, ít nói, giờ che đi nụ cười chân thật. Còn mình... Đạo chơi thiên hạ, tiêu dao tự tại? So với đáy giếng này, còn tiêu dao tự tại hơn sao?

Nó nhìn đám cá an nhàn vui chơi trong ao, than nhẹ, "Ba ngày?... Vậy là con lại hai ngày..."

Nếu đã bỏ qua lời hứa ngàn năm, liệu có còn chấp nhất nhân quả sau ba ngày nữa chăng?

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sáng sớm, Hồ Ly và Thỉnh Thông đem quả hồng tới ao, lại phát hiện ao cá vắng lặng, vô cùng quạnh quẽ.

"Hả? Cả nhà đi đâu rồi?" Hồ Ly chớp mắt, hỏi.

Thính Thông ngồi xuống, gọi xuống mặt ao: "Lý Tử—— Hắc Tử —— "

Hồ Ly cũng ngồi xuống, "Bàng Bàng —— bạch si —— "

Một mảnh yên tĩnh.

"Lý Tử và Hắc Tử chắc là đi chỗ nào đó nghe bát quái rồi..." Thính Thông thờ dài.

"Bàng Bàng tâm này cũng đi học sao? Bạch Si thì nhất định là đi đến ao bên cạnh..." Hồ Ly cũng thờ dài.

Hai người bọn họ đồng thời nghĩ đến cái gì.

"Lão Niêm"

Gió thổi qua mặt ao, lăn tăn từng gợn sóng nhỏ. Trừ thứ đó, không hề có động tĩnh.

"Ngay cả lão Niêm cũng không có ở đây!!!" Hồ Ly cực kỳ hoảng sợ.

Thính Thông vò tóc, "Thực kỳ quái, theo lý thì lúc này, Lão Niêm phải ở a... Có thể nào là đi Hồ Lớn không?"

Hồ Ly đưa ngón tay quấy nhiễu mặt nước, "Không biết nữa a... Thật là, người ta đã mang quả hồng đến mà."

Thính Thông cười cười, "Không sao, nếu không, chúng ta cứ chờ một lát?"

"Ừ." Hồ Ly thấy hắn cười, liền cười theo, gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, có người từ phía đối diện đi đến.

Hồ Ly ngẩng đầu, nhìn thấy một người. Rõ ràng là một nam nhân rất ưa nhìn, cả người hắc y, tản ra chút lạnh lẽo, khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm.

Hồ Ly không tự chủ nép vào bên cạnh Thính Thông, cảnh giác.

"Chào." Người đó bình thản chào hỏi.

"Chào." Thính Thông không hiểu phản ứng của Hồ Ly, cũng không hỏi nhiều. Nghe thấy người kia mở miệng, liền chào lại.

"Hai vị đến ngắm cảnh sao?" Người đó hỏi.

Thính Thông khẽ gật đầu.

Nét cười trên mặt người này cũng đem theo chút âm trầm, "trong hồ này có yêu quái..."

Thính Thông và Hồ Ly nhìn nhau, rồi lại nhìn người kia.

"Chúng ta biết mà." Hồ Ly gật đầu, nghiêm túc nói.

Phản ứng của người kia đột nhiên có chút kì quái.

"Bởi vì ta là Hồ..."

Thính Thông lập tức che miệng Hồ Ly, "Nàng hồ đoán thôi. Nhưng mà, ta là đệ tử của đạo quan trên núi, đã từng nghe sư phụ nói."

"À?" Người kia nhìn nhìn Hồ Ly.

Hồ Ly hiện tại chính là nhân loại đạt tiêu chuẩn, cả người đã sớm không có chút yêu khí nào. Cho dù có nhìn toét mắt, thì cũng không phát hiện ra thân phận nàng.

"Xem ra sư phụ của ngươi cũng có chút đạo hạnh. Đã nói cho ngươi biết rồi vậy tại sao ngươi vẫn đến chỗ này?" Người kia nhìn không thấy có gì khác thường, lại mở miệng nói với Thính Thông.

"Ta chỉ là có chút tò mò, muốn đến xem thôi." Thính Thông cười, thuận miệng nói bừa.

"Lại còn mang theo cô nương đi cùng..." Người kia khẩu khí hơi trào phúng, "Không sợ nàng bị yêu quái bắt đi sao?"

"Hả?" Thính Thông sừng sốt, Hồ Ly cũng sừng sốt.

"Yêu quái, đừng dùng bề ngoài hấp dẫn để dụ dỗ người ta, sự phụ của ngươi chưa từng nói sao?"

Nghe đến câu này, Hồ Ly nổi giận. Nàng "tăng" một cái nhảy ra, xòe móng —— nhưng mà nàng quên mất là mình đã không còn móng vuốt. Thế là, động tác đó liền trở nên có chút ngu ngốc.

"Làm cái gì đấy?" Người kia nhìn Hồ Ly, mặt không chút cảm xúc hỏi.

Hồ Ly đứng tại chỗ, lưng túm cười hai tiếng, nói: "Oa ~ yêu quái thật sự xinh đẹp sao ~ thật mong đợi ~ ha ha ha ~ "

= =|||

Người kia khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, nói với Thỉnh Thông, "Hừ. Nữ tử trên đời này, tất cả đều trông mặt mà bắt hình dong. Ngươi tự lo cho mình đi."

Nói xong, người kia liền biến mất ngay tại chỗ.

"Thật quá đáng!!!" Hồ Ly phát điên nói, "Cái tên này nhất định là thần tiên!! Thần tiên quả thật đáng ghét mà!!!"

"Sự phụ cũng là tiên..."

"..." Hồ Ly ngồi xuống, trên đầu một mảnh mây u ám, "Thỉnh Thông, ngươi thật quá đáng mà... Xin đừng nhắc đến chuyện xưa, đời ta đã phải chịu quá nhiều mưa gió, dù ký ức cũng không thể quên đi, yêu và hận vẫn chôn chặt đáy lòng*..." Hồ Ly ai oán cất tiếng hát.

"Rồi rồi, không nói thì thôi." Thỉnh Thông đưa tay, gạt đám mây u ám trên đỉnh đầu nàng ra.

Hồ Ly nước mắt lưng tròng nhìn hắn, "Ngươi giận hả?"

"Không." Thỉnh Thông ngồi xuống, quay mặt đi, không nhìn nàng.

"Thỉnh Thông?" Hồ Ly lại gọi, giọng nói nhỏ nhỏ.

"Gi?" Thỉnh Thông đáp, vẫn không nhìn nàng.

"..." Hồ Ly nghĩ nghĩ, rồi mở miệng, "Ta không có trông mặt mà bắt hình dong đâu."

Thỉnh Thông lập tức bật cười, "Ta biết!" Hắn đưa tay, gõ một cái lên đầu Hồ Ly, "Nàng đó, căn bản không phân biệt nổi đẹp xấu mà ~ "

Hồ Ly xoa đầu, ai oán. "Nói thì cứ nói, làm gì mà đánh người chứ?"

"Ta không có đánh người, ta đánh Hồ Ly."

= =|||

"..." Hồ Ly đứng lên, cầm lấy một quả hồng, ném tới.

Thỉnh Thông tránh đi, "Sao nàng lại ném đồ!"

"Người với động vật khác nhau ở chỗ là người sẽ dùng công cụ..." Hồ Ly lại cầm một quả nữa, "Để chứng minh ta là một con người thực sự, ta sẽ sử dụng công cụ."

"Nguy hiểm!!!" Thỉnh Thông không cam lòng yếu thế, cũng cầm lấy một quả hồng, ném lại.

Bờ ao, nhất thời trở nên ồn ào.

Hồ Ly thấy mình rơi vào thế yếu, liền cầm lấy mấy quả hồng, nhắm mắt lại, ném loạn xạ.

"Ái ui..."

m thanh mềm mại dễ nghe vang lên. Nhìn sang mới thấy, Ly bị ném trúng ngã lăn ra đất.

"Bạch Si!" Hồ Ly lập tức chạy tới, quan tâm hỏi, "Ngươi không sao chứ?"

Ly sờ sờ cái mũi đau điếng vì bị ném trúng, rung rung nước mắt lắc đầu, "Không sao..."

"Thực xin lỗi. Nhưng mà, cũng do Hồ Ly sai, ngươi đừng trách ta." Thỉnh Thông cũng đi đến, nói.

Hồ Ly trừng Thỉnh Thông, "Ngươi rất quá đáng mà..."

"Ta không có nói sai a!"

Ly nhìn hai người bọn họ, ôm móng vuốt, vô tội nói, "Ta không sao... Không cần phải cãi nhau..."

"Chúng ta không có cái nhau!" Thính Thông và Hồ Ly đồng thanh kêu.

Ly rút về sau, hơi sợ.

"Đứng rồi, cả nhà đi đâu rồi?" Thính Thông thay đổi đề tài.

"Lão Nheo bảo cả nhà đi đến chỗ Ếch, bảo ta đi sang ao bên cạnh." Ly thành thật đáp.

"Hà? Tại sao?" Hồ Ly không hiểu.

"Không biết nữa." Ly vẫn thành thật đáp.

"Vậy tại sao ngươi quay về? Giao Long bắt nạt ngươi hả?"

"Ta không yên tâm, nên trở về xem." Ly nói xong, nhìn quanh bốn phía, "Nếu không có việc gì, ta lại trở về ao bên cạnh."

"Ồ..."

Ly nói xong, xoay người rồi đi.

"... Bạch Si thực là càng lúc càng có cá tính..." Hồ Ly bất đắc dĩ nói.

"Đúng..." Thính Thông chán chường đáp.

"A!" Hồ Ly nghĩ đến cái gì, hét to một tiếng.

"Làm sao?!" Thính Thông bị dọa hết hồn.

"Chúng nó đi đến chỗ Ếch xem tả chân tập, thế mà không thèm kêu ta!!!" Hồ Ly nói xong, cất bước chạy ngay.

"Nàng ——" Thính Thông lập tức đuổi theo, "Nàng quả nhiên là 'trông mặt mà bắt hình dong' mà, Hồ Ly chết này, đứng lại!!!"

...

~~

Cá Nheo ngồi trong hậu viện của đạo quan, nhìn khắp nơi một màu đỏ tươi của lá Phong.

"Ngươi đến đến ngắm Phong?" Quý Du nhấp một ngụm trà, cũng nhìn lá Phong rồi hỏi.

"Ồ... cho là vậy đi. Nghe nói, lần trước có một thi nhân đi qua, để lại bài thơ trên đồi Phong của ngươi?"

Quý Du thở một hơi, chỉ chỉ gốc Phong to nhất.

Cá Nheo tập trung nhìn kỹ, trên đó có ghi hàng chữ nhỏ: Lên cao, núi lạnh, dốc tà. Chiều vàng, mây bạc mấy nhà ở trong. Dừng xe, lặng ngắm đồi phong, thấm sương lá tựa hoa hồng tháng hai** - - XX đạo chơi qua đây.

= =|||

"Phá hoại của công..."

"Đúng." Quý Du trầm tĩnh gật đầu, "Cho nên ta đem cả đồi phong này quây lại làm đình viện"

"Thế..."

Quý Du quay đầu nhìn Cá Nheo, chén trà trong tay nó vẫn đầy tràn, một ngụm chưa uống.

"Ngươi tìm ta có việc?" Quý Du hỏi.

Cá Nheo trầm mặc một hồi, gật đầu, nó mở miệng, "Ngày mai, mong đại sư giúp một việc."

"Nếu là chuyện bất yêu gì đó, thì xin thứ ta lực bất tòng tâm.. Quá thiếu đạo đức." Quý Du nghiêm túc đáp.

Cá Nheo yên lặng nhìn hần, sau đó, cười mở miệng: "A a ~ nói thiếu đạo đức nhéo, ta đã từng..."

"Ta không có nói ngươi thiếu đạo đức, ngươi không cần nói lạc đề."

"Khụ khụ..." Cá Nheo sửa dáng ngồi, "Ngày mai có khả năng thiên tượng sẽ khác, trên trần nếu có chuyện không ổn, mong đại sư tương trợ."

Quý Du nhìn nhìn bầu trời xanh lam như được gột rửa, gật đầu, "Chuyện nên làm, không cần khách khí."

"A a ~ nói khách khí nhéo, ta đã từng..."

"Ta không khách khí với ngươi, ngươi không cần phải nói lạc đề..."

"..."

Cá Nheo thở dài, đứng lên. "Được rồi, ta xả xong rồi, đi."

"Không tiễn." Quý Du gật đầu.

"Chắc chắc, lá phong thật đẹp..." Lúc đi, Cá Nheo đứng ở trong rừng phong tán thưởng.

Quý Du cười nhợt nhạt, "Thua kém ngươi."

Cá Nheo sừng sốt một chút, vẻ mặt hoảng sợ, "Quý Du đại sư, cái này là quấy nhiễu tình dục..."

Quý Du nhú mày, "Mạo Cung, Ngôn Tông! Tiễn khách!"

Hai đạo sĩ lập tức xuất hiện, trên vàng trán hơi tỏa sát khí.

Cá Nheo xoay người phát tay, "A ~ cáo từ cáo từ ~ "

Nó như một làn khói xuống núi, quay đầu nhìn lại cười.

Thua kém ngươi.

Câu nói này, là khen ngợi sao?

Còn nhớ rất lâu trước kia, có con Ếch chỉ thích lợi dụng người khác.

Có một ngày, Ếch cầm một khóa nội đan tinh phách sáng long lanh, cười nói: "Kêu một tiếng Huyền Thanh tỷ tỷ, ta sẽ cho ngươi cái này ~ "

Nó không hiểu, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi lấy ở đâu vậy?"

Ếch cười đắc ý, "Đương nhiên là Huyền Thanh tỷ tỷ luyện ra rồi ~ "

"Luyện cái này để làm gì?"

Ếch có chút khinh bỉ nó, "Đần. Không phải ta còn 10 năm là có thể thành tiên sao? Ta đem đạo hạnh luyện thành nội đan tinh phách, như vậy thì không cần lo nữa ~ "

Nó vẫn không hiểu, "Ngươi thành tiên sớm một chút, chúng ta cũng không để ý đâu..."

"Không ~ làm ~ " Ếch một tay nâng tinh phách, không vui, "Ta nói rồi, ta không muốn thành tiên, ta muốn cùng người mình yêu đạo chơi thiên hạ ~ "

"..." Nó không hiểu nổi.

Ếch nhìn nó, vẻ mặt thất vọng, "Nhạc Tuyền... Ngươi không thể cười với ta sao? Bây giờ ta nói thẳng, ta đúng là vì các ngươi mà muốn thành tiên chậm một chút! "

"Vì chúng ta?" Nó không hiểu, nhưng trong lòng có một nơi bắt đầu dần dần nóng lên.

"Ừ!" Ếch cười.

Nét mặt nó thoáng hiện ý cười.

Ếch vừa lòng gật đầu, "Đúng thật, ngươi cười lên rất đẹp ~ nhắc mới nhớ, lần trước có cái cô nương họ Tây, thấy ngươi liền choáng luôn phải không?"

"Ừ."

"Đó là người ta thích người, nhưng người làm cái gì mà mỗi lần thấy nàng, thì lập tức chìm xuống đáy hồ vậy? Làm cho bên ngoài có tin đồn cô nương đó khuynh thành tuyệt sắc, nói là người tự thấy xấu hổ... Ài, rõ là..."

Nó đỏ mặt, "Ta..."

"A a, Nhạc Tuyên thực đáng yêu ~" Ếch cười nhạo, "Lại đây, gọi một tiếng Huyền Thanh tỷ tỷ, khóa tinh phách này ta sẽ cho người ~ "

"Vì sao... Không cho Nhạc Hân?" Nó do dự một chút, hỏi.

Ếch lại ghen lời "Ách... À cái... Hắc hắc..." Ếch có chút bất an, giọng nói chậm lại, tràn đầy dịu dàng, "... Ta muốn, có thêm chút thời gian, cùng hân dạo chơi thiên hạ..."

Trong nháy mắt, nó rút cuộc hiểu rõ rất nhiều chuyện.

"Ừ." Nó gật đầu cười, "Ta đã hiểu. Cho ta đi."

Ếch xấu xa ôm tinh phách, "Người gọi Huyền Thanh tỷ tỷ trước đi ~ "

Nó nhìn Ếch, lần đầu tiên, nó nhếch miệng, đôi tay chống nạnh, "Ta còn lâu mới để người lợi dụng ~ "

"Hơ?" Ếch nhíu mày, "... thời kỳ nổi loạn?!"

"Nói đến thời kỳ nổi loạn, ta đã từng..." Nó mở miệng nói những lời vô thường vô phạt.

Ếch lại nghiêm túc nghe.

Nó đột nhiên dừng lại, khẽ vươn tay, đoạt lấy khóa tinh phách, xoay người chạy.

"A?! Cá Nheo chết, lại dám nói lạc đề, âm mưu gây rối!!! Đứng lại!!!" Ếch phát điên đuổi theo.

Nó ôm tinh phách, liều mạng chạy. Chỉ là, thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng có một số thứ, nó vĩnh viễn không thể trốn được... Có thứ gì đó đau đớn bỏng rát thiêu đốt trong lồng ngực, dường như vĩnh viễn không thể dập tắt...

Người ta nói đó chính là cảm giác khó chịu nhất...

Chỉ là, thế giới này, vốn không có "nhất"...

Nó vĩnh viễn nhớ cái ngày nhìn thấy khuôn mặt băng lãnh ấy.

"Nhạc Hân..." Trước mặt hỗn loạn, khiến nó có chút kinh ngạc. Nháy mắt tiếp theo, nó thấy khóa nội đan tinh phách.

"Người định làm cái gì?" Ếch chạy tới, hô.

"Làm cái gì?" trong ánh mắt Hắc Xà, có sự thống khổ sâu sắc, còn thoáng có hận, "Người không nên hỏi ta..."

"..."

"Vì cái gì..." Hắc xà nhìn khóa tinh phách trong tay, thanh âm khẽ run, hỏi, "Đem tinh phách cho Nhạc Tuyên?"

Ếch giật mình, không biết giải thích thế nào.

"Không phải nói là cùng nhau thành tiên sao! Vì sao!"

"Người hiểu lầm..." Nó mở miệng, muốn giải thích.

"Ta là kẻ thừa, đúng không?" Hắc Xà ngắt lời nó, hỏi Ếch.

Ếch nhìn hân, trong một khắc, không cách nào trả lời.

"Không phải!" Nó bước lên, giữ chặt Hắc Xà, "Huyền Thanh thích người."

Hắc Xà nhìn nó, trong ánh mắt một mảnh đớn đau.

Sau một hồi trầm mặc, nó nghe thấy Hắc Xà dùng giọng nói cô đơn thì thào: "... Ta luôn luôn thua kém người."

Trong phút chốc, nó mới biết rõ, thế nào mới thật sự là đau.

"..." Hắc Xà đẩy nó ra, "Chúng ta vốn không nên ở cùng một chỗ..."

Hắc Xà xoay người rồi đi, tinh phách rơi trên mặt đất, hơi nảy lên, lăn đến bên chân Ếch.

Ếch cúi người nhặt lên, ôm vào trong lòng.

Nó nhú mày, chuẩn bị đuổi theo.

"Không cần đuổi theo..." giọng của Ếch, có chút mệt mỏi.

Nó đứng tại chỗ, không thể nghĩ gì.

"..." Ếch ôm tinh phách, cất bước đi, "Là ta sai..."

Rất cục, chỉ còn lại một mình nó.

Nó biết rõ, không có ai sai, nhưng mà, tất cả đều nhận mình sai.

Nó cũng biết rõ, cái câu "Thua kém người", có nghĩa là gì..

Ngày ấy, chúng nó quá trẻ, cũng quá quật cường.. Thế còn bây giờ thì sao?

Bất tri bất giác, nó trở về ao. Nó đột nhiên lại nhớ lại một chuyện khác.

Khi nó giữ nguyên hình dạng cá, ở trong ao mấy trăm năm sau. Có một hôm, một con Cá Chép chuyển đến đây. Tướng mạo của Cá Chép rất bình thường, chẳng có điểm nào nổi bật. Những yêu tinh khác cười nhạo nó là tu luyện tướng mạo thất bại.

Nhưng mà, Cá Chép lại thẳng thắn mà rống lên một câu: "Làm yêu tinh phải bình thường thôi! tấm lòng đẹp mới là điều quan trọng!"

Làm yêu tinh, phải bình thường thôi..

Đúng, bình thường.

...

(*) Bài hát: Khi tình yêu đã là chuyện quá khứ.

(**) Thơ của Đỗ Phủ=))

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đáy hồ ẩm áp đột nhiên có chút lạnh, Giao Long mở to mắt, khe khẽ thở dài.

Ngay sau đó, tim nó có chút đập mạnh và loạn nhịp. Đáy nước yên tĩnh không có vật gì, trước mắt cũng không có Ly Long vẻ mặt vô tội kia, thế mà nó lại cảm thấy có chút tịch mịch. Thói quen, là một thứ rất đáng sợ..

"Bạch Si..." Nó không tự chủ nhẹ giọng tự nói.

"Người gọi ta?"

Thình lình vang lên tiếng nói, khiến nó suýt chút nữa cửa vào lưới kiếm.

Ly ở sau lưng nó, chớp đôi mắt vô tội.

"Người ở chỗ này làm cái gì!!!" Giao Long bị dọa hú hồn, cả giận nói.

Ly ôm móng vuốt, bơi tới trước mặt nó, "Ta... Ta đang xem cái xiềng xích này có thể mở hay không..."

"Thế thì đừng có đột nhiên lên tiếng!"

"Là người kêu ta, ta mới trả lời mà."

"Ta không kêu người!"

Ly cúi đầu, "Ta sai..."

Giao Long ngoảnh mặt đi, không thèm để ý nó.

Ly cẩn thận dè dặt tới gần một chút, "Này, ta đã xin lỗi rồi, xin nhận lỗi mà... Nếu không, ta hóa trang thành bánh bao nhé?"

"Ai muốn người hóa trang thành bánh bao!" Giao Long điên tiết rống nó.

Ly không biết nó vì cái gì lại nổi giận, nhưng vẫn nhận tội, "Thực xin lỗi..."

Giao Long im lặng, nhìn nó.

Ly qua một lúc, nói giọng bi thương: "Ta sai, người không nên tức giận..."

"Ta không giận..." Giao Long chậm rãi nói.

Ly lập tức cao hứng trở lại, "Vậy ta có thể tiếp tục xem xiềng xích không?"

"Được."

Ly vui vẻ bơi đến phía sau nó, nhìn thấy mỡ xiềng xích làm bằng sắt.

"Không tháo được." Giao Long thản nhiên nói.

"Người sẽ bị trôi bao lâu?" Ly hỏi.

"Thời hạn thi hành án là một ngàn năm, còn có bảy trăm năm."

"Ồ." Ly chìa móng vuốt bắt đầu tính, "Vậy hết bị phạt xong, người muốn làm gì?"

Giao Long nghĩ, "Không phải do ta quyết định, còn phải xem thiên đình phán."

"Sẽ rời khỏi nơi này sao?"

"Ai biết được."

Ly ôm móng vuốt, có chút thất lạc. "Bảy trăm năm a..."

Trong ấn tượng của Ly, bảy trăm năm thật sự là rất dài. Khi còn ở thiên cung, lúc nào cũng yên ắng, một ngày dài như vậy khiến nó không biết nên làm gì. Không biết từ khi nào, thời gian đã trở nên vui vẻ đến thế? Lúc ăn bánh bao đậu, nghe Cá Chép và Cá Chuối bắt quái, lúc nghe cá Nheo nói lạc đề, lúc con Cua học hỏi, lúc Tôm Sông nổi giận, lúc Hồ Ly lẩn lộn... và ở cùng một chỗ với Giao Long. Thời gian giống như dòng nước, chảy qua kẽ tay, không thể nắm được, không thể giữ được. Hi vọng Giao Long không phải chịu lại nỗi thống này nữa, nhưng lại hi vọng nó không thoát khỏi sự trôi buộc quá sớm. Cảm giác mâu thuẫn như vậy, có phải đã làm thời gian trôi qua nhanh hơn không?

Ly có chút bất an. Nó đứng dậy, đá đám bùn dưới chân.

"Thế nào?" Giao Long hỏi.

"Không." Ly ngẩng đầu, "À... sau này người rời đi, ta sẽ nhớ người."

Giao Long sùng sốt, lập tức cả giận nói: "Người bạch si hà! Ta còn chưa đi, người nói với ta cái này làm gì!!!"

Ly nghiêm túc nói: "Ta chỉ muốn nói trước với người, nếu người muốn đi, ta sẽ nhớ người."

Giao Long đột nhiên không có cách trả lời, nó nhìn ly, cúi đầu đáp lại một tiếng, "Ừ..."

Ly ôm móng vuốt, cảm thấy rất vui vẻ.

Đúng lúc này, trên ao đột nhiên có động tĩnh. Ly bơi lên, u ám sầm rền, mưa to như trút. Mặt nước động lan tầng tầng, ngay cả đáy nước cũng có chút dao động nhỏ.

Ly bơi về, "Trời mưa."

Giao Long trầm mặc một chút, nói: "Ngươi trở về đi."

"Hả?"

Giọng của Giao Long hơi có ý cười, "Mưa lớn như vậy, ngươi không lo lắng cho ao của mình sao? Ngươi là thủy quan, phải nhớ nhiệm vụ của mình..."

Ly nhìn nó, trong ánh mắt, lóe sáng.

"Trở về đi." Giao Long nói, "... Lần sau lại đến."

Ly trước giờ chưa từng nghe nó nói qua câu "Lần sau lại đến". Nó rất vui vẻ, mừng rỡ găt mạnh đầu, nhảy ra khỏi mặt nước.

Mưa rất lớn, gió cũng rất mạnh, tiếng sấm rất dọa người, nhưng mà, trong lòng nó đột nhiên chẳng còn để ý cái gì nữa...

...

~~

Cá Chuối và Cá Chép nghe tiếng sấm cuộn cuộn bên ngoài giếng, ôm nhau ở một chỗ run rẩy.

"Trời ạ ~~ tháng chín có sấm sét ~~ thế giới này sắp hủy diệt ~~" hai con cá hoảng sợ kêu to.

Hồ Ly ôm tả chân tập, "Oa ~~ thật đáng sợ ~~ "

Ếch khề cau mày, nhìn bầu trời trên miệng giếng.

"Chẳng lẽ là vì ai đó có oan khuất?" Con Cua gãi đầu, hỏi.

"Bàng Bàng, có oan khuất là tháng sáu mùa hè tuyết rơi." Cá Chuối và Cá Chép trằm miệng một lời đáp.

"Đây hẳn là một cô nương si tình ~~" Hồ Ly vẽ mặt ước mơ, "Trời đông sét đánh, hè mưa tuyết, mới dám quên chàng ~~ oa ~~ romantic bao nhiêu ~~ "

"Xi. Bây giờ còn chưa phải mùa đông mà?" Thỉnh Thông không chút do dự đá kích nàng.

Hồ Ly ai oán lui sang một bên, hít hít cái mũi."55555... Người ta romantic một chút cũng không được à..."

"Ồ. Xem ra, năm nay hiện tượng mùa đông ấm lên khá nghiêm trọng, cái gọi là hiệu ứng nhà kính rất cần quan tâm. Đây là vấn đề tồn vong của vạn vật! Trân trọng thiên nhiên, bảo vệ môi trường!" Cá Chép nói như thật.

"Lý Tử, ngươi thực là có học vấn!" Cá Chuối sùng bái nói.

"Đương nhiên! Ta là ai chứ!" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

Trong tiếng ồn ào, Ếch chậm rãi mở miệng.

"Là có người đang đầu pháp..."

"Đầu pháp?" Cả đám yêu không hiểu.

Thỉnh Thông đột nhiên hiểu ra cái gì, "Cái vừa rồi, là Cửu Thiên Ngự Lôi chứ!"

"Cửu Thiên Ngự Lôi chứ!" Chúng yêu ôm nhau thành một đám.

"Ừ. Nghe sư phụ nói, là chiêu thiên binh thiên tướng dùng." Thỉnh Thông nghiêm túc trả lời.

"Chà, nghe có vẻ rất lợi hại..." Cá Chép cả kinh nói.

"A nha, thật đang sợ thật đang sợ..." Cá Chuối cũng cả kinh nói.

"Ồ ô, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Con Cua ôm đầu, cả kinh nói.

"..." Hồ Ly ngẫm nghĩ, "Ta là người, ta sợ cái gì?"

= =|||

Ếch thở dài một tiếng, "Tội gì..."

"Ếch, người nói gì?" Cá Chép nghe thấy liền hỏi lại.

Ếch nhìn nó, "Không có gì."

"A, đúng rồi, hôm qua ở bờ ao ta thấy một vị tiên. Xem ra là nhân vật phản diện, chẳng lẽ, Cửu Thiên Ngự Lôi chủ này có liên quan đến hắn?" Hồ Ly nhớ ra cái gì, lớn tiếng nói.

"Hả?" Chúng yêu kinh hãi.

"Đúng rồi. Ta cũng ở đó, xem bộ dáng của hắn, có vẻ là đến ao tìm ai." Thỉnh Thông phụ họa.

"Hả?" Chúng yêu càng kinh.

"Chúng ta đều ở trong giếng, hắn muốn tìm ai?" Con Cua hỏi.

"Chẳng lẽ là..." Chúng yêu giật mình hiểu ra, "Lão Niêm!!!"

"A, là thân thích ~" con Cua vui vẻ nói.

= =|||

Đám người và yêu nhao nhao bàn bạc, ý kiến không thống nhất.

Ếch thấy thế, gầy gầy đàn tam huyền trong tay, khẽ cười nói: "Không, hắn tới tìm ta."

Đám người và yêu lập tức đình chỉ tranh luận, nhìn Ếch.

"Phô trương như vậy, chẳng qua là muốn ép ta rời khỏi giếng..." vẻ mặt của Ếch không vui.

"Vì sao!" Đám người và yêu trăm miệng một lời.

Ếch vẫn cười, "Còn nhớ Kỳ Ký không? Nó là Thiên Mã, bao che cho nó chạy trốn, chính là trọng tội. E là bên trên truy cứu, bây giờ phải người đến thảo phạt."

"Hả?!" Đám người và yêu kinh hô, "Vậy bây giờ làm sao?"

"Không sao." Ếch vuốt mái tóc, "Thiên binh thiên tướng thôi mà ~ lão nương còn lâu mới sợ ~ oa ha ha ha ~ "

= =|||

"Các người ở chỗ này sẽ rất an toàn, không cần lo lắng." Ếch ôm đàn tam huyền lên, bước đi.

"Đúng rồi, lão Niêm ở bên ngoài, không sao chứ?" Con Cua khò đại hỏi.

"A!!! Không nhắc thì chúng ta quên mất!!!" Cá Chép hô, "Lão Niêm phải làm sao đây?!"

Ếch bình tĩnh mở miệng, "Nó để các người đến đây, chính vì đã quyết định một số việc. Nó đã chọn như vậy, thì đương nhiên tự nó phải gánh vác..."

"Chúng ta đi cứu nó!" Cả đám người và yêu hoàn toàn không nghe lời Ếch nói, ngược lại sĩ khí ngẩng cao hô lên.

"Các người có nghe ta nói chuyện hay không!!!" Ếch nổi giận.

"Nghe, mà nghe không hiểu." Con Cua gật đầu nói.

"..." Ếch nín thinh.

"Được, chúng ta xuất phát! Đoàn kết chính là sức mạnh! Thiên binh thiên tướng cũng không đáng sợ ~" Cá Chép hóa ra hình người, lòng đầy căm phẫn.

"Không sai! Lý Tử, ta nguyện cùng người lên núi đao xuống biển lửa!" Cá Chuối cũng không cam lòng lạc hậu.

Hai con cá bày ra tư thế quay về phía mặt trời đỏ chói, hát vang: "Tình và nghĩa, đáng ngàn vàng ~ ~ "

Con Cua cầm lấy sách vở, "Kiến thức chính là sức mạnh, Bàng Bàng ta muốn dùng sách vở đập chết cái đám thiên binh thiên tướng!"

Hồ Ly hưng phấn, "Bàng Bàng! Có chí khí!"

"Cám ơn!"

Ếch nhìn cả đám người và yêu trước mặt, không thể diễn tả nỗi cảm giác của mình.

"Xuất phát!" Cá Chép ra lệnh một tiếng, cả đám hăng hái, chuẩn bị ra khỏi giếng.

"Đứng lại!" Ếch quát, "Không biết tự lượng sức mình! Đạo hạnh của các người còn chưa bằng một nửa Nhạc Tuyên, ra ngoài chỉ để chịu chết! Ta không cho!"

"Nhạc Tuyên là ai?" Con Cua không hiểu.

Nhưng mà, vấn đề này không quan trọng.

"Đạo hạnh của bọn này không đủ, nhưng mà, Ếch người vĩnh viễn sẽ không ra khỏi miệng giếng này, đúng không?" Cá Chép quay đầu, nói, "Ta nói này, Ếch, người có giếng của người, chúng ta cũng có ao của chúng ta. Chúng ta sẽ không ép người, cũng như người không thể ngăn cản chúng ta."

Cá Chuối nghe thấy mà cảm động ra mặt, "Lý Tử, không thẹn là hảo huynh đệ của ta, nói rất hay!!!"

"Đương nhiên, ta luyện rất lâu rồi!!!" Cá Chép đắc ý.

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Các người nhanh lên đi ~" trên miệng giếng, tiếng của Hồ Ly vọng xuống.

...

Trong giếng, chỉ còn lại mình Ếch.

Rất lâu trước kia, nó chỉ có thể ngơ ngác nhìn bầu trời qua miệng giếng. Vô tình gió mang đến một vài thứ. Một chiếc lá, một cánh hoa... Nó nhìn mấy thứ ấy mà tưởng tượng ra hình dạng của thế giới. Sau đó nó vẫn không thỏa mãn, liều mạng tu luyện, cuối cùng cũng thấy được bầu trời vời vợi...

Mà đồng thời, nó cũng đi đến những nơi khác. Thế giới quá lớn, nó cũng dần hiểu ra, những gì nó nhìn thấy không hẳn là hoàn toàn tốt đẹp. Nó bắt đầu nghĩ, nếu như ngay từ lúc đầu mình không ra khỏi miệng giếng, thì có phải đã chẳng đau đầu thấu tim thế này không. Nếu như, nó không hiểu gì hết, chỉ là một con ếch, có phải sẽ vĩnh viễn vui vẻ không? Với nó điều tốt nhất là vì bản thân mà tạo ra một thế giới, một miệng giếng, một thiên hạ. Cho nên, sau cùng cũng đến lúc...

Thật, cũng đến lúc sao?

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Trong tiếng gió bão sấm chớp, cá Nheo từ đám cỏ lau giữa ao đi lên bờ.

Trên bờ, một nam tử mặc đồ đen đứng đó. Bầu trời âm u, càng tăng thêm vẻ lạnh lùng của hắn.

Mây đen thỉnh thoảng lại lóe lên ánh chớp, khiến khung cảnh vô cùng quỷ dị.

"Thời hạn ba ngày đã đến, Nhạc Tuyền, ngươi muốn thế nào?" Hắc Xà mở miệng hỏi.

Cá Nheo chấp tay sau lưng, mỉm cười, "Ngươi nói xem?"

Hắc Xà nhẹ nhàng nhắm mắt lại, "Ta đã nói rồi, hôm nay, ta sẽ san bằng nơi này."

Cá Nheo nhìn hắc, "Huyền Thanh sẽ không ra khỏi giếng... Ngươi san bằng nơi đây vì cái gì?"

"Ta không tin..." Hắc Xà đáp, "Ta không tin nàng có thể nhìn ngươi chết."

"Vì sao không thể?" Cá Nheo hỏi lại.

Giọng nói của Hắc Xà thật sự âm trầm, "Nàng thích ngươi..."

Cá Nheo cười khò, lắc đầu, "Ngươi vẫn không hiểu..." Quanh người nó bị một tầng sáng nhàn nhạt bao phủ, thanh âm cũng vì thế mà trở nên nhẹ nhàng mơ hồ, "Ngươi chán ghét khuôn mặt này như vậy... Cứ hủy diệt đi, xem nàng có xuất hiện hay không..."

Hắc Xà nhú mày, "Ngươi nói cho rõ, ta làm theo lệnh trời, chứ không phải vì ân oán cá nhân."

"Lệnh trời cũng được, ân oán cá nhân cũng tốt. n oán ngàn năm, hôm nay kết thúc luôn đi..."

Trong sát na, tiếng sấm rền vang, tưởng như nứt trời.

...

...

Cá Chép vọt tới ao đầu tiên, rừng trúc đã bị bén lửa, cháy hừng hực trong mưa gió.

"Ồi! Gọi 119!" Cá Chép chưa kịp nhìn kỹ hoàn cảnh chung quanh đã vội vã la lớn.

Hồ Ly liếc nó một cái, "Ngươi là Cá Chép tinh! Không thi triển Hoán Thủy Chú đi!!!"

Cá Chép vẻ mặt đau kịch liệt, "Học nghệ không tinh..."

Hồ Ly sững người, rồi quay đầu nhìn Cá Chuối, "Ngươi thì sao?"

Cá Chuối vẻ mặt cũng đau đớn kịch liệt, "Học nghệ không tinh..."

Hồ Ly hóa đá, "Bàng... Bàng Bàng... Ngươi..."

Con Cua bước ra, "Ta biết!" ngón cái trên tay phải đặt lên ngón áp út, quát lên: "Hoán Thủy Chú!"

Nước trong ao nháy mắt cuộn cuộn dâng lên, lao về phía rừng trúc.

Ngọn lửa tắt ngấm, nhưng đám tôm cá trong ao bị mất nước đang liều mạng giãy dụa.

"Rừng trúc cháy..." Cá Chép cảm thán nói.

"Họa lây ao cá..." Cá Chuối cảm thán tiếp lời.

"Hai ngươi nghiêm túc một chút đi!!!" Con Cua, Hồ Ly và Thỉnh Thông đồng thời hét lên.

Ngay lúc đó, sấm sét lóe lên đồng loạt đánh thẳng về phía cả đám.

"Cẩn thận." Một tiếng nói rõ ràng vang lên, sấm sét lướt qua đám người và yêu, đánh nát tảng đá to phía xa.

Khi nhìn rõ người kia, đám người và yêu đều kinh ngạc.

Thiếu niên này mới tuổi mười sáu! Mái tóc dài đen nhánh bị mưa thấm ướt, nước đọng trên tóc rơi xuống vàng trắng trơn bóng như ngọc. Cặp lông mày gọn gẽ với hàng mi đen, đôi mắt xanh sậm tựa như phi thủy, lấp lánh hữu thần. Cho dù đang nhú mày, bờ môi hơi nhếch, nhưng không hề ảnh hưởng, tinh khiết như nước.

"Sao thế?"

Dung mạo xuất trần cả giọng nói cũng nhẹ nhàng thanh tao, tựa như âm thanh của tự nhiên.

"Người là ai?" Con Cua ngó cả đám người với yêu đang ngây ngốc xung quanh, đành phải tự hỏi.

Thiếu niên ngạc nhiên, rồi lập tức thở dài, "Ta là lão Niêm."

Lời này vừa nói ra, Con Cua cũng ngây ngốc luôn.

Cá Nheo quơ quơ tay, cả đám không hề có phản ứng.

"Ồ đây rất nguy hiểm, các người mau về chỗ của Éch đi. Nhớ chưa?" Cá Nheo dặn một câu, rồi xoay người tiếp tục chiến cuộc.

Một khắc sau đó, tiếng kêu hoảng sợ vang vọng khắp nơi.

"Lão Niêm?!?!?" Cá Chuối và Cá Chép cầm tay nhau, không thể tin nổi gọi to.

Hồ Ly ôm mặt thật chặt, "Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ..."

Thính Thông vò mạnh tóc, "Không thể nào, không thể nào..."

Con Cua ngồi sụp xuống, nhổ tung đám cỏ, "Bằng Bằng phải đến bao giờ mới có tài năng tu ra hình dáng như thế đây..."

...

"Cả nhà bình tĩnh!" Trong cơn hỗn loạn, Cá Chép rất có phong phạm lãnh tụ hô lên.

Cả đám lặng im.

"Mục đích của chúng ta đến đây không phải là để kinh ngạc!" Cá Chép vô cùng nghiêm túc nói.

"Nói rất đúng! Lý Từ!" Cá Chuối đồng tình.

"Không sai, chúng ta đến để cứu lão Niêm!" Hồ Ly gật mạnh đầu.

"Đúng a, quên mất việc chính." Thính Thông nói.

"Nhưng, Bằng Bằng có câu hỏi..." Con Cua gờ tay, "Làm sao cứu?"

=|||

"Bây giờ, chuyện đã đến thế này mà còn hỏi thằng, thật khiến người ta đau lòng..." Cá Chép khóc không ra nước mắt.

Người và yêu bắt lực nhìn bầu trời bão táp, sấm chớp liên miên.

Con Cua thấy mình hỏi sai vấn đề. Nó cúi đầu, nghĩ nghĩ, lớn tiếng nói: "Bằng bằng không sợ, Bằng Bằng sẽ dùng Hoán Thủy Chú!"

Cả đám nhìn nó.

Con Cua chỉ lên trời, "Các người xem, thiên binh thiên tướng không phải chỉ có một người thôi sao? Chúng ta đông như vậy, nhất định sẽ có cách!"

"Bằng Bằng ~~~" cả đám người và yêu cảm động.

"Đừng rồi! Chúng ta nhiều yêu dè bẹp ít tiền, tuyệt đối không thành vấn đề!" Cá Chép nói, "Tuy rằng ta học nghệ không tinh, không dùng được Hoán Thủy Chú, nhưng Tụ Phong Chú vẫn dùng được!"

"Đúng! Ta cũng biết!" Cá Chuối cũng nói.

"Hắc Từ! Không then là huynh đệ tốt của ta!" Cá Chép nghiêm túc nói.

"Lý Từ!"

"Hắc Từ!"

...

Chúng nó nhìn nhau.

Trước kia, có một con Cá Chuối không muốn ăn cá. Và một con Cá Chép thích lên bờ nghe buồn chuyện.

Sau này, Cá Chuối không cần phải ăn cá, nhưng nó lại không biết nên ăn gì mới tốt. Lúc này, nó gặp gỡ Cá Chép thích bánh đậu.

Sau này, Cá Chép có thể dùng cái đuôi đi lên bờ, nhưng nó lại không biết ngoài việc nghe bát quái ra, còn có thể làm gì. Lúc này, nó gặp gỡ Cá Chuối sẵn sàng nghe nó nói chuyện.

Có đôi khi, có một vài cảm giác rất kỳ lạ. Cứ giống như đã từng quen biết, lại giống như hận vì gặp nhau quá muộn.

Cá Chuối ăn bánh đậu, Cá Chép đi bát quái.

Mà bây giờ, cho dù không có bánh bao đậu và bát quái, chúng nó cũng vẫn ở cùng một chỗ. Cho dù là làm gì...

...

...

Cá Nheo và Hắc Xà triển đấu trong không trung.

Ngay lúc đó, vài đạo quang xen vào, tách chúng nó ra.

"Tự phong chú!"

Không trung nổi lên cuồng phong, xua tan u ám.

Cá Nheo nhìn rõ người trước mặt, mở miệng, "Các ngươi làm cái gì! Mau lui xuống!"

Cá Chép và Cá Chuối cùng chìa cái vè mặt bất mãn ra bác bỏ, "Không muốn!!!"

Hắc Xà nhìn thấy chúng nó, hờ hững mở miệng, "Tiểu yêu to gan, dám cản đường ta!"

Con Cua vè mặt chính nghĩa, "Tại ngươi bắt nạt lão Niêm trước!"

Hắc Xà nhú mày. Đám yêu tinh trước mắt này, đạo hạnh thấp đến đáng thương, nhưng trên mặt lại không hề sợ hãi.

"Lý Tử ~ Hắc Tử ~ đẹp trai quá đi ~" Hồ Ly với Thính Thông ở phía dưới cổ vũ.

"Cám ơn ~" Cá Chuối và Cá Chép rất là đắc ý.

Cá Nheo túm lấy cổ áo chúng nó, "Về giếng cho ta!"

Ba con tiểu yêu giãy dụa.

"Không muốn! Đây là ao của chúng ta, Bàng Bàng không đi!" Con Cua dùng cả tay lẫn chân, khuôn mặt bầu bĩnh đỏ bừng.

"Giúp Kỳ Ký chạy trốn, ta cũng có phần!" Cá Chép lớn tiếng hô.

"Lý Tử có phần thì ta cũng có phần!" Cá Chuối cũng lớn tiếng kêu lên.

Cá Nheo giật mình. "Các ngươi..." Nó cười bất lực, "Các ngươi đúng là đám trẻ không hiểu chuyện..."

"Hắc hắc ~ "

Hắc Xà lẳng lặng nhìn, nhớ lại rất lâu rất lâu trước kia.

Khi nó có nhận thức, nó đã là một kẻ cô đơn. Nó cho rằng, mình sẽ mãi mãi một mình như vậy. Nhưng mà nó gặp một con cá Nheo hay ngượng ngùng. Rất lạ, rõ ràng là hai chủng tộc kị nhau như nước với lửa, rõ ràng là tính cách khác xa nhau, nhưng lại vô cùng ấn ý.

Cùng nhau tu luyện, cùng nhau dạo chơi, cùng nhau cười, cùng nhau khóc. Mỗi một ngày, đều bởi vì có nhau mà cuộc sống trở nên sinh động.

Cho đến khi, yêu tinh kia xuất hiện.

Đạo hạnh của Ếch so với chúng nó cao hơn, lại còn có thể lợi dụng chúng nó. Cả ở cùng một chỗ, dường như càng thêm vui vẻ.

Nó thích ếch, cũng thích cá Nheo, cái thích khác nhau, nhưng cùng sâu nặng như nhau. Nó biết, cho dù sau cùng Ếch quyết định cùng ai dạo chơi thiên hạ, nó sẽ cười mà chấp nhận. Chỉ cần... Nó không muốn cô đơn một mình....

Khi nhìn thấy nội đan tình phách, sự sợ hãi ấy, khiến nó không sao suy nghĩ.

Không ngờ kẻ cô đơn nhất, lại bị bỏ rơi bằng cách này... Nếu đây là lựa chọn của chúng, nó thà rằng tự mình rời đi, như vậy sẽ không cần "cười" mà chấp nhận...

Nhưng giờ thì sao? Cho dù làm tiên, nó vẫn cô đơn. Mà làm cá Nheo làm yêu tinh, lại được quây quần náo nhiệt như vậy.

Thế giới chỉ thuộc về bọn họ, đã không còn tồn tại từ lâu...

...

"Nhạc Tuyền..." Nó mở miệng, gọi cái tên quen thuộc, "Biết là Huyền Thanh sẽ không ra khỏi giếng, còn đưa đám tiêu yêu đi, một mình ứng chiến, sự tự tin kiêu ngạo của ngươi ở đâu ra vậy?"

Cá Nheo lẳng lặng cười, "Ta không phải là đối thủ của ngươi... Ngay từ đầu, đã không phải." Nó nhướng mắt, "Chỉ là hoài niệm mà thôi..."

"Hoài niệm?" Hắc xà cười, "Giữa ta với ngươi còn có gì để hoài niệm?"

Trong mắt Cá Nheo ẩn chứa một nỗi bi ai không thể thấy được, "Ngươi muốn giết ta, ta không có gì để nói... Nhưng mà, Nhạc Hân, nếu ngươi muốn san bằng nơi đây, xin thứ cho ta không thể nghe lời."

Hắc Xà nhìn cái ao cực kì nhỏ, "Vì một cái ao, mà ngươi muốn đối địch với thiên cung sao?"

"Không phải ao, " Cá Nheo tươi cười, đủ để khuynh đảo chúng sinh, "Là nhà..."

Hắc Xà cảm thấy ở một nơi nào đó trong lòng mạnh mẽ rung động, sau đó nháy mắt biến mất vô tung.

Nó nhìn chúng yêu trước mặt, lạnh lùng mở miệng, "Đã như vậy, nhiều lời vô ích!"

Lực lượng của Cửu thiên ngự lôi chủ, chấn động khắp nơi.

Cá Chuối và Cá Chép nhìn liếc mắt nhìn nhau một cái, mỉm cười.

Con Cua đứng thẳng lưng, ánh mắt trong veo.

Hồ Ly nắm chặt tay Thỉnh Thông, cũng cảm giác kiên cường mà ấm áp.

Nụ cười trên mặt Cá Nheo không hề nhạt đi.

Sấm rung, chớp giật.

Nếu như cho nó lựa chọn lần nữa, nó vẫn sẽ đến cái ao này, quen biết đám yêu tinh này.

...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Sức mạnh của Cửu thiên ngự lôi chủ, chấn động khắp nơi...

Đúng lúc đó, một luồng ánh sáng trắng xóa tan bão táp. Nước mưa và nước đọng trên mặt đất tụ lại, một lần nữa trở về trong ao.

"Bạch si ~~" cả đám người với yêu mừng rỡ hô.

Ly hóa ra hình người, áo trắng phiêu dạt trong gió.

"Ta là thủy quan ở đây, không cho phép ngươi động đến ao của ta!" Ly mày liễu nhíu chặt, giọng nói không chút vui vẻ.

Hắc Xà hơi hơi gật đầu, "Ta nhận pháp chỉ thiên cung, tróc nã yêu nghiệt. Thượng tiên xin đừng cản trở."

Ly lắc đầu, "Ta không cho!"

Cá Nheo giữ Ly, mở miệng, "Ly, không được làm vậy."

Ly ngây ra, "Người là ai?"

Cá Chuối lập tức tiến đến, giải thích một hồi.

Ly lập tức lâm vào trạng thái ngu ngơ.

Cá Nheo nói với vẻ nghiêm túc dị thường, "Người không thể giúp chúng ta, đây là tội lớn sẽ bị tước đi tiên tịch."

Ly nghe xong, không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu, "Ta không cần tiên tịch, ta sẽ cùng làm yêu tinh với các người!"

Người và yêu cùng một vẻ mặt cảm động.

"Bạch si ~ tinh và nghĩa ~ đáng giá ngàn vàng ~" Cá Chép và Cá Chuối cầm tay Ly, rung rung hát.

Ly nghiêm túc gật đầu, "Đúng!"

"Ly..." Cá Nheo thở dài, "Người không được yêu tinh đâu... Mưu nghịch phạm thượng, là sẽ bị giáng xuống nhân gian."

Người và yêu đều lặng im.

"Xuống nhân gian?" Ly không hiểu, nó ra sức nghĩ, "... Xuống nhân gian, có nghĩa là sẽ biến thành người sao... Thế thì ta làm người."

Cả đám nhìn nó, không biết nên nói gì.

"Làm người cũng rất tốt mà. Giống như m Minh với Thánh Thông vậy, Hồ Ly làm người không phải cũng rất tốt sao. Ta cũng làm người ~" Ly cười, vẻ mặt ngây thơ.

"Người làm người, sẽ không còn được gặp lại Giao Long..." Cá Nheo thấy nó tươi cười, liền nói.

Sắc mặt Ly hơi đỏ, nó cau mày cẩn thận suy nghĩ. Hồi lâu sau, nó vẫn cười, "Không sao hết... Ta sẽ đến tìm nó. Cho dù làm người, cũng nhất định sẽ đến tìm..."

Cá Chuối và Cá Chép lập tức vọt tới trước mặt Ly, "Ly ~ chúng ta sai... 55555... Chúng ta thường ngày cứ gọi người là 'Bạch si', có ý bắt nạt người.. thật xin lỗi..."

Ly mặt đỏ bừng, "Không sao mà, ta cảm thấy gọi như thế rất hay ~ a a ~ "

"Ly ~ "

Người với yêu đều vì câu nói của nó mà cảm động vô cùng.

Ly ngẩng đầu, nhìn Hắc Xà một thân áo đen.

Rất lâu trước kia, nó cũng là một thần tiên lạnh lùng như vậy, là một con rồng nhỏ trên thiên cung, tất cả mọi người đều thích gọi nó "Bạch si". Nó không hiểu ý nghĩa của từ đó, nên cứ vậy mà chấp nhận. Nhưng nó có thể mơ hồ cảm giác được, cái cách họ gọi, khiến nó không thoải mái.

Sau đó, nó làm thủy quan ở cái ao nhỏ này. Yêu tinh trong ao vẫn gọi nó là "Bạch si". Nhưng nó biết rõ là không giống nhau. Trong cách chúng nó gọi mang theo sự ám áp. Có lẽ, gọi như vậy không phải là bắt nạt nó, mà là coi nó như người một nhà, thân tình này, cả đời nó sẽ không quên.

Còn có, Giao Long kia nữa...

Có rất nhiều chuyện nó không hiểu, yêu tinh trong ao cũng không nói cho nó biết. Nó biết, chúng nó là vì muốn tốt cho mình. Nhưng Giao Long sẽ nghiêm túc nghe nó nói chuyện, nghiêm túc trả lời vấn đề của nó. Tuy rằng, luôn tỏ ra rất hung dữ, nhưng lần đầu tiên Ly nhìn thấy đã có thể nhận ra, Giao Long không giống đám rồng trên thiên cung... Nhưng mà, không giống ở chỗ nào, thì nó cũng không thể nói rõ được....

Ly biết, làm thủy quan ở ao này, chính là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời nó. Với hạnh phúc và sự thỏa mãn này, cho dù không có tiên tịch, làm con người tuổi thọ ngắn ngủi, nhất định cũng sẽ vui vẻ...

"Tán gẫu xong chưa?" Hắc Xà hờ hững hỏi, "Nếu thượng tiên khăng khăng như vậy, tiểu tiên đành phải đắc tội."

Ly gật đầu, nghiêm túc quyết định.

Một đen một trắng lao vào nhau sáng lòa không trung. Mưa rơi càng lúc càng lớn, phạm vi cũng càng lúc càng rộng, mực nước trong hồ lớn không ngừng dâng lên, rót cục, tràn lên bờ, trào về phía thành trấn.

"A —— trường học bị dìm sạch rồi!!!" Con Cua sợ hãi kêu.

"A —— tiệm bánh bao bị ngập nước rồi!!!" Cá Chép cũng sợ hãi kêu.

"A —— ta còn chưa ăn bánh bao trứng sữa!!!" Cá Chuối càng thêm sợ hãi.

"A —— căn phòng ta mới thuê!!!" Hồ Ly vô cùng sợ hãi la.

"..." Thính Thông cũng sợ hãi, nhưng không biết nói gì.

"Hoán Thủy Chú!" Cá Nheo tuy rằng sợ hãi, nhưng hành động so nói còn nhanh hơn.

Dòng nước ngừng lại, nhưng vẫn không chịu rút đi.

"Bàng Bàng cũng tới!!!" Con Cua chạy qua, đưa tay thi chú.

"Hắc tử!" Cá Chép kêu.

"Lý Tử!" Cá Chuối đáp.

"Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim! Chúng ta lên!"

Hồ Ly biết mình không giúp được gì, nó cắn môi, nắm chặt tay.

"Chúng ta đi lên trần giúp đỡ." Thính Thông kéo nàng, nói.

Hồ Ly có chút ngây ngốc.

"Người bình thường, cũng có việc làm được." Thính Thông cười, nắm chặt nàng tay.

Hồ Ly cười, gạt đầu.

Không phải tiên, không phải yêu tinh, là người. Tuy rằng chẳng có lực lượng gì, nhưng có chuyện có thể làm được... Làm những việc mình có thể làm, đây chính là điều đầu tiên nàng muốn học sau khi trở thành người.

Hai người kéo tay nhau chạy về phía trần.

Thế nước càng lúc càng lớn, chúng yêu có vẻ không giữ nổi.

Ly có chút lo lắng, liền thu lực lượng của mình lại, khống chế dòng nước. Nhưng mà, sát na ấy, lóe quang đầy trời, tầng mây u ám. Nó bị lóe điện đánh trúng, ngã trên mặt đất.

"Ly!" Cá Nheo định rời ra, nhưng thế nước hạn chế hành động của nó, nó chỉ có thể vội vã kêu lên.

Ly gắng gượng đứng dậy, khoe miệng ứa máu. Nó nhìn Hắc Xà nhanh nhẹn hạ xuống, ánh mắt kiên định vô cùng.

"Đắc tội." Xà nhìn nó, hờ hững nói.

Cả người Ly đau đến nóng hừng hực, nước mắt không tự giác rơi xuống. Nàng nhìn thấy Hắc Xà ầm ầm bay về phía yêu tinh trong ao, trong lòng đau đớn không sao tả nổi.

Ngay lúc ấy, trong lòng ngực nó, tỏa ra ánh vàng chói lọi. Nó ngây ra một chút, rồi lấy ra thứ đó.

Miếng vảy màu vàng, ảm áp sáng chói, dường như đang an ủi nó.

Nó nhớ lời Giao Long nói, nếu có xảy ra chuyện gì, thì đưa miếng vảy ra.

Nó nắm vảy, nhắm mắt lại, cầu xin. Nếu như có thể, xin bảo vệ cái ao này đi...

Sắc vàng chói lọi nháy mắt tràn lan, nó mở to mắt, nhìn thấy ánh sáng ấy ngưng tụ thành một bóng người, dần rõ ràng hơn.

Trước mặt, xuất hiện một nam tử tuấn lãng xa lạ. Tóc vàng mắt đỏ, trên vàng trán mang theo khí thế bá vương cao quý bẩm sinh. Nam tử quanh thân bao bọc một tầng ánh sáng vàng rực, vô cùng thần thánh.

"Bạch si!" người đó mở miệng, thanh âm quen thuộc vô cùng, "Khóc cái gì? Thực vô dụng!"

Ly nhận ra giọng nói ấy, ngược lại càng khóc lợi hại hơn. "Giao Long..."

Giao Long ngồi xuống, xoa xoa đầu nàng, "Đừng khóc... có ta ở đây rồi..."

Ly cố gắng kìm dòng nước mắt, ra sức gạt đầu.

Giao Long cười cười, đứng dậy, nhẹ nhàng bay lên.

Hắc Xà đang muốn xuất thủ, lại cảm thấy sau lưng có con gió mạnh đánh tới. Nó xoay người, nhìn thấy một người toàn thân bao phủ kim quang.

"Ngươi..." Hắc Xà ngừng lại, có chút kinh ngạc.

"Thế nào? Không nhận ra ta à?" Giao Long khoanh tay trước ngực, cười nói, "Tuy rằng là phân thân, nhưng dung mạo đâu kém bao nhiêu... trí nhớ của ngươi không tệ như vậy chứ? Nhạc Hân?"

"..." Hắc Xà nhăn mày, "Không hồ là long tộc."

"Quá khen." Giao Long nhìn con hồng thủy tàn sát thành trấn bừa bãi, lại nhớ đến ngày nào đó của trăm năm trước, cũng là mưa gió như vậy, lũ như vậy.

"Ngươi cũng muốn chống lại thiên mệnh?" Hắc Xà hỏi.

Giao Long cười, mang theo vẻ dịu dàng thấm thiết sâu sắc, "Nói sao nhỉ... Đám yêu tinh này thích nói đùa lắm, mà ta thì không ghét."

"Chỉ vì lý do như vậy?"

"..." Giao Long hơi híp mắt, giọng nói ngập ý cười, "Không đủ à? Hơn nữa Bạch Si rất tốt..."

Hắc Xà nhìn Giao Long, trong lòng có một sự xúc động rất kỳ quái.

Rồng sinh ra đã là tiên, không cần tu luyện, tất cả đều dễ như trở bàn tay. Cho nên, đại đa số rồng luôn không coi ai ra gì, thái độ ngạo mạn. Giao Long đã từng là chiến tướng mạnh nhất tiên cung, vì sao không khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo đáng sợ, ngược lại còn ảm áp bình thân đến vậy?

Vì sao con Giao Long đã từng phạm giới luật của trời lại cười mãi nguyên như vậy, cứ như tất cả đau khổ đều được rũ bỏ, chỉ còn lại hạnh phúc...

Chẳng lẽ chỉ riêng nó cái gì cũng không có hay sao...

Trái tim dâng lên cảm giác cay đắng, là ghen tị ư? Vì sao rõ ràng đã làm tiên rồi, mà vẫn còn thứ tình cảm như vậy...

Hắc Xà nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Tiếng mưa gió, gào thét bên tai, nhưng nó chỉ nghe thấy thứ âm thanh khác.

"Oa! Anh chàng đẹp trai kia là ai vậy?" Cá Chép một bên vừa làm phép, vừa hỏi.

"Không biết nữa, chưa từng gặp quá." Cá Chuối vừa liếc Giao Long, vừa đáp.

"... Bàng Bàng đến bao giờ mới có thể tu được hình dáng như vậy đây... " Con Cua hít hít cái mũi.

"Ta đoán đó là Giao Long.." Cá Nheo cười tít mắt nói.

"Hả? Giao Long không phải bị trôi trên Trần Thủy kiếm ở ao bên cạnh hay sao?" Chúng tiểu yêu kinh ngạc không thôi.

"Nó dùng tá hình thuật, đây không phải bản thể của nó."

"Bản thể?" Con Cua hỏi.

"Bản thể: 'miêu tả một cách có hệ thống những vật tồn tại khách quan trên đời, tức Tồn tại luận', là giải thích hoặc chứng minh một cách có hệ thống về sự tồn tại khách quan, đối tượng là bản chất trừu tượng của hiện thực khách quan." Cá chép hồi đáp, "Cái này chính là khái niệm triết học do Aristotle đề xuất ra ~ "

"Lý Tử, ngươi cái gì cũng biết, thật lợi hại ~ " Cá Chuối sùng bái nói.

"Đương nhiên ~ " Cá Chép đắc ý.

"Nhưng mà ta nghe không hiểu..." Con Cua buồn rầu nói.

"Chả sao, ta cũng không hiểu. Cái gọi là triết học, chính là dùng những lời phức tạp nhất để giải thích một vấn đề đơn giản nhất!" Cá Chép thâm trầm nói.

"Lý Tử, rất sâu xa, nói rất hay!" Cá Chuối càng thêm sùng bái.

"A a, nói đến phức tạp nhéo, ta đã từng..."

= =|||

"Giờ phút này mà còn nói lạc đề được! Lão Niêm, I phục YOU!" Cá Chép la hoảng lên.

"..." Cá Nheo trầm mặc một chút, tiếp tục cười nói, "A a, nói đến 'I phục YOU' nhé, ta đã từng..."

"Lão Niêm Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Ngoài giếng, mưa to như trút, dường như muốn cuốn trôi đi tất cả, không ngừng không nghỉ.

Trong giếng, hoa nở như gấm, gió dịu dàng như làn nước, yên tĩnh như tranh.

Ếch ngừng gáy đàn tam huyền, đôi mắt mờ to, ngẩng đầu, nhìn bầu trời qua miệng giếng.

Có được tất cả hay hai bàn tay trắng, chẳng qua chỉ là chút khác biệt.

Một giọt nước mưa xuyên qua kết giới, theo gió trong giếng nhẹ bay rồi rơi xuống.

Ếch cúi đầu, cười khẽ.

Giọt nước mưa vừa rơi xuống, cũng là lúc có người xuất hiện.

"Khách quý." Ếch mở miệng, cười nói.

Nam tử trước mặt tuấn dật xuất trần, mặt mày như họa, khắp người bao phủ một tầng linh khí.

"Quý Du đại sư đến giếng nước nhỏ bé này của ta, có chuyện gì chăng?" Ếch cười hỏi.

Quý Du nhẹ nhàng đưa tay, vung lên. Kết giới trên miệng giếng nháy mắt biến mất, mưa to trút xuống, tiếng sấm cuộn cuộn.

"Ngươi đến là để phá nhà ta hả?" Ếch nhú mày, bất mãn nói.

Quý Du đứng trong cơn mưa nơi đáy giếng, khẽ lắc đầu, "Đây là giếng của ngươi, nếu ngươi muốn trời trong nắng ấm, hóa phép là được... Ta chỉ có chút tò mò, không hiểu ngươi có thể không nghe không hỏi đến lúc nào đây?"

Ếch ôm đàn tam huyền, nói: "Ta tuy ở trong tiên đạo, nhưng không vào tiên tịch. Chuyện của thiên hạ muôn dân ta không quản được, cũng không thể quản..."

Quý Du cười cười, "Ta không phải hỏi muôn dân, chỉ là một cái ao thôi."

Ếch trầm mặc một hồi, đáp: "Nếu chúng nó chịu ở lại trong giếng, thì có thể tránh được một kiếp... Ta lực bất tòng tâm."

Quý Du nhìn nó, nói: "Ngươi muốn chúng nó cũng ở trong giếng ngập ngốc cả đời hay sao?"

Ếch không nói.

Quý Du cũng trầm mặc, rất lâu, hần nói: "Nhạc Tuyền đã từng nói với ta. Thứ ngươi trông vào, là duyên sinh duyên diệt, mà hần, lại là chúng sinh... Nếu ngươi cho rằng duyên đã diệt, thì ta không còn lời nào để nói..."

Nói xong, hần gật đầu, biến mất trong làn mưa.

Ngay lập tức kết giới ở miệng giếng phục hồi, sau cơn mưa trời lại sáng, thảm hoa nơi đáy giếng nhiễm nước mưa, lấp lánh vô cùng.

"Thứ ta nhìn, là duyên sinh duyên diệt. Còn hần, là chúng sinh..." Ếch đứng ở đáy giếng, nhẹ nhàng tự nói.

...

~~~

Hai đạo quang mang màu vàng và màu đen giao tranh trên không, không hề ngừng lại.

Không khí liên tục bị khuấy động, hóa thành cuồng phong, đem theo mưa to trút xuống đại địa...

Chúng yêu tụ vào một chỗ, thi chú khổng chế dòng nước. Nhưng mà, thời gian càng dài, pháp lực của cả đám cũng gần hao hết.

"Bàng Bàng chống không nổi..." Con Cua vẻ mặt đau khổ, nói.

"Cố lên, Bàng Bàng!" Cá Chuối và Cá Chép đồng thời la lớn.

Đúng lúc đó, Ly chạy đến giúp một tay.

"Ly ~" chúng yêu cảm động nói.

Cá Nheo thấy nó liền mở miệng, "Nơi này giao lại cho người."

"Tại sao?" Ly chớp mắt mấy cái, hỏi.

"Tá hình thuật chỉ có thể phát huy ba thành lực lượng.. Ta đi hỗ trợ." Nói xong, Cá Nheo thả người, ẩn vào trong mưa gió.

Ly có chút lo lắng, nhưng không thể bỏ mặc cho dòng nước tràn lên. Nó cắn môi, cố gắng làm phép.

...

Hắc Xà cảm thấy trong lòng buồn bức vô cùng, không biết vì sao mà tức giận, cũng không biết vì sao lại thấy bi thương. Nó rõ ràng đã làm tiên, vì sao còn có những cảm giác này?

"Giao Long, đây là ân oán cá nhân, xin người quay về đi!" Cá Nheo đột nhiên xuất hiện, chắn ở trước mặt Giao Long.

Giao Long đánh giá nó một chút, trong trí nhớ mơ hồ có ấn tượng. Nó từng bỏ ra mấy trăm năm, đuổi bắt một con Ếch, mà có một ngày nào đó, ở bên cạnh con Ếch, có một yêu tinh mỹ lệ không thể nào tưởng tượng nổi.

"Ta đang có hứng." Giao Long cười một chút, hỏi đáp.

"..." Cá Nheo khòe miệng co lại. Nó đột nhiên không hiểu, vì sao tất cả người, yêu, tiên bên cạnh mình đều trở nên cố chấp như vậy.

"Người không phải cũng có hứng nên mới chạy đến sao?" Giao Long cười, màu đỏ trong ánh mắt ảm áp trong sáng, "Lui ra đi, tiểu yêu tinh không biết trời cao đất rộng, ở đây không đến lượt người lên sân khấu ~♪"

Cá Nheo cứng đờ trên không trung, hơn nửa ngày con chưa tỉnh lại.

"Ôi trời, tài ăn nói của Giao Long quá được!" Cá Chuối tán thưởng.

"Đúng a đúng a, lão Niêm cứng người luôn rồi!" Cá Chép thờ dài.

"Vì sao nó ăn nói tài như vậy nhỉ?" Con Cua hiếu kỳ.

Ly nỗ lực nghĩ ngợi, lắc đầu, "Ta cũng không biết..."

"Cái này chúng ta biết." Chúng yêu trăm miệng một lời đáp.

Trên không, động tác của Hắc Xà tạm dừng lại. Nó đột nhiên, không muốn chiến đấu nữa...

Giao Long thấy sơ hở, không chút do dự tấn công.

Hắc Xà nhìn kim sắc chói lọi đang dần đến gần, trong đầu trở nên trống rỗng. Thế nào mới tốt đây, nó chỉ là không muốn cô đơn một mình...

Tiếng sấm rền vang, nhưng mà, có thứ âm thanh còn át cả tiếng sấm, chấn động trong tai nó.

"Lão Niêm!"

Thanh âm của chúng yêu, lo lắng và hoảng sợ.

Cá Nheo từ trên không rơi xuống.

Giao Long vội vàng thu hồi pháp thuật của mình, thả người xuống đỡ lấy nó, vững vàng đáp xuống đất.

"Ngươi ngớ ngẩn!" Giao Long nhìn cá Nheo đang hấp hối, phần nộ kêu, "rốt cuộc là ngươi định giúp ai?"

Cá nheo cười một cái, nụ cười nhiễm đầy máu tươi, những vẩy tinh khiết như thế.

"Nhạc Hân..." Nó đưa tay, hướng lên trời, suy yếu mở miệng.

Hắc Xà ngẩn ra, nó nhanh chóng bay xuống, duỗi tay, do dự, nhưng cuối cùng vẫn cầm tay cá Nheo.

Cá Nheo giữ chặt tay nó, cười.

Hắc Xà quỳ xuống cạnh nó, "Vì sao lại cứu ta..."

Cá Nheo nhìn nó, "...về bên cạnh Huyền Thanh đi..."

Trong mắt Hắc Xà lập tức bùng lên lửa giận, "Lúc này mà ngươi còn nói chuyện đó nữa! Ngươi sẽ chết, ngươi không muốn giữ ngàn năm đạo hạnh sao!"

Sự phẫn nộ đó, khiến cá Nheo cảm thấy quen thuộc, nó cười lắc đầu, "Ta không muốn... Chỉ cần cả ba ở cùng một chỗ là tốt rồi..."

Một cảm giác nóng bỏng, sôi trào trong lồng ngực.

"Nếu muốn cả ba ở cùng nhau, thì ngươi không được có chuyện gì! Có nghe rõ không? Nhạc Tuyên!" Hắc xà kêu lên, bắt đầu cảm thấy sợ hãi không dám buông tay nó.

"Hứa với ta trước..." Cá Nheo cố chấp nói.

Hắc Xà nắm chặt tay Cá Nheo tay, gập đầu, "Ta hứa với ngươi!"

Cá Nheo cười, từ từ khép mắt, bàn tay nắm chặt dần buông.

"Nhạc Tuyên!" Hắc Xà hoảng hốt gào lên.

Chúng yêu cũng chạy đến.

"Lão Niêm... Ngươi đừng có làm sao mà..." Con Cua bỏ nhào qua, khóc đến mù mịt.

"Lão Niêm... Ta sẽ không bảo ngươi nói lạc đề nữa... Ngươi đừng chết mà..." Cá Chép cũng lao đến, khóc đến mù mịt.

"Lão Niêm... Ta sẽ không nói ngươi không có nghĩa khí nữa... Ngươi mở miệng nói lạc đề đi..." Cá Chuối cũng nhào qua, khóc đến mù mịt.

"Lão Niêm..." Ly thương tâm nước nôi, nhưng lại không biết nói gì.

"Nó sẽ không chết!" Giao Long rút cục nhìn hết nỗi rống to lên.

"Hả?" Cả yêu lẫn tiên đều giật mình.

"Ta không hạ sát chiêu, thì làm gì có chuyện trúng đòn chết ngay!!! Phát góm!" Giao Long điên tiết.

"... À... Nói đến hạ sát thủ, ta đã từng..." Cá Nheo mở to mắt, yếu ớt nói.

= =|||

= =#

"Đừng có nói lạc đề!!!" Cả yêu lẫn tiên đều tức.

"Ồi..." Cá Nheo về mặt vô tội, "Vừa rồi không phải nói sẽ không cần ta nói lạc đề hay sao?"

"Đôi ý!!!" Cá Chuối và Cá Chép cả giận nói.

"Hả? Thế sao được..." Cá Nheo ai oán.

"Nhạc Tuyên... Ngươi..." Hắc Xà cắn răng, trên trán dường như có gân xanh nổi lên.

"..." Cá Nheo xem xét tình thế, "Ôi... Nói đến cái tên Nhạc Tuyền này, ta đã từng..."

= =#

"Đừng có nói lạc đề!!!" Cả yêu lẫn tiên càng thêm phần nộ.

Ngay lúc đó, giọng nói êm ái của Ly vang lên, "Mưa càng lúc càng lớn, làm sao đây?"

Chúng yêu tiên đều cả kinh.

"A —— đều tại cái lão Niêm chết tiết này, ta quên mất phải trị thủy!!!" Cá Chép vừa sợ vừa giận.

"A —— nói lạc đề, quả nhiên là tội lớn nhất từ xưa đến nay!!!" Cá Chuối hết giận lại sợ.

"A —— trường học của Bàng Bàng bị chìm sạch rồi, Bàng Bàng sẽ biến thành nhi đồng thất học!!!" Con Cua kinh sợ cùng lúc.

"A..." Ly nghĩ nghĩ, "Ta đi trị thủy..."

Hắc xà nhìn Cá Nheo, "Ngươi còn không mau đứng lên!!!"

Cá Nheo cười một cái, không nói chuyện. Trên người bắt đầu tản ra ánh sáng lạ thường.

"Nhạc Tuyền..." Hắc Xà đột nhiên khản trương. Đây là dấu hiệu pháp lực tiêu tán, là điềm báo đạo hạnh sắp biến mất.

"Chỉ là làm cá một lần nữa thôi mà... Không sao đâu..." Cá Nheo cười, nói.

Yêu tinh nếu bị thần lực tiên gia đánh trúng, tuy không chết, nhưng sẽ hiện nguyên hình.

Chúng yêu tiên vẻ mặt ngưng trọng, nhìn mưa bay đầy trời và Cá Nheo đang dần mất đạo hạnh.

Đột nhiên, tầng mây u ám trên bầu trời tan đi. Mưa to tạnh hẳn, ánh mặt trời xuyên thấu qua mây, rọi xuống đại địa. Nước bắt đầu rút, mọi vật đều tĩnh lặng.

Tiếng đàn tam huyền kỳ ảo từ xa vang đến gần.

Trong làn hơi nước mỏng lung, một thiếu nữ dạo bước mà tới, trên tóc mai cắm một đóa hoa đậm bụi.

"Ếch ~~~" chúng yêu tiên kinh hãi reo.

Ếch nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, khẽ cười một cái, sau đó, lớn tiếng nói: "Các ngươi quả nhiên thiếu ta là không được mà ~~~ oa ha ha ~~~ "

= =|||

"Huyền Thanh..." Hắc Xà biểu tình phức tạp lên hẳn.

Ếch nhìn nó, rất lâu, nở nụ cười, "Nhạc Hãn."

Trong một khắc cảm giác như xung quanh bình thường trở lại, tất cả u ám tan đi, chỉ còn ánh mặt trời ấm áp.

Ếch đột nhiên cảm thấy thật thoải mái. Duyên sinh duyên diệt, chẳng qua chỉ là vì quá sâu nặng...

"Nhạc Tuyền nó..." Hắc Xà nhớ đến cái gì, khản trương nói.

Trên người Giao Long đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói lọi. Ánh sáng rực rỡ, một khóa nội đan tinh phách xuất hiện trước mắt mọi người.

"Dùng cái này, thì có thể giữ đạo hạnh của nó được chứ? " Giao Long mở miệng.

"Nội đan tinh phách." Ly kinh ngạc.

Ếch có chút kinh ngạc, "Ngươi không dùng sao?"

Giao Long thờ ơ cười, "Ta không muốn dùng cái gì của yêu tinh!"

Hắc Xà lấy khóa tinh phách qua, nhẹ nhàng bỏ vào trong tay Cá Nheo.

"..." Cá Nheo nhìn khóa tinh phách, không biết phải phản ứng thế nào.

Hắc Xà cười một cái, "Thứ này vốn là của ngươi, đúng không?"

Cá Nheo thật lâu không phản ứng kịp, sau cùng, nó khẽ gật đầu, cảm kích cười.

Ngay khi ấy, trên bầu trời truyền đến một âm thanh nghiêm nghị.

"Yêu tinh phía dưới nghe đây! Tất cả không được phản kháng!" Một nam tử uy vũ anh tuấn nhanh nhẹn đáp xuống, nghiêm túc nói.

"A! Nhận đại ca!" Cá Chuối và Cá Chép kinh ngạc.

"Sai! Ta là Thiên Giới lực lượng cảnh sát tiểu đội một Vân Trung Nhận, mã số 58K2046!" Nam tử tiếp tục nghiêm túc nói.

= =|||

"Nhận đại ca... Không, Nhận cảnh sát, ngươi không phải yêu tinh sao? Từ bao giờ lại làm thiên binh?" Con Cua hỏi.

"Không cần phải hỏi! Ta từ sáu trăm năm trước đã ghi danh làm Thiên Giới yêu tinh cảnh sát điều tra viên đặc biệt, rất khó khăn, mãi gần đây mới được phê duyệt... Ai, đạo này nhân lực trên thiên cung không đủ ..." Chim Nhận ngẩng ra, tiếp tục nghiêm túc nói, "Nghiêm chỉnh nào. Ta bây giờ lấy tội tự ý thả Thiên Mã, còn có tội dùng nước hành hung người thi hành công vụ đem các ngươi tạm giam! Các ngươi có quyền giữ im lặng, nhưng những gì các ngươi nói rất có thể sẽ làm bằng chứng trước tòa!"

= =|||

"Không muốn! Ta không muốn ngồi tù!!!" Cá Chép khóc rống nói.

"Ta cũng không muốn ngồi tù!!!" Cá Chuối cũng khóc.

"Ta là vị thành niên, không thể bắt ta!!!" Con Cua vừa khóc vừa biện giải.

"Ai nha, đừng có kêu nữa, ta cũng là thân bắt do kỷ... Thậm chí cả Hà Tử cô nương ta cũng phải bắt..." Chim Nhận hít hít cái mũi.

"Hả?!" Chúng yêu tiên đều kinh.

"Ta làm sao mà biết nàng với thiên mã Kỳ Ký ở một chỗ, hết cách, đành phải bắt luôn... Mẹ ơi, thế này, Hà Tử cô nương nhất định sẽ không thêm đề ý gì đến ta..." Chim Nhận đau tim nhức óc.

"Hết cách, đành phải đi một chuyến..." Éch thờ dài, bình tĩnh nói, "Các ngươi yên tâm, ta sẽ bảo kê cho các ngươi ~ cục cảnh sát Thiên Giới là cái quái gì~~ "

= =|||

Chúng yêu tiên nhìn nhau cười. Cả nhà ở cùng một chỗ, đi đến đâu, cũng chẳng sao hết.

...

~~

Con hồng thủy đến bất ngờ, đi cũng bất ngờ.

Hồ Ly tay cầm gáo nước, có chút không hiểu. "Ai mà có pháp lực cao cường như vậy?"

Thính Thông vắt nước trên vạt áo, "Ai mà biết."

"A..." Hồ Ly đấm vai, nhìn lên bầu trời xanh trong. Vài đạo ánh sáng kỳ dị từ phía ao bay lên trời.

"Á? Sao băng?" Hồ Ly gãi đầu, "Sao băng thường là rơi xuống chứ nhỉ... mặc kệ, ước đã!"

Thính Thông đi đến bên cạnh nàng, "Ước cái gì vậy?"

"Có bánh bao xanh với hạt dẻ rang đường ăn mãi không hết!" Hồ Ly nghiêm túc nói.

Thính Thông lập tức bắt mẫn, "Bánh bao xanh với hạt dẻ rang đường, chỉ có thể chọn một thứ!"

"Nhỏ mọn!" Hồ Ly cũng bắt mẫn.

"Nàng mới đừng là tham!"

"Thế, hạt dẻ rang đường nhân bánh bao xanh ~ "

= =#

Thính Thông hít sâu một hơi, quay đầu bước đi.

"Hả? Sao thế? Vậy, bánh bao xanh vị hạt dẻ rang đường?" Hồ Ly đuổi theo, tiếp tục nói.

Thính Thông không nói chuyện, tiếp tục đi.

"Thế thì, hạt dẻ rang đường là được..." Hồ Ly cẩn thận nghĩ, rồi nói.

Thính Thông không có quay đầu, tiếp tục cất bước.

"Như vậy cũng không được a..." Hồ Ly đuổi đến nơi, cười, "Nhỏ mọn!"

Thính Thông hai má ửng đỏ, "Lười quản nàg!"

"A a..."

Mặt đường còn đọng từng vũng nước, theo bước chân bắn lên, dưới ánh mắt trời sáng lấp lánh.

Trên bầu trời, cầu vồng dần dần xuất hiện...

Cuối đường, có người đang đứng. Hắn cười một cái, xoay người...

Duyên sinh duyên diệt, quả nhiên, là chuyện quá nặng nề...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Thiên cung, từng đám mây trắng, tiên nhạc văng vẳng.

Thỉnh thoảng có tiên hạc, tiên nữ, tiên nhân, tiên bảo, tiên bối... Bay qua trước mắt chúng yêu.

"Lý Tử... Chẳng lẽ chúng ta sẽ phải sống hết đời ở cái nơi trắng bệch bệch này hay sao?" Cá Chuối rung rung nói.

"Hắc Tử, đừng sợ. Cho dù ở đâu, ta cũng sẽ bên cạnh ngươi!" Cá Chuối cũng rung rung nói.

"Lý Tử!" Cá Chuối cảm động không thôi.

"Hắc Tử!" Cá Chép cảm tay Cá Chuối, cũng cảm động.

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

"Im miệng!" Giao long và Hắc Xà đồng thời hô.

Cá Chuối và Cá Chép vẻ mặt vô tội ôm chặt lấy nhau, nước mắt lưng tròng nhìn hai vị tiên.

"Phạm tội thật đáng sợ..." Con Cua ở bên cấn góc áo.

"Kiên nhẫn là đức tính tốt." Ếch vỗ vỗ đầu nó, an ủi.

"A a ~ nói đến kiên nhẫn nhéo, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!" Chúng yêu trầm miệng một lời.

= =#

Hắc Xà nhìn nhìn Cá Nheo, "Nhạc Tuyển... Ngươi..."

Cá Nheo thở dài, "Lau khô lệ, không muốn hỏi, tại vì sao*..."

= =|||

"Khụ khụ! Nghiêm túc, nghiêm túc nào!" Chim Nạn cau mày nhắc nhở.

"Rõ rồi!" Chúng yêu nghiêm túc nói.

Thế là, chúng yêu thống nhất một vẻ mặt nghiêm túc.

Chim Nạn nhìn Giao Long, Ếch, Hắc Xà và Ly, than thở một câu, "Ta nói, các ngươi cũng đừng có không coi ai ra gì như vậy chứ. Dẫu có ô dù thì cũng nên khiêm tốn một chút chứ? "

"Ô dù?" Ly hiểu học mở miệng.

"Trẻ ngoan không cần biết." Chúng yêu trăm miệng một lời hỏi đáp.

Ly vô tội nhìn sang Giao Long.

Giao Long khước miệng co lại một chút, "...Trẻ ngoan không cần biết."

Ly mở to đôi mắt ngây ngô, hai hàng lông mày nhíu lại.

Hắc Xà sững sờ nhìn chúng nó, không thể tả nổi cảm giác của mình.

"Thấy thú vị sao?" Ếch cười hỏi.

Hắc Xà liếc mắt nhìn nó một cái, gạt nhẹ đầu.

Ếch ngẩng đầu nhìn bốn phía, "Thiên cung... Vẫn nhàm chán như vậy..."

Chim Nạn lập tức xông lên, che miệng Ếch, "Bà chị, ta đã nói mà, dẫu có ô dù cũng nên khiêm tốn một chút!"

"Nói đến ô dù nhéo, ta đã từng..."

"Lão Nheo! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Nhận đại ca... Không, Nhận cảnh quan, mời ngài tiếp tục." Cá Chép nghiêm túc nói.

Chim Nạn phi thường hài lòng nắm tay Cá Chép, "Tiểu huynh đệ, có tiền đồ!"

"Đúng, ta chính là một lương yêu tuân thủ kỷ pháp!" Cá Chép hỏi đáp.

"Ta cũng vậy!" Cá Chuối hô lên.

"Còn có ta nữa!" Con Cua không cam lòng lạc hậu.

Ly vừa muốn hô theo, liền bị Giao Long giữ chặt. "Ngươi không phải yêu, không cần loạn theo chúng nó!"

Ly chớp mắt mấy cái, gạt đầu.

Ngay lúc đó, một tiếng kêu vang tận mây xanh, "Là các ngươi!!!"

Chúng yêu tiên vừa quay đầu lại, lúc này hô lên, "Hà Từ!!!"

Ly chạy đến đầu tiên, khóc như hoa lê đầm mưa. "Hà Từ~~ "

Tôm Sông kinh ngạc nói: "Sao các ngươi lại ở chỗ này?"

"Hà Từ cô nương, để ta giải thích cho ~~" Chim Nạn ngoan ngoãn tiến lên.

Tôm Sông một cước gạt ngã nó, hung hăng giẫm. "Hừ!!! Đồ khốn Chim Nạn! Ta còn tưởng ngươi tới tìm ta có việc gì! Thì ra là vót ta lên trời! Uống

công ta coi ngươi là huynh đệ!!! Giẫm chết ngươi! Giẫm chết ngươi! Giẫm chết ngươi!!!"

= =|||

"Oán giận của phụ nữ rất là đáng sợ, mấy đứa nhớ kỹ." Cá Nheo xoay người, giáo dục đám tiểu yêu có liên can phía sau.

Thiên binh đứng một bên thấy thế, lập tức đi lên, kéo Tôm Sông ra.

"Buông ta ra!!! Dù sao cũng phạm luật trời rồi, đánh thêm tên cảnh sát cũng chẳng làm sao!!! " Tôm Sông phẫn nộ.

Chim Nhạn quỳ rạp trên mặt đất, trên lưng còn in dấu chân. Nó cố gắng đứng lên, rung rung, "... Từ xưa trung nghĩa khó vẹn toàn..."

"A a... Nói đến trung nghĩa nheo, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

"Lão Niêm nói lạc đề ba lần, có phải chứng minh là tâm tình đang rất tốt không?" Con Cua gãi đầu, hỏi.

"Chúc mừng ngươi! Đã ngộ đạo!" Cá Chuối và Cá Chép hô to.

Chim Nhạn khuôn mặt có chút vận vẹo nhìn đám yêu tiên kia, run rẩy nói: "Nghiêm túc một chút, có được không?"

"Được!" Vẫn là câu trả lời như chém đinh chặt sắt.

"Hà Từ, bây giờ ngươi như thế nào?" Ly không bị quấy nhiễu, liền kéo tay Tôm Sông, nén lệ hỏi thăm.

Tôm Sông phẫn nộ, "Ta bị oan!!! Chuyện của Kỳ Kỳ rõ ràng không liên quan đến ta! Ta chỉ trùng hợp ở cùng chỗ với nó!! Hơn nữa cũng không phải ta muốn ở với nó! Ta bị Quý Du thu vào pháp bảo, đưa cho cái tên nhóc m Minh kia!!! Thật ghê tởm!!!"

"Oa, không phải bỏ trốn!!!" Cá Chép chấn kinh.

"Oa, là bị bắt cóc!!!" Cá Chuối cũng chấn kinh.

"Oa, là Quý Du đại sư làm!!!" Con Cua càng thêm chấn kinh.

"Sao lại như vậy..." Ly cảm giận.

"Thời thế đổi thay, lòng người khác xưa..." Ếch tổng kết.

Cá Nheo cẩn thận dè dặt rúc vào một bên, giả vờ vô tội.

Tôm Sông không hề phát hiện, tiếp tục hô to, "Ta bị oan!!! Ta muốn kháng án!!!"

Chim Nhạn khôi phục một chút nguyên khí, tiến đến trước mặt Tôm Sông, đưa ra một quyển công văn, "Cái đó... Hà Từ cô nương, chuyện này chủ yếu là do năng tự tiện xông vào phủ tướng quân... Cho nên..."

Tôm Sông càng thêm nổi giận, nó một cước gạt ngã Chim Nhạn, tiếp tục giẫm, "Ghê tởm, đó cũng là vì cái tên khốn m Minh!!! Làm gì mà bắt ta!!! Giẫm chết ngươi giẫm chết ngươi giẫm chết ngươi!!!"

= =|||

"Oán giận của phụ nữ thật hết sức đáng sợ..." Chúng tiểu yêu nhìn Cá Nheo, nghiêm túc nói.

"Hiểu là tốt rồi." Cá Nheo thở dài.

Ngay lúc cả đám yêu tiên tranh cãi âm ỉ, trên bầu trời đột nhiên hiện ra quang sáng bảy màu.

Xuất hiện, là hai con rồng có lớp vảy bảy màu.

"Ồ ~ ~ náo nhiệt vậy ~ ~" một con trong đó mở miệng cười.

"Hong SIR!" Chim Nhạn nhanh chóng từ mặt đất nhảy dựng lên, cúi chào.

Giao Long không khỏi cứng ngắc, "Hong... Hong SIR..."

"Ồ ~ tiểu Giao ~" Hong cười, chào hỏi.

"Không được gọi ta là tiểu Giao!!!" Giao Long lập tức gầm lên giận dữ.

"A a ~" Hồng cười cười, "Tả hình thuật của ngươi đúng thực là càng lúc càng lợi hại... Nhưng mà, cứ như vậy, chân khí sẽ hao tổn, chân thân sẽ chịu không nổi đây?"

Giao Long trầm mặc một chút, "Không sao, đằng nào cũng phạm luật trời rồi..."

Hồng tiếp tục cười, "Nghĩ thoáng thật."

Hồng nhìn chung quanh đám yêu tiên một chút, "Tất cả ở đây là phạm luật gì của trời vậy?"

"Báo cáo, SIR, là tự ý thả thiên mã, còn có cả dùng nước hành hung." Chim Nhạn nghiêm túc đáp.

Hồng gật gù đầu, "Vậy à... vụ án này để cho ta đi. Ta sẽ tra rõ ràng ~ "

"YES, SIR!" Chim Nhạn cúi chào, đáp.

Con rồng bảy màu khác mở miệng, "Hồng, chúng ta đi đi."

Hồng xoay người, "Cứ như vậy đi, ta đi trước ~ "

"GOOD BYE, SIR!" Chim Nhạn báo tri nghiêm, nhìn chúng nó ly khai.

"Oa ~ thực ngẫu ~" Cá Chép ao ước nói.

"Oa ~ thực đẹp trai ~" Cá Chuối cũng ước ao nói.

"Oa ~ thực uy phong ~" con cua càng thêm ao ước, "Bằng Bằng sau này cũng muốn làm quan ~ "

"A a ~ nói đến làm quan nhéo, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Chim Nhạn vuốt trán thở dài, "Ta đã nói... Dẫu có ô dù đi chăng nữa cũng nên khiêm tốn một chút mà..."

...

...

Vòm trời xanh thẳm, hai con rồng bảy màu bay xuyên qua tầng mây, trải ra cầu vồng diễm lệ.

"Ngươi lại ôm việc rồi." Nghe bất mãn nói.

"A a, có sao đâu ~ dù sao cũng nhàn rồi ~" Hồng cười, nhìn con lũ rút lui khỏi trần nhỏ, "... vậy, đi tìm vài người bạn đã..."

"Ai?"

"Vài người ~ "

"..."

Ngày hôm đó, trên bầu trời, cầu vồng xuất hiện rất lâu, cứ như vĩnh viễn không biến mất vậy...

...

* Bài hát Thủy Thủ của Trịnh Trí Hóa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Một ngày sau, chúng yêu tiên rốt cuộc mới biết được sự thật kinh người! Thì ra là có ô dù thật!!!

Từ khi bắt đầu tra xét vụ án, liền có vô số thần tiên có danh dự uy tín chạy đến cục cảnh sát. Bao gồm Phổ Hiền Chân Nhân, Quảng Mục Thiên Vương, Tăng Trưởng Thiên Vương, Nhị Lang Thần, Na Tra... khoa trương nhất là cả Tề Thiên Đại Thánh cũng đến...

"Nhiều tai to mặt lớn như vậy... Ta thật sự là quá nhỏ bé..." Cá Chép nắm quyền, cúi đầu rung rung.

"Lý Tử! Không quan trọng, trong mắt ta người vĩnh viễn là Thiên Vương!" Cá Chuối kiên định nói.

"Hắc Tử!" Cá Chép cảm động không thôi.

"You are my superstar ~" Cá Chép rung rung đáp.

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

Chúng yêu tiên nhìn hai đứa nó, sau cùng lựa chọn lờ đi.

Con Cua nhìn cục cảnh sát đang hỗn loạn, hiếu kỳ hỏi: "Vụ án của chúng ta tại sao lại kéo đến nhiều thần tiên vậy?"

Cá Nheo tức tốc chạy tới, "A a, nói đến..."

Nó còn chưa nói gì, đã bị chúng yêu tiên ngắt lời. "Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

Cá Nheo thở dài một tiếng, lau nước mắt hát, "Nobody knows who I really am, I never felt this empty before..."^{ts}

= =|||

"Cái khi gì! Nói quốc ngữ đi!" Giao Long cá giận nói.

Cá Nheo nhìn nó một lúc, hỏi: "Nóng giận thế, hay là ngươi không thông qua được kỳ thi ngoại ngữ cấp bốn của tiên giới?"

Trên người Giao Long nổi lên sát khí.

Chúng yêu tiên đồng loạt làm động tác phòng thủ.

Ly chớp đôi mắt vô tội. "Thật hả, tốt quá. Ta cũng không qua ~" nó nhìn giao long, vui vẻ nói.

"Ai nói ta không qua!!!" Giao Long trừng Ly, "Không qua được cấp bốn sao có thể làm thượng tiên!!!"

Ly rụt rụt đầu, ngậm miệng lại.

"Oa..." Đột nhiên, Con Cua khóc toáng.

Chúng yêu tiên kinh ngạc không thôi.

"Sao thế? Bàng Bàng?" Ly bật lỗ tai, hỏi.

Con Cua rung rung, ai oán nói: "Thì ra làm thần tiên cũng phải thi... ta không muốn tu luyện, ta không muốn thi!"

= =|||

"Tác dụng phụ của giáo dục thi cử..." Cá Chuối và Cá Chép than thở, kết luận.

"A a ~ nói đến giáo dục thi cử, ta đã từng..."

Chúng yêu tiên cũng không có ngắt lời nó, nhưng ngược lại khiến nó không nói được nữa.

"..." Cá Nheo nhìn chúng yêu tiên, nuốt nuốt nước miếng.

"Cho người nói, xem người có thể nói được cái gì!" Giao Long hừ lạnh một tiếng, nói.

Cá Nheo chỉ có thể ngây ngô cười hai tiếng, không phản bác được.

"Được rồi! Các người không nói lạc đề của ta! Vậy cuối cùng là tại sao có nhiều thần tiên như vậy?" Con Cua lau khô nước mắt, hỏi.

Chúng yêu tiên tập thể nhìn sang Cá Nheo.

Cá Nheo hắng giọng một cái, "Bởi vì... từ khiẾch theo đuôi sao (truy tìm), để lại cho họ ấn tượng rất sâu sắc..."

"Đương Lệ Quyên**???!!!" Cá Chuối và Cá Chép cả kinh nói.

= =|||

"Huyền Thanh mà nghe thấy, sẽ giết các người." Hắc Xà mặt không biểu cảm mở miệng.

Cá Chuối và Cá Chép hít một ngụm lạnh khí, ôm lấy nhau run rẩy.

"Nói mới nhớ,Ếch với Tôm Trúng đi đâu rồi?" Con Cua giờ tay hỏi.

Cá Nheo thờ dài, chỉ tay, "Đi xin chữ ký..."

= =|||

Ngay lúc đó, Chim Nhạn vừa lau mồ hôi vừa chạy vọt ra. Đi về phía chúng yêu tiên chỉ nói một câu: "Các người trở về đi."

"Hà?!"

"Hong SIR đã đồng ý cho các người nộp tiền bảo lãnh. Các người trở về đi, khi nào có phán quyết sẽ báo với các người." Chim Nhạn vẻ mặt sợ hãi, nói.

"Tại sao?" Không chỉ riêng con Cua hiếu kỳ, chúng yêu tiên trăm miệng một lời hỏi.

Chim Nhạn hung hăng thở dài một hơi.

"Tề Thiên Đại Thánh ấy mà! Hắn đi vào phòng làm việc của cục trưởng, nói Kỳ Ký là bạn thân của hắn khi làm Bát Mã Ôn, lần này cũng là hắn thả xuống hạ giới. Hắn còn phao tin, hắn thả thiên mã cũng không phải lần đầu tiên, có giới thì bắt hắn xem." Chim Nhạn nói, trong giọng có vẻ thông cảm, "Cục trưởng của chúng ta bây giờ rất đau đầu, đặc biệt hạ lệnh cho Hong SIR thả các người, chi tiết để sau này hãy nói... Ai, cũng không biết ai đem cái tin này truyền ra nữa..."

Cá Chuối và Cá Chép nghe xong, cảm thán không thôi.

Con Cua càng kích động, nó nắm chặt tay, lớn tiếng nói: "Quá tuyệt! Bằng Bằng sau này cũng muốn làm quan!!!"

Chúng yêu tiên nhìn thấy nó, nhao nhao chụp bờ vai của nó.

"Có chí khí! Boys, be ambition!" Chim Nhạn nắm lấy tay con Cua, cổ vũ.

"Nhưng mà, ta không muốn làm quan trên thiên cung.. Ta không muốn thi cấp bốn..." Con Cua nghiêm túc nói.

"Ồi mẹ ơi! Sao người biết ta không qua cấp bốn?!" Chim Nhạn cả kinh nói.

"Phí lời..." Giao Long khinh thường, "Cái gì mà be Ambition. Ambition là danh từ, tính từ phải là Ambitious! Trình độ đấy mà còn đem ra khoe khoang!"

Chim Nhạn lập tức lẹ roi, "Trời đổ kị anh tài..."

Cá Chuối và Cá Chép thở dài, an ủi: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, đại hiệp hãy cố lên."

"A a ~~ nói đến đại hiệp ~~ ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Lúc này, Tôm Sông vàẾch cầm tập chữ ký, đi từ phía trước đến.

"Đúng là người thật đẹp trai hơn ~~"Ếch vẻ mặt cảm động, "Đương Tiễn đại nhân, ta vĩnh viễn ủng hộ người ~~" nó chà tay xuống cuốn sổ chữ ký, hờn dỗi.

Tôm Sông cũng ôm chữ ký của mình, "Oa ~ ta thấy Na Tra, ta thấy Na Tra ~ là Na Tra từng chinh phục Đông Hải ôi ôi ~ oa ~ "

Chúng yêu tiên cùng im thin thít.

"Nhưng mà, đẹp trai nhất vẫn là Tề Thiên Đại Thánh ~ oa ~" Ếch mơ mộng, "Thực là khí vũ hiên ngang, phong thái trác tuyệt, phong lưu phóng khoáng... Không hổ là tấm gương của những yêu tinh thành tiên ~ "

= =|||

"Ta xin các ngươi..." Chim Nhạn đột nhiên khóc rống nói, "Các ngươi đi nhanh đi... Các ngươi còn không đi, cục trưởng của chúng ta toi mất. Hẳn hối thúc là việc nhỏ, ta không có thương cuối năm mới là chuyện lớn! "

Chúng yêu tiên khinh bỉ nhìn nó.

"Thực dụng!"

Sau khi trầm miệng một lời, chúng yêu tiên mồm năm miệng mười đi khỏi cục cảnh sát.

Giao Long đi một đoạn, quay đầu nhìn Hắc Xà, "Sao ngươi cũng đi theo?"

Hắc Xà liếc mắt lườm nó một cái, "Đường cũng không phải ngươi mở."

Giao Long hai tay khoanh trước ngực, "Ngươi muốn đánh nhau đúng không?"

Hắc Xà cười một cái, "Thì sao?"

Xung quanh lập tức sôi trào sát khí, chúng yêu tiên ngơ ngác nhìn nhau, sau đó, đồng thời thờ dài.

Ly nhìn tình hình chung quanh, Hắc Xà với Giao Long mắt nhìn nhau như muốn chém giết, Cá Chuối và Cá Chép vẫn tiếp tục tăng bốc nhau, Ếch cùng Tôm Sông xem sổ chữ ký của nhau, Cá Nheo đang kiên nhẫn giáo dục Con Cua không nên học đánh nhau...

Không biết vì sao, Ly đột nhiên muốn cười, là nụ cười phát tự nội tâm..

Nó biết mấy câu trong bài hát tiếng anh Cá Nheo vừa hát:

Nobody knows who I really am - nào ai hay biết thực ra em là ai

Maybe they just don 't give a damn - có lẽ họ cũng chẳng hề để ý

But if I ever need someone to come along - nhưng nếu một lúc nào đó ta cần có người sánh bên

I know you would follow me, and keep me strong - em biết người sẽ theo em, cho em sự kiên cường.

Rất cảm kỳ lạ thật, đây, không phải chứng tỏ rằng không còn cô độc nữa hay sao?

...

* Bài hát Life is Like a Boat

** Một Fan cuồng của Lưu Đức Hoa, cha của cô ấy đã tự tử chỉ để con gái được gặp thần tượng. Dương Lệ Quyên được coi là biểu hiện nặng nhất của bệnh "trụy tinh", một người không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Khi chúng yêu tiên trở lại ao, liền nhìn thấy Hồ Ly với Thỉnh Thông ở đó.

Thấy chúng nó trở về, Hồ Ly kích động không thôi chạy thẳng tới.

"Các ngươi cuối cùng cũng về rồi ~ người ta rất lo lắng ~55555..." Hồ Ly khóc lớn.

Cá Chép về mặt cảm động, "Oa ~ cảm giác có người mong thật thích, thật hạnh phúc ~ "

Cá Chuối cảm động tiếp lời, "Cả nhà mạnh khỏe mới là tốt ~ "

Tôm Sông khinh bỉ nói: "Cá đàn..."

"Oa —— kỳ thị chúng.. —— "

Cá Chép và Cá Chuối còn chưa rống xong, Hồ Ly đã cực kỳ hoảng sợ nói: "Hà Từ!!! Hà Từ, ngươi cũng đã về!!!"

Tôm Sông gật đầu, sau đó, nhìn thấy Thính Thông bên cạnh.

Thính Thông bắt giác lui lại một bước, "Làm cái gì?"

Tôm Sông trừng mắt, "Nói! Chuyện của Quý Du ngươi biết được bao nhiêu!"

Thính Thông không hiểu chớp mắt mấy cái, "Sư phụ? Chuyện của sư phụ, ta làm sao biết được? Rốt cục là ngươi định nói cái gì?"

Tôm Sông nhú mày, "Ngươi không biết?"

"Ta đương nhiên không biết!"

Một người một yêu đang tranh luận, Hồ Ly đột nhiên cả kinh nói: "Ồ hay? Ếch đâu?"

Con Cua đáp, "Về giếng rồi."

"Lão Niêm đâu?"

"Đi theo rồi... Còn có vị ca ca áo đen đi cùng nữa..."

"Hành động nhanh thật..."

"Lão Niêm dạo này hành động nhanh thật..." Cá chép nhìn trời.

"Đúng, tại sao nhỉ?" Cá Chuối cũng nhìn trời.

Đúng lúc đó, Tôm Sông kéo Thính Thông, "Đi với ta tìm sư phụ của ngươi lý luận!"

Hồ Ly thấy thế lập tức đuổi theo, "Hà Từ, ngươi bình tĩnh một chút ~ "

= =|||

Cá Chép và Cá Chuối nhìn theo hướng bọn họ rời đi, thở dài một hơi.

"Đến vội vàng, đi cũng vội vàng, chỉ hận không thể tương phùng..."(*)

Cá Chép đang hát, đột nhiên hỏi, "Ồ hay? Bạch Si đâu?"

Con Cua mặt chút biểu cảm đáp, "Vừa theo Giao Long về ao bên cạnh rồi..."

"Nó cũng nhanh thật..." Cá Chuối tiếp tục nhìn trời.

"Đúng..." Cá Chép cũng nhìn trời.

"Là các ngươi không quan tâm đến người khác thôi." Con Cua cũng nhìn trời theo.

"..."

~~

Ly theo đến đáy ao bên cạnh, ngoan ngoãn nằm yên.

Giao Long giải trừ tá hình thuật, bộ dáng có chút mệt mỏi.

"Sau này sẽ ra sao?" Ly ôm móng vuốt, nhin không được mở miệng hỏi.

Giao Long nhắm mắt lại, "Ta làm sao mà biết..."

Ly cúi đầu, trầm mặc.

Dòng nước yên ả vờn qua lớp vảy của nó, rất lâu, nó lẳng lặng mở miệng, "Người đi đến đâu, ta cũng đến đó."

Giao Long đột nhiên mở to mắt, nhìn nó.

Ly ôm móng vuốt, sợ hãi nói: "Không... Không đúng hả?"

Giao Long than thở một tiếng, nói: "Ta phạm giới luật của trời..."

"Ta cũng phạm..." Ly nghiêm túc đáp.

"Người thì không tính!" Giao Long giận dữ.

"Vì sao?" Ly nghiêng đầu.

"..." Giao Long nhìn nó, nghĩ kỹ một lúc, "Nói người cũng không hiểu."

"Thế người phạm giới luật gì của trời?" Ly lại hỏi.

Giao Long nhìn xiềng xích trên thân mình, lạnh nhạt nói, "Cho dù vì lý do gì, dùng tá hình thuật tự ý thoát khỏi trói buộc, cũng sẽ bị đày xuống nhân gian..."

"Ừ." Ly gật đầu.

Giao Long nổi giận, "Cái gì mà 'ừ'?! Đày xuống nhân gian đấy, rất nghiêm trọng!"

Ly ôm móng vuốt, "Có sao? Không phải là làm người sao?"

Giao Long im lặng.

"Hồ Ly với Thỉnh Thông cũng là người mà, không phải rất tốt sao?" Ly bổ sung.

"Người rất nhanh chết."

Ly chớp mắt mấy cái, nói: "Thế thì liên quan gì?"

"Người..." Giao Long nói không ra lời.

Ly ôm móng vuốt, nói, "Người muốn tiếp tục bị nhốt ở đây, ta sẽ tiếp tục tới tìm người nói chuyện; nếu người bị đày xuống nhân gian, ta sẽ cùng người xuống nhân gian..."

Giao Long yên lặng nghe, sau đó, có chút do dự mở miệng hỏi, "Vì sao?"

Ly trào trào đầu, "Ừm... Nói sao nhỉ?" Ly nỗ lực ngẫm nghĩ, "... Trên trời dưới đất, nơi nào có người đó chính là nơi mình muốn ở lại... Người đã từng nói với ta như vậy mà? Cho nên, trên trời dưới đất, nơi nào có người, chính là nơi ta muốn ở lại..."

Giao Long ngây ngốc nhìn nó. Đau đớn do Trần Thủy kiếm cùng với xiềng xích gây ra, nó đột nhiên không còn cảm thấy nữa.

"Trước câu này còn có một câu nữa, còn nhớ không?" Trầm mặc một hồi, Giao Long mở miệng, hỏi. Trong thanh âm hơi có ý cười. *

Ly nỗ lực nghĩ, rất nỗ lực nghĩ, phi thường nỗ lực nghĩ, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi...

"Là câu gì?" Nó mở đôi mắt ngây thơ, sợ hãi hỏi, giống như đứa nhỏ không trả bài được vậy.

Giao Long cười, "... Thật sự muốn đi theo ta?"

Ly gật mạnh đầu.

"Người động tác chậm như vậy, có theo nổi hay không?" Giao Long thờ dãi, nói.

Ly vẫn giữ vẻ nghiêm túc, "Không sao, lần này ta sẽ nhanh!"

"Bạch Si..." Giao Long cười lên, xiềng xích rung động, khiến dòng nước lan ra tầng tầng, hóa thành từng vòng gợn sóng trên mặt ao...

...

~~

Ếch đứng trong giếng, tay ôm đàn tam huyền, trầm mặc.

Cảm giác rất kỳ quái, rất lâu rất lâu trước kia, cũng ở cùng một chỗ như vậy. Có điều, bây giờ cảm xúc hoàn toàn khác, đã không còn khấn trương và đau đớn, trong đáy lòng chỉ còn sự bình thản mang theo chút cảm kích.

Quanh đi quẩn lại, đến cuối cùng, vẫn là trở lại nơi cũ. Thì ra có đi trăm núi ngàn sông, sau cũng vẫn muốn trở lại giếng.. Chỉ là, nó không hiểu, nếu ngày ấy, nó không đi ra khỏi giếng, liệu có được cảm giác ngày hôm nay không. Đây chính là duyên phận sao...

"Sau này, muốn thế nào?" Ếch cười mở miệng, hỏi.

Cá Nheo và Hắc Xà thoáng nhìn nhau, trầm mặc.

Rất lâu sau đó, Hắc Xà mới lấy dũng khí, hỏi: "Ta... Có thể ở lại đây hay không?"

Ếch nhìn nó, lẳng lặng cười, "Nếu ngươi muốn..."

Hắc Xà gật đầu, nhìn Cá Nheo.

Cá Nheo không nói gì cả, giống như ngàn năm trước, cười ngai ngùng.

"Sao không nói?" Ếch nhìn chúng nó, trêu chọc hỏi.

Cá Nheo lắc đầu cười nói, "Không vội... Thời gian, còn rất dài..."

Nói xong, Hắc Xà cũng cười.

Thời gian đã từng khiến nó cô đơn thống khổ kia bây giờ lại biến thành thứ trân quý nhất. Đúng, thời gian, còn rất dài. Dù để tích lũy, cũng đủ nảy mầm..

Ếch đưa tay gảy đàn, "Nói trước ~ chỗ này của ta không phải trung tâm tệ nạn liên hiệp quốc, không làm từ thiện ~ muốn sống an nhàn, phải gọi một tiếng Huyền Thanh tỷ tỷ trước ~ "

Cá Nheo và Hắc Xà biểu tình đột nhiên thay đổi.

"Thế nào?" Ếch nhú mày.

"A a ~ nói đến sống an nhàn nhéo, ta đã từng..."

"Nhạc Tuyển! Đừng có nói lạc đề!"

= =#

Giọng nói tức giận, đổi lại nụ cười rực rỡ sáng lạn của đương sự.

Cá Nheo cười, nhú mày, "Nói đến..."

"Không cho nói nữa! Tên Cá Nheo chết tiết này!!!" Ếch quơ đàn tam huyền, làm bộ như muốn đánh nó.

Cá Nheo liền xoay người chạy.

Trong một lúc, đáy giếng vô cùng náo nhiệt.

Nếu được ở cùng một chỗ, ai thích ai, còn quan trọng như vậy sao?... Chúng nó có đủ thời gian...

Cuối cùng trong một khắc nó đã hiểu ra vài điều, cả ngàn năm tu luyện kia, có lẽ chính là để đổi được quãng thời gian này....

...

* Câu này Giao Long từng nói với Ly trong chương 25: "Nếu như là tình, thì có thể vì đối phương mà sống, vì đối phương mà chết, trên trời dưới đất, nơi nào có người đó chính là nơi mình muốn ở lại..."

(**) Bài hát Đào Kiếm Như Mộng (Châu Hoa Kiện)

Chương 43

Tôm Sông rất phần nộ.

Đám chắc rằng trên đời này chẳng có con yêu tinh nào sau khi bị người ta nhốt vào pháp khí mà còn có thể cười nổi. Hơn nữa nó không chỉ bị nhốt mà còn bị thần tiên vu oan, rồi sau cùng là chẳng thể tìm được kẻ đầu sỏ....

Cá Chép và Cá Chuối nổi lên mặt nước.

"Nha, Hà Từ, người trở về rồi ~ tìm thấy Quý Du đại sư không?" Cá Chép hỏi.

Tôm Sông càng thêm phần nộ.

Cá Chép và Cá Chuối biết điều tránh đi.

Cá Chép nhìn thấy Hồ Ly và Thỉnh Thông trên bờ, nhỏ giọng nói: "Thế nào?"

Thỉnh Thông bắt đầu nói: "Sư phụ ta không có ở đây..."

"Nhưng cũng đâu cần phải nổi nóng như vậy?" Cá Chuối nói rất khẽ, nhưng Tôm Sông vẫn nghe thấy.

Thế là, Tôm Sông vô cùng phần nộ.

Hồ Ly hoảng sợ dòm Tôm Sông, nói nhỏ: "Lúc Hà Từ đi tìm Quý Du, bị một nhân loại nhìn thấy. Người đó nói Hà Từ là một cô nương rất biết đạo lý, nên viết một bài thơ tặng Hà Từ..."

"Chuyện tốt nha!" Cá Chép và Cá Chuối trầm miệng một lời.

"Haizz!!!" Hồ Ly với Thỉnh Thông đồng thời thở dài.

Hồ Ly lặng lẽ lấy ra một tờ giấy, đưa cho đám yêu tinh trong ao xem.

Con Cua chớp chớp mắt, lớn tiếng ngâm: "Gốc thông hỏi chú học trò, rằng thầy hái thuốc lò mò đi xa. Ở trong núi ấy đây mà, mây che mù mịt biết là nơi nao?" *

"Hay cho câu: Ở trong núi ấy đây mà, mây che mù mịt biết là nơi nao... Đúng là tuyệt đối..." Cá Chuối thở dài.

Tôm Sông nháy mắt phát điên.

"Chết tiết!!! P thằng oắt con! Ý vào vài năm đạo hạnh cũng dám bình phẩm!!! Chết tiết!!! Còn cái tên nhân loại kia!!! Đúng là đồ đầu heo!!! Lại còn dám làm thơ cười nhạo ta!!! Ta rửa hân cả đời làm gì cũng thất bại, thì không đồ nổi trạng nguyên, làm hòa thượng cũng không tu nổi!!! Cả đời không ngóc đầu lên được...." Tôm Sông gầm lên giận dữ.

= =|||

"Thật độc..." Cả người lẫn yêu trầm miệng một lời.

"Đúng rồi, Bạch Si đâu?" Hồ Ly nhìn vào ao, hỏi.

"Từ lúc về đến giờ vẫn ở ao bên cạnh ~" con Cua đáp.

"Oa ~ chẳng lẽ Bạch Si với Giao Long ~" Hồ Ly về mặt ao ước, "Oa ~ Trần Thủy kiếm, xiềng xích, giới luật của trời, soái ca và mỹ nữ ~ một kịch bản cảm động biết bao ~ "

= =|||

"Mấy cái sau toàn tự nàng tưởng tượng ra thôi...." Thỉnh Thông không khách khí hắt cho nó gáo nước lạnh.

Hồ Ly ai oán, "Người ta tưởng tượng cũng không được sao..."

"..." Thỉnh Thông nhìn nàng, im lặng.

Chúng yêu cũng nhìn bọn họ, im lặng.

Rất lâu, Con Cua nói nhỏ, "Bàng Bàng đói bụng."

Cá Chép và Cá Chuối cũng lập tức phụ họa, "Chúng ta cũng đói bụng!"

Thính Thông với Hồ Ly hết trầm mặc, "Chúng ta cũng thế..."

Tôm Sông vẫn đang phẫn nộ, không đếm xỉa tới chuyện đói bụng.

"Ai..." Con Cua nhìn lên trời, vô cùng hoài niệm, "Trước kia những lúc thế này m Minh ca ca sẽ mang đồ ăn ngon đến..."

Lời này vừa nói ra, Cá Chép liền lao nhanh đến che miệng Con Cua, cả đám người và yêu lập tức phòng thủ.

Nhưng đột nhiên Tôm Sông lại không phẫn nộ nữa, nó lặng lẽ nhìn mặt ao.

Trong một lúc xung quanh trở nên yên tĩnh.

Sau đó, Tôm Sông thở dài một tiếng.

"Hà Từ thở dài..." Cá Chép vừa run rẩy vừa nhỏ giọng nói.

"Ta... Ta cũng thấy..." Cá Chuối cũng run rẩy.

"Oa ~ chẳng lẽ Hà Từ với m Minh ~" Hồ Ly lại bắt đầu ao ước, "Oa ~ thiên mã, pháp khí, chiến trường, soái ca và mỹ nữ ~ một kịch bản cảm động biết bao ~"

= =|||

"Tại sao vẫn là soái ca với mỹ nữ..." Thính Thông vừa muốn phàn nàn, đã bị Tôm Sông phẫn nộ ngắt lời.

"Hồ Ly chết tiệt!!!" Tôm Sông túm chặt Hồ Ly, "Đừng tưởng biến thành người thì có thể tùy tiện nói lung tung! Bóp chết người! Bóp chết người!"

Hồ Ly nhin đau rung rung nói, "55555... Người ta nói sai sao... Người ta đâu có nói gì..."

Thính Thông kéo Tôm Sông ra, đem Hồ Ly ôm trong ngực.

"Nàng chỉ tùy tiện nói thôi mà, người đừng quá đáng thế." Thính Thông cau mày, nói rất nghiêm túc.

Hồ Ly núp trong lòng hắn, mím môi nhìn Tôm Sông.

Tôm Sông thu tay, nhìn bọn họ.

Biến thành người, mất đi pháp lực. Là chuyện nó ghét nhất... nhưng mà, ngay lúc này, nó lại bắt đầu hâm mộ. Cùng được làm người, thì ra hạnh phúc như vậy sao?

Đột nhiên nghĩ đến hắn... Thật ra từ bao giờ mình bắt đầu chấp nhận vậy? Mấy ngày bị nhốt trong pháp khí kia rất vui vẻ... thậm chí vui đến mức nó đã quên mất, quên mất mình là yêu tinh...

Nó đột nhiên rơi lệ.

Cả người lẫn yêu đều hoảng hốt.

"Hà Từ!" Cá Chuối khẩn trương nói, "Cát bay vào mắt người sao?"

Cá Chép không chút do dự PIA bay nó.

"Hà Từ, không sao đâu!" Nó trợn ghê nói.

Con Cua nhìn Thính Thông, mở miệng: "Thính Thông ca ca, người xem, người làm Hà Từ khóc rồi..."

Thính Thông dơ ra, "Ta... Ta?"

Hồ Ly gạt đầu, "Ta cũng nhìn thấy, là người làm Hà Từ khóc!"

Thính Thông khước miệng co rúm lại, "Hà... Hà Từ... Thực xin lỗi, không phải ta có ý..."

Tôm Sông không nói gì, chỉ hiện nguyên hình, bò lên tảng đá bên bờ ao.

"Nguy rồi..." Cá Chép thở dài.

"Cái gì nguy rồi?" Con Cua hiếu kỳ.

Cá Chép liếc mắt nhìn nó một cái, "Trẻ ngoan không nên hỏi nhiều... Lão Niêm, mau ra đây nói lạc đề đi."

Chung quanh một mảnh yên tĩnh.

"Lão Nheo đi đến chỗ của Éch còn chưa trở về..." Con cua đạo.

"Oa ~ chẳng lẽ lão Nheo và Éch ~" Hồ Ly không sợ chết tiếp tục ao ước, "Oa ~ nội đan tinh phách, giếng nước, bạn thân, soái ca và mỹ nữ ~ một kịch bản cảm động biết bao ~ "

= =|||

"Tại sao lần nào cũng là soái ca với mỹ nữ..." Thỉnh Thông vuốt trán, nản.

"Bởi vì thích những thứ đẹp đẽ là bản tính của con người!" Cá Chép xông tới, nói, "Điều này đủ chứng tỏ, Hồ Ly bây giờ trăm phần trăm là con người!"

"Lý Từ, người hiểu biết rộng thật!" Cá Chuối cảm động nói.

"Hê, đương nhiên!" Cá Chép đắc ý.

"Lý Từ!"

"Hắc Từ!"

"Lý Từ!"

...

Khi hai con cá còn đang ồn ào, trên bầu trời đột nhiên có quang sáng hạ xuống.

Ánh sáng tan đi, Chim Nhạn xuất hiện ở bờ ao, cẩn thận nhìn xung quanh.

"Nhạn đại... Nhạn cảnh quan!" Cá Chép và Cá Chuối lập tức chào hỏi.

"Hào." Chim Nhạn vẫn chăm chú nhìn, "Hà Từ cô nương không có đây à?"

"Ồ đó!" Con Cua giờ càng, chỉ chỉ bên cạnh, "Cái đám âm u kia kìa..."

= =|||

Chim Nhạn nhìn Tôm Sông không có phản ứng, lấy thêm can đảm mở miệng.

"Ta... Ta tới là để tuyên bố kết quả phán quyết..."

Nó còn chưa dứt lời, Tôm Sông đã dùng vận tốc ánh sáng xông tới, trừng nó, "Nói nhanh!"

Chim Nhạn vừa run rẩy, vừa nói: "Vâng... Là thế này. Bởi vì chuyện Kỳ Ký hạ phạm, Tề Thiên Đại Thánh đã cảnh cáo xuống, cấp trên của ta không truy cứu nữa. Với lại, nó cũng trở thành vật cưỡi cho con cháu của tướng quân, bảo gia vệ quốc, cũng coi như là được mọi người ca tụng. Ưu khuyết cân bằng, vô tội được tha... Cho nên, cả nhà cũng không có việc gì ~ "

"Oa ~" cả đám hoan hô.

"Ta đang hỏi phán quyết của ta!!!" Tôm Sông cá giận nói.

Chim Nhạn nhìn Tôm Sông, nghiêm túc nói, "Hà Từ cô nương càng không cần lo lắng! Mấy ngày trước, Quý Du đại sư đã đốt nhang cầu nguyện, dâng tấu lên Thiên đình, cấp trên đã xác định là nàng bị oan..."

"Ta đã sớm nói là bị oan mà!!!" Tôm Sông quát.

"Hà Từ cô nương, đừng nóng đừng nóng! Ta có đem khoản bồi thường đến cho nàng!" Chim Nhạn vui vẻ nói.

"Bồi thường?" Tôm Sông không hiểu.

"Đúng!" Chim Nhạn nói, "Phí thu nhập, phí đi lại, còn có phí gây tổn thất tinh thần... tất cả cộng lại, cấp trên quyết định..."

Cả đám hồi hộp.

"Quyết định cái gì?" Tôm Sông vội vã hỏi.

Chim Nhạn cười một cái, "Quyết định... Cho nàng làm người trước! Sao hả, nàng còn một trăm năm mới có thể tu thành người mà ~~~~~ quá ỏn ~~~ "

Tôm Sông một cước gạt ngã nó, "Tên ngu này!!! Ai muốn làm người hả!!!"

"Hả?" Chim Nhạn ngây người, "Không phải nàng muốn làm người sao???"

"Cút!!! Ta muốn tu tiên! Tu tiên!!!" Tôm Sông vừa giẫm, vừa gầm lên giận dữ.

"Nhưng mà, Hà Tử cô nương... Khoản bồi thường, không đủ để làm tiên..." Chim Nhạn ủy khuất nói.

"Ta cóc quan tâm——" Tôm Sông vừa định gia tăng bạo lực, bên tai đột nhiên vang lên một câu nói.

—— sai ở một trăm năm ——

Là sai ở một trăm năm... Bây giờ, một trăm năm này, lại được Thiên đình bồi thường sao...

Tôm Sông bình tĩnh lại, có chút thất thần.

Chim Nhạn né sang một bên, không hiểu.

"Thật ra, làm người có gì không tốt chứ ~~~" Hồ Ly lấy can đảm, cười nói, "Làm người, không phải có thể đi ngắm biển sao?"

Tôm Sông hừ lạnh một cái, "Ngắm biển? Giấc mộng này ta đã buông tha rồi..."

"Hả?" Cả người lẫn yêu đều chấn kinh.

Tôm Sông nhìn lên bầu trời, hăng hái nói, "Ta muốn như Na Tra tam thái tử! Chinh phục biển khơi!"

"Hả?!" Cả người lẫn yêu càng thêm chấn kinh.

"Hừ hừ... Mục tiêu hiện tại của ta là trở thành: Vua hải tặc!!!" Tôm Sông siết chặt tay, hô lớn.

"Hả???!!!!" Cả người lẫn yêu chấn kinh vô cùng.

"Được, ta đồng ý làm người, cứ như vậy đi." Tôm Sông vuốt vuốt tóc, bình tĩnh quyết định.

==

"Quá tốt!" Chim Nhạn cảm động đến rơi nước mắt, "Như vậy ta có thể yên..."

"Cút!" Tôm Sông cá giận nói, "Chuyện người thiếu ta còn chưa bồi thường đâu!"

Chim Nhạn lập tức đáp, "Nàng nói nàng cứ nói, Hà Tử cô nương nói, ta nhất định sẽ làm theo!"

"Cái tên kia là mệnh quan triều đình, trấn thủ biên ải, ta càng muốn quấy nhiễu nhiều hải vực, để xem hắn làm sao mà xử lý! Hắc hắc..." Tôm Sông cười gian, "Đi, tố cáo cho cái tên con trai của tướng quân kia là ta sẽ xưng bá bốn biển, hắn cứ tiếp tục ở Hoàng Hà mà ngắm cát đi!"

Chim Nhạn có chút không hiểu, "Ai cơ?"

Tôm Sông đem ánh mắt giết qua. "Còn không đi!"

Chim Nhạn lập tức cất cánh, "Đi! Đi liền!"

Cả người lẫn yêu nhìn theo bóng Chim Nhạn rời đi, đồng thời thở dài một tiếng.

"Câu 'Hồng Nhạn truyền thư'... chính là để nói tình huống này sao?" Con Cua đột nhiên nói.

Cả người lẫn yêu đồng thời nhìn nó.

"Bàng Bàng... Người đã hiểu ra..." Cá Chép thờ dài.

"Ta cũng hiểu ra..." Cá Chuối cũng than.

Tôm Sông không thèm để ý bọn họ, cười tươi.

Một trăm năm? Chinh phục bốn biển, không cần đến ba năm! Hừ!

"Nhắc mới nhớ, chuyện của chúng ta thì như vậy, còn bên Ếch với Giao Long sẽ phán thế nào?" Con Cua lại mở miệng, hỏi.

==

"Chuyện này... rất khó nói..."

...

* Bài thơ này của Già Đào

Thế mới biết Tô Sông độc miệng.... oán giận của phụ nữ thật là đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Áo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Sáng sớm, trên bầu trời lóe sáng, xuất hiện cầu vồng.

Giao Long nhìn thấy một quang ánh sáng bảy màu tràn xuống đáy ao, nhuộm màu cả làn nước.

"Chào ~" con rồng có bộ vảy bảy màu mở miệng, chào hỏi.

Giao Long gật gù đầu, "Chào."

Ly nghe thấy tiếng động, dụi mắt, "Hồng?"

Hồng đi đến, vỗ vỗ đầu Ly, "Tiểu Bạch Si, đã lâu không gặp."

Giao Long có chút bất mãn, "Có gì cần thì nói mau, đừng có động tay động chân!"

Hồng thu tay lại, "Ồ ô ô ~ nói giọng gì thế ~"

Giao Long không đáp.

Hồng thở dài, bơi đến bên cạnh Trấn Thủy kiếm, quát: "Giải!"

Xiềng xích rung lên rồi biến mất, Trấn Thủy kiếm cũng rơi xuống đám bùn dưới đáy ao.

Giao Long hoạt động gân cốt, mở miệng: "Là có phán quyết rồi?"

Hồng đưa ra một quyển công văn, nói: "Tuy rằng không phải tội lớn gì, nhưng vì đào thoát khỏi xiềng xích, vẫn bị phán giáng xuống phạm gian.... Người trước kia cũng từng ở thiên cung, hẳn đã chuẩn bị trước rồi chứ?"

Giao Long cười cười, "Không hề gì."

Hồng có chút không hiểu. Trong ấn tượng của nó, Giao Long thân là thần tiên, có sự kiêu ngạo và tôn nghiêm không bao giờ mất. Mà bây giờ, dường như những điều đó không còn quan trọng nữa...

"Ta thì sao? Ta có thể hạ phạm không?" Ly vội vàng nói.

Hồng không khỏi cười. "Làm người là rất khổ cực, sẽ có sinh lão bệnh tử."

Ly ôm móng vuốt, "Không sao hết."

Nghe xong câu này, Hồng lắc đầu, trêu chọc mà nói: "Nguyễn làm uyên ương không làm tiên..."

Giao Long lập tức nổi giận. Nó tiến lên, quát: "Đừng có nói lung tung! Ta bây giờ không còn bị trói vào Trấn Thủy kiếm nữa! Đừng trách ta không nể tình!"

Hồng đáng thương tội nghiệp trốn phía sau Ly, "Sợ quá..."

Ly nhìn tình huống hỗn loạn, ngây thơ mở miệng, "Ta nói sai gì sao?"

"Không..." Giao Long chán nản đáp.

"Tiểu bạch si a, các người muốn cùng nhau hạ phạm sao?" Hồng xoay người, hỏi.

Ly không hề nghĩ ngợi lập tức gật đầu.

Hồng quay đầu nhìn Giao Long đang trầm mặc, cười lắc lắc đầu.

"Được rồi. Người có công trị thủy, thiên đình vốn định thăng cho người đi làm quan ở nơi khác, nhưng ta nghĩ người cũng không muốn đi... Ngày mai là lúc hạ phạm, có điều gì còn chưa làm, thì mau thu xếp đi." Hồng thoải mái nói, rồi phóng người lên rồi đi.

Giao Long ngừng đầu, nhìn ánh sáng bảy màu chói lóa kia biến mất, trong mắt nồng đậm ý cười.

"Ta muốn trở về ao của mình xem sao." Ly bơi đến bên nó, mở miệng.

"Ừ. Cùng nhau đi."

...

Đã bắt đầu vào đông, gió se se lạnh. Ly hóa thành hình người, chậm rãi đi trên đường, thi thoảng lại nhìn Giao Long ở phía trước một cái.

Nghe nói, xuống nhân gian làm người, sẽ mất hết ký ức hiện tại...

Nó dừng bước, nhìn Giao Long đang từ từ đi xa. Trong lòng đột nhiên có chút xót xa, có rất nhiều chuyện, nó không nhớ được. Nhưng mà, mọi thứ ở nơi này, nó không muốn quên. Từng câu nói, nó cũng muốn nhớ thật kỹ...

Nhận ra sự khác thường của Ly, Giao Long cũng đứng lại, mở miệng: "Sao vậy?"

Ly cười một cái, lắc đầu. Nó chạy đến, nắm lấy tay Giao Long.

"Cho dù thế nào, ta cũng sẽ tìm được người! Lần này, ta sẽ rất nhanh!" Nó lớn tiếng hô.

Giao Long sùng sốt, mặt mày đỏ ửng.

"Có mỗi chuyện đó... cần gì phải nói to như vậy?" Nó thấp giọng nói.

Ly cười, "Ta học Hồ Ly mà, chuyện gì cũng phải nói thật to."

Giao Long bật cười, "Cái tốt không học, học toàn cái xấu."

Ly nắm chặt tay nó, ngây thơ cười.

"..." Giao Long nhìn nó, thật lâu, cười nói, "Người không nhanh cũng không sao. Ta đi tìm người là được..."

Trong một khắc Ly không hiểu lòng mình có gì đang rung động, nhưng, nguyên nhân mà Hồ Ly muốn làm người, cuối cùng nó cũng đã hiểu...

Giao Long kéo nó, tiếp tục đi về phía trước.

Ly đột nhiên hi vọng, đoạn đường này, vĩnh viễn không có đích...

...

...

Vừa mới đến ao, liền nghe thấy tiếng kêu thê lương.

"Ta không muốn ——" Cá Chép sợ hãi kêu.

"Ta cũng không muốn ——" Cá Chuối cũng sợ hãi kêu.

"Bằng Bằng không đồng ý ——" Con Cua cũng sợ hãi kêu.

"Dù sao ta cũng đi... chẳng sao cả..." Tôm Sông thu thập hành lý, nhẹ nhàng nói.

Ếch, Cá Nheo và Hắc Xà đứng trên bờ ao, phản ứng rất cổ quái.

Trước mặt chúng nó, chính là Nghê bảy màu.

Nghê có chút mất bình tĩnh, "Lầm lòi! Pháp chỉ của Thiên Cung, há có thể để cho đám tiểu yêu các ngươi lỗ mãng!"

"Ủng hộ dân chủ, phản đối cường quyền!" Cá Chép và Cá Chuối hô lớn.

Nghê lúc này thật sự là nổi giận, "Các ngươi muốn ta cưỡng chế chấp hành hả!!!"

Chúng tiểu yêu lui đến góc ao, run lấy lấy.

"Sao thế?" Ly chạy đến, hỏi han.

Nghê liếc mắt nhìn nó một cái, mở miệng, "Pháp chỉ thiên cung, Nhạc Hãn phụng chỉ hạ phạm tước nã tội phạm, nhưng không làm đúng trách nhiệm, làm ngập lụt thành trấn. Giáng hạ ba cấp, đến ao này làm thủy quan."

"À..." Ly gật gật đầu.

"Chúng ta không muốn!!! Thủy quan của chúng ta là Bạch Sĩ!!!" Chúng tiểu yêu hô.

Hắc Xà nhú mày, "Xí. Các ngươi không thích, ta cũng chẳng ham!"

"Đừng như vậy ~" Ly cười, "Mọi người là bạn tốt mà ~ "

"Chúng ta còn lâu mới làm bạn tốt của nó!" Chúng tiểu yêu trầm miệng một lời.

Nghê càng không giữ nổi bình tĩnh nữa, "Im lặng cho ta! Ai dám nói lung tung, ta sẽ bắt kẻ đó nhốt vào Lôi Phong tháp!"

= =|||

"Tại sao lại là Lôi Phong tháp?" Con Cua hiếu kỳ hỏi.

"Không thích hắc xà, thì bạch xà đã được chưa!" Nghê khẳng định nói.

= =|||

Cá Nheo thờ dài, nói, "Mấy đứa trẻ này, pháp chỉ thiên cung không thể thay đổi. Mọi người chấp nhận đi. Tục ngữ cũng nói, chống lại ông trời, mai này than trách có ai nghe... "

"Ngươi là có ý đồ riêng, lời ngươi nói không tin được!" Cá Chép lập tức phản bác.

"Trời đất chứng giám, ta nào có?" Cá Nheo biện giải.

"Có, có, ai cũng biết ngươi với Hắc Xà là anh em tốt! Ngươi tất nhiên sẽ nói đỡ cho nó, giống như ta với Lý Tử ấy!" Cá Chuối bổ sung.

"Hắc Tử! Đừng đem mối quan hệ thần thánh thuần khiết của bọn mình đánh đồng với chúng nó! " Cá Chép lập tức nói.

"Đúng! Lý Tử, tình cảm của chúng ta không phải kẻ khác có thể so bì!" Cá Chuối phụ họa.

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

Cá Nheo ở trên bờ choáng váng, không biết nên chen vào thế nào...

"Ách... Nói đến tình cảm... Ta đã từng..." Rất lâu sau, nó mở miệng.

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!" Chúng yêu tiên trầm miệng một lời.

= =#

Ếch nhìn một đám loạn xạ trước mặt, chán nản thờ dãi.

"Ta thì sao?" Nó mở miệng, hỏi Nghê.

Nghê nhìn công văn trong tay, "Có công trị thủy, không trách tội cũ."

"Ồ." Ếch cảm thấy có chút không vui.

"Còn nữa... Tề Thiên đại thánh giúp ngươi tranh thủ, ngươi sau này sẽ là bộ trưởng bộ giải trí văn hóa thiên cung. Hàng tháng đều được nhận miễn phí một cuốn Phong Cách Thiên Cung và một cuốn tạp chí Chân Dung người nổi tiếng." Nghê nhìn công văn nói thêm.

Ếch trong mắt bùng lên ánh sáng. "Ôi trời ơi ~ Đó chính là những cuốn xuất bản có giới hạn, chỉ có người trong ngành mới mua được nha ~ Tề Thiên đại thánh SAMA, không uổng ta theo đuổi ngôi sao nhiều năm như vậy ~ liệu có khả năng kiếm được cuốn Kim Thiên Từ - 'Phật pháp vô biên' —— chuyện xưa không thể không kể của ta và Như Lai không nhỉ?"

"Cái đó hả, đâu còn xuất bản nữa? Ta cũng kiếm không được!" Nghê hưng trí, nói.

"Thật sự rất khó kiếm được à?" Ếch gặp người cùng sở thích, lập tức bắt bọ.

"Đúng thế. Nghe nói bây giờ cũng chỉ có Quan m đại sĩ còn một vài bản, nhưng ngài ấy để trong bộ sưu tập, không chịu bán đâu!"

"Sao lại thế! Còn phiên bản D thì sao?"

"Ở chỗ Thiên Bồng Nguyên Soái có, nhưng mà, không có hình, xem không hay!"

"Ồi... Thế làm sao bây giờ?"

"Lên mạng tìm xem. Biết đâu lại có!"

Nghe đến đó, Con Cua hiểu học hỏi, "Lên mạng? Lên mạng là ở đâu?"

Cá Chép và Cá Chuối ngừng tăng bốc nhau, bơi qua.

"Haiz, Bàng Bàng, sao ngươi lại không biết cái đó?" Cá Chép thờ dãi, "Đó chính là nền công nghiệp mới, nghe nói là do Bàn Tơ Đại Tiên sáng lập! Bây giờ nó chính là kẻ giàu nhất trong tam giới, suốt ngày om xòm mấy vụ bê bối tình cảm! Ngay cả Tề Thiên Đại Thánh với Ngưu Ma Vương cũng bị kéo vào!" *

"Oa..."

"Thế làm sao có thể lên mạng được? " Con Cua hỏi.

"Tìm đến chỗ có mạng nhện đặc biệt của Bàn Tơ đại tiên, là có thể lên mạng. Trong hồ lớn có một cái đáy, giá cả hơi cao, một lần dùng một ngày đạo hạnh." Cá Chép nói.

"Oa..."

Ếch cười một cái, nói, "Cần gì phải đi hồ lớn, trong giếng của ta có sẵn một cái kìa, chính là mạng lưới siêu tốc ~ "

"Hả?!" Chúng tiểu yêu kinh ngạc.

Cá Nheo thân nhiên nói, "Đó là đương nhiên, bằng không Ếch không ra khỏi giếng, làm sao có thể theo đuổi ngôi sao?"

"Đúng là công nghệ cao a..." Chúng tiểu yêu sợ hãi than.

Nghê đồng ý gật đầu, sau đó, lập tức phát hiện điều không đúng. "Đám yêu tinh các ngươi, đừng có nói lạc đề! Cuối cùng là có linh pháp chi hay không?!"

Chúng yêu chán nản.

"Ai... Yêu không đấu lại tiên, ta chấp nhận!" Cá Chép rung rung.

"Ta cũng chỉ có thể chấp nhận!" Cá Chuối cũng rung rung.

"Bàng Bàng sau này nhất định sẽ làm quan!" Con Cua bị phẫn.

"Sao cũng được, ta đã nói rồi..." Tôm Sông vẫn tiếp tục xếp hành lý.

"Cứ như vậy đi!" Nghe thu hồi công văn, "Hừ, hại ta bỏ mất nửa tập 'Một trái đào dẫn đến huyết án', đi!"

Nói xong, nó hóa thành một luồng ánh sáng bảy màu, tan biến ở chân trời.

"Một trái đào dẫn đến huyết án?" Con Cua gãi đầu.

"Vai chính là Tề Thiên đại thánh ~" Ếch cười nói, "May mắn ta xem trên mạng, nên không lo ~ "

==

Con Cua đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền hỏi "Hắc Xà đến làm thủy quan, thế Bạch Sỉ tỷ tỷ phải làm sao?"

Ly đi đến bờ ao, ngồi xuống. "Ta chính là đến để nói với cả nhà, ta muốn đi làm người... "

"Hả?!" Chúng yêu kinh ngạc.

"Ngươi bị giáng xuống nhân gian?" Cá Chép hỏi.

"Không..." Ly vặn mấy ngón tay, "Ta đi cùng Giao Long..."

Chúng yêu im lặng.

"Nguyên làm uyên ương không làm tiên..."

Chúng yêu trăm miệng một lời kết luận, lập tức nhận được ánh mắt tràn ngập sát khí của Giao Long.

"Khi nào thì đi?" Cá Nheo mở miệng hỏi.

"Ngày mai." Ly ngồi đó đáp.

"Cũng là ngày mai..." Cá Nheo có chút phiền muộn.

"Sao cơ?" Ly không hiểu.

Tôm Sông bò lên bờ, "Ngày mai ta cũng đi, đi làm người."

"Làm người nhiều thật." Ly gãi đầu, nói.

Cá Chép vỗ trán, "Ô hay! Các ngươi nói xem, đạo này dân số tăng vọt, có phải liên quan đến vụ này không?"

Cá Chuối giật mình hiểu ra, "Lý Tử, ngươi giải thích thực độc đáo! Khiến người ta tỉnh ngộ! Chúng ta sau này nhất định không thể làm người!"

"Không sai! Kiểm soát dân số, bắt đầu từ ngươi và ta!" Cá Chép nắm vây của Cá Chuối, nghiêm túc nói.

Tôm Sông khinh bỉ nhìn chúng nó, "Phi! Cá thực đàn!"

"Oa —— kỳ thị chủng tộc ——" Cá Chép và Cá Chuối hô.

Ếch không thèm tranh cãi, mở miệng nói, "Nếu cũng là ngày mai, vậy hôm nay quây tung bùng đi ~ "

"Tán thành ~" chúng yêu ủng hộ.

Ly nhìn Giao Long.

Giao Long cười, đột nhiên ấm áp không sao hiểu nổi. Đã không cần tư đấu để xua tan tịch tịch... Nơi này, khiến cho ngươi không có thời gian cảm thấy tịch tịch nữa, Sau này, cũng sẽ không còn tịch tịch nữa....

"Đi tìm Hồ Ly với Thỉnh Thông đi!" Con Cua đề nghị.

"Đúng! Hồ Ly cũng đi làm người ~" Cá Chép ủng hộ.

"Làm thành một tổ ba kẻ cùng sở thích làm người ~" Cá Chuối bổ sung.

"Cút! Đồ cá nảo tàn!" Tôm Sông lập tức động thủ.

"Oa —— kỳ thị chủng tộc —— "

"Các ngươi mới là đồ kỳ thị!"

...

Hắc Xà nhìn cảnh tượng trước mặt, thờ dài.

"Cổ lên đi, Nhạc Hân ~" Ếch vỗ vỗ vai nó, cười nói, "Say này đây chính là ao của ngươi ~ "

"Đây là nhiệm vụ cấp S mà..." Hắc Xà thờ dài.

Cá Nheo ngẩng đầu, cười nói, "A a ~ nói đến nhiệm vụ cấp S, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Không cần nói lạc đề!!!"

= =#

Cá Nheo cười cười. Xem ra, sau này thật sự không thể nói lạc đề....

* Tình tiết dựa theo phim Tây Du Ký của Châu Tinh Trì gồm 2 phần (Nguyệt Quang Bảo Hộ và Tiên Phục Kỳ Duyên). Trong phim này Châu Tinh Trì đóng vai Chí Tôn Bảo, thủ lĩnh của đám sơn tặc, trong lúc dùng Nguyệt Quang Bảo Hộ quay ngược thời gian cứu người yêu mình là Bạch Cốt Tinh (đệ tử của Bàn Tôn Đại Tiên) xảy ra sự cố bị kéo ngược về 500 năm trước, gặp được Từ Hà Tiên Từ (vốn là sợi tim đèn của phật tổ như lai) cũng chính là Bàn Tôn Đại Tiên. Ở đây Chí Tôn Bảo mới phát hiện mình đúng thực là Tôn Ngộ Không chuyển thế, đồng thời cũng nhận ra người mình thật sự yêu là Từ Hà Tiên Từ, sau đó Ngưu Ma Vương vì mê đắm sắc đẹp của Từ Hà Tiên Từ mà ép hôn nàng, cuối cùng xảy ra một hồi đại chiến..... Xác thực là một vụ bê bối to kinh khủng =))

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ầm ỉ một đêm, khi bình minh ló dạng, bất kể thần tiên hay yêu tinh, tất cả đều nằm la liệt trên bãi cỏ cạnh ao.

Cá Chuối nhìn lên bầu trời sáng lóa, tâm trí lơ đãng.

Nó nhớ lại lần đầu tiên mình đến ao này, rõ ràng đã qua mấy trăm năm, nhưng cứ như mới xảy ra ngày hôm qua...

Có gặp gỡ, đương nhiên sẽ có ly biệt. Đây mãi mãi là đạo lý không thể thay đổi, thời gian dài như vậy, đủ để nó nhìn ra...

Nó lặng lẽ mỉm cười, nhắm hai mắt lại...

...

"Hắc Từ!!! Hắc Từ!!!"

Đang mơ mơ màng màng, Cá Chuối bị lay mạnh rồi gọi rất to.

"Xảy ra chuyện gì!!!" Cá Chuối mở to mắt, cả kinh nói.

"Bị muộn rồi!!!" Cá Chép hô.

"Muộn cái gì???" Cá Chuối không hiểu kêu.

"Hạ phạm a!!! Hắc Từ!!!" Cá Chép vẫn lay nó, kêu.

"Biết rồi!!! Đi nào!!!" Cá Chuối nhanh chóng đứng dậy.

"A..." Cá Chép nghĩ ra cái gì, nói thêm, "Bổ sung một chút, là Bạch Si và Giao Long hạ phạm..."

Cá Chuối chớp mắt mấy cái, "..."

Đám tiểu yêu xung quanh, đầu đầy gân xanh nhìn chúng nó.

"Chúng ta đi đi, đừng để ý đến chúng nó..." Giao Long thở dài, kéo Ly, rời đi.

Ly do dự quay đầu nhìn lại, rồi ngoan ngoãn đi theo.

Chúng yêu tiên nhìn một cái rồi lập tức đuổi kịp.

"Chúng ta phải đi đến đâu?" Con Cua vừa đi vừa hỏi.

"Đi đến đạo quan trên núi." Ếch hồi đáp.

"Há? Tại sao?" Con Cua không hiểu.

"Giáng xuống nhân gian và tu luyện thành người không giống nhau, Ly và Giao Long phải đi đến nơi có linh lực mạnh nhất, sau đó chuyển thể làm người." Cá Nheo chậm rãi đáp.

"A! Đây chính là ý nghĩa của truyền thống đầu thai sao?" Con Cua hiểu ra.

"Chúc mừng ngươi, đáp đúng rồi!" Cá Chép và Cá Chuối trắm miệng một lời.

"Phun! Cá đàn!" Tôm Sông khinh bỉ.

"A —— kỳ thị chủng tộc —— "

Ly nghe chúng nó ồn ào, an tĩnh cười.

Giao Long nhìn nó, cũng cười.

Một ngày nào đó, còn có thể gặp lại...

...

...

Đi đến trước đạo quan trên núi, chúng yêu tiên liền nhìn thấy Thỉnh Thông và Hồ Ly ở chỗ này chờ.

Hồ Ly đi đến, mắt đã ướt.

"Bạch Si ~~~" nàng ôm Ly, "Sau khi đầu thai, nhớ đến thăm chúng ta ~~~ "

Ly sững sốt một chút, rồi đưa tay vỗ vỗ Hồ Ly, "Hồ Ly, ngươi làm sao lại biết ta muốn đầu thai?"

Hồ Ly hít hít cái mũi, "Yêu tinh cả vùng này đều biết rõ mà. Thần tiên bị giáng xuống nhân gian, đây là chuyện ngàn năm khó gặp..."

= =|||

Chúng yêu tiên thống nhất nhìn về phía Cá Chép.

Cá Chép vẻ mặt sợ hãi, "Không, không phải ta nói ra!!!"

"Lý Tử, ta tin tưởng ngươi..." Cá Chuối nắm tay Cá Chép, nghiêm túc nói.

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

...

"Các ngươi một vừa hai phải thôi! Đến giờ rồi!" Hắc Xà mở miệng.

Cá Chép và Cá Chuối lập tức ngậm miệng, nhìn Hắc Xà.

Hắc Xà hắng giọng, "Đừng quên, bắt đầu từ hôm nay, ta chính là thủy quan mới trong ao. Các ngươi biết điều một chút..."

= =

"Chúng ta muốn chuyển nhà." Cá Chép, Cá Chuối và Con Cua nghiêm túc, trầm miệng một lời nói.

Hắc Xà lạnh lẽo rét buốt nhìn chúng nó, "Không sợ chết thì cứ thử xem."

"Phản đối chủ nghĩa bá quyền và cường quyền chính trị!" Con Cua la lớn.

"Bàng Bàng! Nói rất hay!" Cá Chép và Cá Chuối đồng thanh.

"Cám ơn!" Con Cua cười.

"Ta vừa nói là đến giờ rồi! Các ngươi không nghe thấy hả?" Hắc Xà coi thường chúng nó, giọng nói lạnh băng.

Nháy mắt, chúng yêu ngâm miệng.

"Kê thức thời là trang tuần kiệt..." Cá Nheo thờ dài, kết luận.

Đúng lúc đó, cửa lớn của đạo quan mở ra. Hai tiểu đồng mặc áo xanh đi ra, cung kính hành lễ.

"Sự phụ mời các vị tiến vào."

Giao Long kéo ly, bước vào trong.

Cá Chép và Cá Chuối kéo con Cua, rất nhanh xông vào.

Hắc Xà cau mày, đuổi theo.

Ếch nhìn Cá Nheo, cả hai không hẹn mà cùng nhau thờ dài một hơi, đi vào.

Thính Thông đang muốn cất bước, lại nhìn thấy Hồ Ly đứng yên, ngơ ngác nhìn cửa chính.

"Không vào sao?" Thính Thông mở miệng, hỏi.

Hồ Ly ngấm nghĩ, lắc đầu. "Ta chờ ngươi."

Thính Thông cười cười, đi đến bên cạnh nàng, "Không cần đợi. Dù sao cũng không có việc của ta, ta ở đây với nàng."

Hồ Ly cười gật đầu.

Nàng kéo tay Thính Thông, đi sang một bên, ngồi xuống.

Hai người không nói chuyện, lặng lẽ nhìn vào đạo quan. Trên bầu trời, dần dần xuất hiện hai vệt cầu vồng, bay vào đạo quan. Trong phút chốc, tất cả chuông gió vang lên.

Hồ Ly nheo mắt, nhớ đến ngày mưa hôm ấy, cũng là tiếng chuông gió này rung động cả tâm hồn.

"Hồ Ly..." Thính Thông mở miệng, nói, "Chờ sau khi ta quan lễ, chúng ta rời khỏi nơi này được không?"

Hồ Ly nhìn hấn, "Rời khỏi?"

Thính Thông nghiêm túc gật đầu, "Ừ." Hấn cười, "Đi tìm một nơi sơn minh thủy tú..."

Hồ Ly nắm chặt tay hấn, cười gật đầu. "Được."

Hai người nhìn nhau cười. Một lời hứa hẹn như vậy, cũng đã đủ rồi.

Đúng lúc đó, một tia sáng trắng lóa từ trong đạo quan phóng lên trời, sau đó là một quầng sáng chói lọi màu vàng cấp tốc đuổi theo.

Hồ Ly nhìn hai tia sáng biến mất tại chân trời, có chút bi thương cười.

"Một ngày nào đó, sẽ gặp lại..."

...

Cửa đạo quan lại một lần nữa mở ra, chúng yêu tiên về mặt chán nản đi ra.

"Ta còn tưởng Bạch Si nói lần này ta sẽ rất nhanh, là ý gì, thì ra là lúc đầu thai sẽ nhanh..." Cá Chép bóp trán, thờ dài.

"Lại còn nhanh hết sức, Nghe còn chưa kịp nói bắt đầu, nó đã lao ra..." Cá Chuối cũng bóp trán, thờ dài.

"Năng lực phản ứng như thế, đối với Bạch Si quả thực hiếm thấy..." Tôm Sông cũng bóp trán, thờ dài.

"Giao Long ca ca đuổi không kịp mất..." Con Cua cũng bóp trán, thờ dài.

"Chênh lệch này, ít nhất cũng mười năm..." Cá Nheo không bóp trán, nhưng lại thờ dài.

Hồ Ly đứng lên, đi qua, "Xong nhanh vậy sao?"

Chúng yêu tiên gật đầu, "Bạch Si thật sự là quá nhanh!"

==

Trên bầu trời cầu vồng dần dần biến mất, tiếng chuông gió cũng ngừng lại.

Chúng yêu tiên nhân thống nhất thờ dài. "Cũng quá nhanh đi..."

Tôm Sông than xong, nhìn sắc trời, nói, "Được rồi, ta cũng phải đi."

"Hả?"

Tôm Sông cười cười, "Trở về nơi tu hành tọa hóa nhân thân... Thực là phiền toái a." Nó nhìn Cá Chép và Cá Chuối, "Cá đàn! Khinh bỉ các ngươi một lần cuối cùng! Lần sau gặp lại chính là tinh thần biến khôi!"

"Sao lại là tinh thần biến khôi?" Con Cua không hiểu.

"Bởi vì dễ đọc." Tôm Sông đáp rất đương nhiên.

==||

Tôm Sông xoay người, phát phát tay, "Đi đây ~ "

Chúng yêu tiên nhân cũng phát tay.

Cá Chuối nhìn bóng lưng Tôm Sông, cảm thấy mắt ươn ướt. Thì ra, nó vốn chưa hiểu rõ...

"Hắc Tử! Khóc cái gì! Chúng ta là nam nhi không thể dễ dàng rơi lệ!" Cá Chép vỗ vai nó, cao giọng nói.

Cá Chuối nhìn nó, "Lý Tử, ngươi cũng đừng khóc, được sao?"

Cá Chép hít một hơi, "Ngươi không cần phải bóc mẽ ta..."

Con Cua nức nở, "Mọi người đều đi, sau này Bàng Bàng sẽ tịch mịch..."

Ếch cười một cái, "Lũ nhóc, tất cả là do tu luyện không đủ ~ "

"Ếch máu lạnh!" Chúng yêu hồ.

"Máu ta vốn lạnh mà..." Ếch vuốt tóc, nhẹ nhàng đáp.

"Ta cũng thế." Hắc Xà giờ tay thừa nhận.

Cá Nheo nghĩ nghĩ, "Hình như ta cũng vậy..."

Hồ Ly về mặt cảm động, "Ta không phải máu lạnh, ta không phải ~ "

==||

Đúng lúc đó, đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra một đám thần tiên. Một nữ tử mặc bộ đồ con thỏ cầm một cành Quế, nhanh chóng tiến đến, đứng trước cửa đạo quan, mở miệng cười:

"Thưa quý vị, chào buổi sáng. Ta là ký giả hàng đầu của đài truyền hình Nguyệt cung, Thỏ Ngọc. Hiện tại ta đang truyền hình trực tiếp tại hiện trường thi hành 'Ngân năm khó gặp thần tiên bị giáng xuống nhân gian!'"

Thỏ Ngọc nói xong, nhìn nhìn bốn phía. "Trước tiên chúng ta phỏng vấn một vài vị tiên có mặt...."

Con Cua giờ tay, "Ký giả tỷ tỷ, ngươi tới chậm rồi. Giao Long ca ca và Bạch Si tỷ tỷ đã đi rồi!"

"WHAT???" Thỏ Ngọc chấn kinh. "Không thể nào, nhanh như vậy sao!!!"

Chúng yêu tiên nhân chán nản gật đầu. "Chính là nhanh như vậy đấy."

Thỏ Ngọc ngây ra vài giây, rồi nhanh chóng phản ứng kịp. "Các ngươi là người chứng kiến sao? Có thể kể lại tình hình lúc đó không? Lối cuối cùng họ nói là gì? Các ngươi biết từ đầu đến cuối chuyện họ bị giáng xuống phạm gian không?..."

Liên tiếp hỏi, khiến chúng yêu tiên sắc mặt đại biến.

"Đám chó săn, quả nhiên đáng sợ..." Cá Chép run rẩy, nói.

"Làm sao bây giờ? Cá Chép?" Cá Chuối nhìn thấy đám thần tiên kia vây quanh, khẩn trương nói.

Cá Nheo vẻ mặt nghiêm túc bước lên, nói: "A a ~ nói đến chi tiết tình hình nhé, ta đã từng..."

Xung quanh lập tức an tĩnh lại, tất cả đám nhân viên sẵn tin cũng tập trung tinh thần nghe.

"Coi kìa, là Hằng Nga!" Cá Nheo đột nhiên chỉ lên bầu trời, hô lớn một tiếng.

Nháy mắt, tất cả ánh mắt đều giương lên 45 độ.

"Chạy!" Cá Nheo ra lệnh một tiếng, đột phá vòng vây.

"Lão Niêm! Nói lạc đề quá giỏi!"

"A a ~ nói đến nói lạc đề giỏi nhé, ta đã từng..."

"Lão Niêm! Đừng có nói lạc đề!!!"

= =#

Cá Chuối ra sức chạy, chạy, trên mặt đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh.

Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bông tuyết bay trong bầu trời.

"Tuyết rơi, khó khăn càng tăng! Hắc Tử! Đừng để bị tụt lại phía sau a ~" Cá Chép chạy ở phía trước, hô.

Cá Chuối cười một cái, chạy theo.

...

Một ngày nào đó, sẽ gặp lại...

...

Chương Cuối

Lúc về đến ao, tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Từng bông bay bay chậm chậm, cảm giác thật mới mẻ...

Nhưng mà, khoảng thời gian này, cuối cùng là quá nhanh hay là quá chậm đây?

Một ngày sau, Bảng xếp hạng Yêu Tinh Đạo Sĩ Thiên Hạ muốn thu phục nhất đã có thay đổi ở NO.1. Con Thỏ yêu chỉ thích ăn thịt liên tục chiếm ngôi vị đó suốt sáu trăm năm mười ba năm bảy tháng lẻ hai mươi ngày đã bị một yêu tinh đẹp đến mức nhân thần phải phẫn nộ, thiên địa thất sắc, không rõ nam nữ... lật đổ. Thời gian này lời đồn nổi lên khắp nơi. Có người nói, trong giới đạo sĩ cũng bắt đầu thịnh hành phong cách đam mỹ trung tính, có người nói, cũng bởi vì con thỏ chỉ biết ăn thịt... Yêu tinh trong ao nói: Đó là vì đài truyền hình Nguyệt Cung vô tình chộp được một tấm hình của cá Nheo, còn tuyên truyền một phen...

Một năm sau đó, ở Nam Hải xuất hiện một giáo phái mới, xưng là Bắc Thần Cung. Nghe đồn, cung chủ của Nam Hải Bắc Thần Cung là một nữ tử võ nghệ cao cường, xuất thân bí ẩn. Sau một năm nữa, Bắc Thần Cung thống nhất thu phí vận tải trên biển, giang hồ đại loạn, thế lực trên biển mất cân bằng, triều đình phiền não vô cùng. Lúc đó, một vị tướng quân trẻ tuổi nào đó ở biên cương chiến công hiển hách đã tự động xin đi bắt giặc, sẵn sàng lãnh binh trấn thủ ở Nam Hải, tiêu diệt tà giáo. Thời gian này, lời đồn nổi lên khắp nơi. Có người nói, bọn họ là kẻ thù lâu năm có thâm cừu đại hận. Có người nói, bọn họ là đôi tình nhân vì yêu sinh hận... Yêu tinh trong ao nói: đó là một yêu tinh hoàn toàn không hiểu chuyện tình yêu và một nam nhân hiền lành, dịu dàng...

Ba năm sau, nghe nói có một đệ tử của tiên nhân, sau quan lễ liền bỏ tu đạo, rời khỏi đạo quan, cùng một nữ tử xinh đẹp ngao du thiên hạ. Thời gian này, lời đồn đãi nổi lên khắp nơi. Có người nói, nữ tử ấy là yêu nghiệt chuyên môn câu dẫn nam nhân. Có người nói, tiểu đạo sĩ kia không chống cự được dụ hoặc chốn hồng trần. Có người nói, ở núi Nga Mi từng thấy bọn họ, nữ tử kia ở dưới chân núi do dự không biết nên mua bánh bao xanh hơn hay là hạt dẻ rang đường hơn... Yêu tinh trong ao nói: đó là một yêu tinh vẫn thích tự ngược và một nam nhân ước mơ nơi sơn minh thủy tú...

Hai mươi năm sau, trên giang hồ xuất hiện một nữ tử bạch y tung bay. Nghe đồn, nữ tử này đẹp như thiên tiên, không thuộc về nhân gian khói lửa, hoàn toàn không biết đối nhân xử thế, nhưng võ công cực kỳ cao. Xưng tên là Tiểu Long Nữ. Thời gian này, lời đồn đãi nổi lên khắp nơi. Có người nói, nàng là thiên tiên hạ phàm, nhân gian tuyệt sắc. Có người nói, nàng là võ lâm tân tú, nhân tài kiệt xuất giang hồ. Có người nói, nàng cùng đệ tử của mình có JQ (gian tình), chính là loại tình yêu bất luân... Yêu tinh trong ao nói: == hay nàng là Bạch Si?!!

...

Tất cả lời đồn đãi xuất hiện rồi sau đó biến mất, sau thời điểm đó. Thứ duy nhất không biến mất, chính là một cái ao nhỏ nhỏ...

Cá Chép và Cá Chuối vừa núp sau tảng đá, qua mặt nước nhìn đám người trên bờ ao.

Đám người này cãi nhau một lúc thật lâu, cuối cùng cũng rời đi.

"Ôi trời, ta còn tưởng bọn họ vĩnh viễn không đi chứ!" Cá Chép thở ra, nói.

"Đúng vậy, không biết bọn họ đến đây làm gì, thực ồn ào quá ~" Cá Chuối cũng thở ra, nói.

"Được rồi, chúng ta đến đọc thư của Bàng Bàng đi ~" Cá Chép bơi sang một bên, "Lão Nheo, nhanh ra đọc thư đi."

Cá Nheo ai oán mở miệng, "Chờ một chút, ta đang rất vội đây này..."

Chỉ thấy một đàn nòng nọc tụ trước mặt Cá Nheo, vô cùng ngây thơ, "Mẹ, mẹ, mẹ ~ "

= =|||

Cá Nheo cứng ngắc mở miệng, "Ta không phải mẹ của các ngươi..."

Đám nòng nọc vẫn khò khạo như cũ, "Ngươi với bọn ta giống nhau, ngươi chính là mẹ ~ "

Cá Nheo tiếp tục cứng ngắc, "Ách... Mẹ các ngươi có bốn chân... Ta không..."

Đám nòng nọc không nhân nhượng không buông tha, "Ngươi chính là mẹ của chúng ta ~ "

= =|||

Cá Chép và Cá Chuối nhìn nhau, "Chúng ta tự đọc thư đi."

Cá Chép háng giọng, đọc:

"Hắc Tử, Cá Chép, Lão Niêm, còn có Hắc Xà ca ca, mọi người ở ao khỏe chứ. Ta ở kinh thành rất tốt. Lần khoa cử thứ ba này của ta lại thất bại, đúng thật, LEVEL của ta còn quá thấp... Nhưng mà, mơ ước làm quan của ta sẽ không thay đổi!!"

Tuy nhiên lần này, ta gặp một người siêu thú vị. Hắn là đề danh thứ ba trong khoa cử này, cũng chính là 'Thám Hoa', họ Lý. Tuy rằng thi đậu, nhưng hắn vẫn thích chốn giang hồ, nghe nói công phu phi đao của hắn là hàng đầu. Có phải rất tuyệt không ~ (Lý Tầm Hoan - Tiểu Lý Phi Đao =)))

Có điều, thi rớt rồi nên ta chỉ có thể chờ đến khoa cử tiếp theo. Kinh thành giá cả rất đắt đỏ, ta sẽ rất nhanh trở về ~ mọi người chuẩn bị hoan nghênh ta nha ~

—— Bàng Bàng thân gửi"

"Oa, Bàng Bàng biết Tiểu Lý thám hoa? Thực lợi hại!" Cá chuối nghe xong, khen.

"Đúng a! Còn biết phi đao! Nhất định rất có phong cách!" Cá Chép gấp thư lại, cũng khen.

"Bàng Bàng sắp trở về, chúng ta giúp nó chuẩn bị một buổi PARTY đi ~" Cá Chuối nghĩ ra gì đó, nói.

"Ý kiến hay! Hắc Tử!"

"Gần son thì đỏ, gần mực thì đen, ta có hòm nay, chính vì ở gần Lý Tử ngươi ~ "

"Không hổ là anh em tốt của ta! Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

"Hắc Tử!"

"Lý Tử!"

...

"Điều lệ thứ ba trong Ao Quy, không được lớn tiếng ồn ào..." giọng của Cá Chuối đột nhiên lạnh như băng.

Cá Chép và Cá Chuối cùng nhau ngậm miệng lại.

Cá Chép rung rung, "Thế giới này quá tàn khốc..."

Cá Chuối cũng rung rung, "Là hiện thực quá tàn khốc..."

"Đứng rồi! Chúng ta đi đến chỗ Ếch trốn tránh hiện thực đi!" Cá Chép nói.

"Ừ! Lên mạng đi!" Cá Chuối đồng ý.

Hai con yêu tinh lập tức hóa thành hình người, lên bờ.

Cá Chuối nhìn bãi đá bên bờ ao, "Giờ đây! Lại vứt giấy rác lung tung, đám nhân loại kia sao lại làm thế này!"

"Đáng chết! Phá hoại cảnh quan!... Oa! Còn chặt cả trúc!!!" Cá Chép kêu to.

Hắc Xà nháy mắt phóng lên bờ, "Cái gì! Dám hủy hoại môi trường cảnh quan của ao!!!" Nó nháy mắt lấy ra thùng rác với cái chổi, "Thật quá đáng!!! Lũ nào làm?!"

Hắc Xà nhặt lên một tờ giấy lộn, xem xem, "'Chặt trúc mở đường'? Thách chúng mày làm!!!"

Nó dùng sức vo tờ giấy lại rồi ném vào trong thùng rác.

"Cái gì mà 'Tiểu Thạch Đàm Ký'* '! Ao với hồ còn chẳng phân biệt nổi, văn chương dở tệ!"

"Thật sự là quá xấu xa mà! Chúng ta vào mạng công khai lên án bọn họ!" Cá Chuối lòng đầy căm phẫn.

"Đúng!!!" Cá Chép không cần nghĩ đồng ý ngay.

Nói xong, hai con yêu tinh sống vai rời đi, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Trong ao, truyền đến tiếng kêu bi thương của Cá Nheo, "Ta thực sự không phải mẹ các nguoi mà ~~~ "

Cá Chuối cười, cười thật sự vui vẻ.

Cá Chép cũng cười, cười thật sự vui vẻ.

Thời gian, dù nhanh hay chậm, dài hay ngắn, cũng không sao. Quan trọng, là thời gian vui vẻ nhiều hơn thời gian không vui vẻ...

Chúng nó sẽ cười, cùng ở bên nhau cười.

Quá khứ, hiện tại, thậm chí tương lai...

...

* Một bài thơ của Liễu Tông Nguyên.

~ Kết Thúc ~

Bạn đang đọc truyện *Vật Trong Ao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.